SHEILA ROSS

Apartament de închiriat

ALCRIS

Capitolul 1

Shannon, cu fața umedă de stropi, respira aerul tare și sărat al mării contemplând visătoare peisajul, uimită că plaja i se părea atât de goală fără Jarod. Pentru că, în ciuda vântului tăios din după-amiaza aceasta de aprilie, locul era departe de a fi pustiu. Unii înfruntau apa rece cu surfurile lor; alții, în căutare de scoici, scotoceau prin nisip în speranța evidentă că vor descoperi exemplare fabuloase... Alții, îmbrăcați în treninguri de culori vii, alergau neobosiți pe plajă.

Shannon se gândi că ea era singura exclusă din acest curs al vieții, ca și cum existența ei se sfârșise atunci când îl pierduse pe Jarod. Îmbrăcată cu un pulover albastru, cu brațele în jurul genunchilor, stătea așezată pe nisipul rece, cufundată în contemplarea mării, într-atât încât uitase și ora și locul unde se află. Vântul îi flutura părul negru, dezvelindu-i fața bronzată de soare.

O minge de volei sări deodată lângă ea. Revenind brusc la realitate, răspunse scuzelor grăbite ale unui tânăr care veni stânjenit să ia mingea și se întoarse apoi la echipa lui. „Viața merge înainte“, gândi ea, minunându-se că poate asculta zgomotul

valurilor fără să plângă la amintirea lui Jarod. Marea ar fi trebuit să fie dușmanul ei... Suferința, deja veche, o chinuia totuși ca în prima zi.

Trecuse aproape un an de când aflase vestea, și i se părea că fusese ieri. Aici, în această parte a plajei pe care le plăcea să o numească a lor, în fața casei unchiului său, în fața oceanului, trăise atâtea clipe minunate alături de Jarod...

Își amintea cu o precizie ciudată de trupul lui suplu, de felul lui de a o cuprinde și a o strânge la piept. Îi revedea ochii de un albastru intens, părul blond și ondulat care-i cădea peste gulerul ridicat al hainei atunci când se plimbau pe plajă.

Cât de îndepărtate erau astăzi acele zile idilice, acele clipe de vis, acea căldură a dragostei împărtășite. Marea, care fusese martorul jocurilor lor, sfârșise prin a-l cere pe Jarod și, ca o îndrăgostită geloasă, îl luase, îl înghițise și-l păstrase: Shanon n-a mai văzut trupul acela viguros și musculos pe care-l iubise atât.

Jarod a fost „dat dispărut“ și ziarele locale îi publicaseră fotografia vorbind despre sinucidere după acuzația care i se adusese. Fata însă nu crezuse nimic din toate astea. Bârfele, sarcasmele n-o atinseseră.

Moartea voluntară a celui care iubise atât de mult viața și care făcuse împreună cu ea atâtea planuri de viitor, i se părea absolut imposibilă. În inima ei el încă trăia,și, în adâncul sufletului, era convinsă că într-o zi îl va revedea, cu zâmbetul lui larg și cu acea scânteie care făcea să-i strălucească ochii. Mica lui barcă, găurită toată, fusese aruncată la mal, dar goală, fără proprietarul ei.

Un alt inculpat, mai în vârstă, fugise și dipăruse și el. Autoritățile încă îl mai căutau. Shannon era convinsă că acesta se folosise de Jarod ca un țap ispășitor. De altfel, Jarod își strigase nevinovăția, și ea îl crezuse. Îl știa incapabil să facă vreun rău, așa cum nu-și putea imagina că este mort. Nu Jarod al ei.

– Shannon Andrews?

Vocea masculină care-i întrerupsese visarea într-un mod atât de necavaleresc era aspră și autoritară. Ridicând privirea, ea văzu silueta înaltă a unui bărbat, ce se profila pe cerul incendiat de ultimele raze de soare. Era de o frumusețe impresionantă, cu umeri largi, cu părul negru și ondulat și cu trăsături virile ce-i dădeau o înfățișare majestuoasă. Întâlnindu-i privirea, ea se înfioră. Ai fi zis că are o mască pe față și o fixa cu atâta răceală încât se ghemui și mai tare.

– Da?

Iritată de acest străin care venea să-i tulbure singurătatea, se simți totuși oarecum tulburată de frumusețea lui sălbatică, brutală; o frumusețe care făcea să-i bată inima mai repede.

– Mi s-a spus că dumneata ai apartamente de închiriat. Vreau să le văd.

O fixa cu ochii lui cenușii impenetrabili, umbriți de sprâncene stufoase. „Iată unul care nu se prea încurcă în formule de politețe!“ își zise ea. Și în fața acestui ton imperativ, prima ei reacție fu să-i răspundă că n-avea nici un apartament disponibil. Dar simțul ei practic avu câștig de cauză. Nu trebuia să uite că era acum o femeie de afaceri, și că-și câștiga pâinea închiriind apartamente...

Părinții ei dispăruseră într-un naufragiu pe când ea avea optsprezece ani, și atunci venise să locuiască împreună cu unchiul său. După ce acesta murise și Jarod dispăruse, ea se trezise brusc singură pe lume. Degeaba îl considera unchiul ei pe Jarod drept un iresponsabil, ea îl apăra întotdeauna și se gândise să-și împartă viața cu el, deși independența lui i se părea greu de suportat.

Acum, trebuia să-și numere fiecare bănuț și mai trebuiau să treacă mai multe săptămâni până ce turiștii se vor înghesui la ușa ei. Pentru ca să-și mențină o situație cât de cât bună, ar fi trebuit să nu existe sezon mort.

Deși bătrâna casă olandeză pe care unchiul său i-o lăsase moștenire cu un an și jumătate în urmă fusese pentru ea un cadou fabulos, Shannon nu făcea totuși parte din clasa bogaților trândavi. Plecase de la banca la care lucrase împreună cu Jarod și acum se bucura de o libertate ceva mai mare decât multe dintre tinerele care trebuiau să muncească pentru a putea trăi. Și chiar dacă impozitele erau apăsătoare, ținea atât de mult la această proprietate încât i se părea de neimaginat să o vândă într-o zi.

Era adevărat că Jarod și cu ea plănuiseră să locuiască aici și că el s-ar fi putut întoarce în orice clipă. Trebuia deci ca ea să rămână ca să-l întâmpine când va veni în casa lor. Se ruga în fiecare noapte să fie găsit nevătămat. Câte lucruri nu erau posibile! Poate că a fost salvat de vreo navă care să fi eșuat apoi pe una dintre insulele de lângă coastă? Poate că îl împiedicau să se întoarcă? Poate că-și pierduse memoria? Avea nevoie să creadă că el se afla sănătos pe undeva. Cu orice preț.

Un pocnet din degete o readuse la realitate și se trezi în fața străinului. Așa ar fi făcut probabil și ca să atragă atenția unui animal!

– Așadar, domnișoară Andrews? Ce-i cu camerele acelea? zise el nerăbdător. Dacă n-ai nimic liber, spune-mi. Nu mă face să-mi pierd timpul. Și te rog să nu adormi în fața mea.

– Nu dorm, protestă ea, furioasă. Mă gândeam. Eu... tocmai mă gândeam la camerele acelea.

– Se pare că asta este o adevărată corvoadă pentru dumneata, zise el privind-o pieziș.

Ce tupeu! Drept cine se credea? Exasperată, ea se ridică dar picioarele-i erau amorțite și se clătină, căzând în mâini într-o poziție foarte puțin distinsă. Cu obrajii în flăcări, constată uluită că necunoscutul nu schița nici cea mai mică mișcare ca s-o ajute.

Cu brațele încrucișate pe piept, nemișcat, el o lăsa liniștit să se facă de râs.

– Sper că știi cel puțin să mergi? murmură el privind-o obraznic de sus în jos.

– Oh! Cât de grosolan ești... N-am mai văzut așa ceva în viața mea! zise ea punându-se pe picioare, scuturându-și cu mâna nisipul de pe pantaloni.

Aruncându-i o privire furioasă, ea se ridică... pentru a cădea din nou pe nisip. Atunci, el o prinse de braț cu o surprinzătoare blândețe și o ridică în picioare, ca și cum ea ar fi fost un obiect neînsuflețit.

– Mulțumesc, zise ea pe un ton rece.

Își mișcă picioarele ca să și le dezmorțească și își retrase brusc brațul.

– Sper că acest gest simplu de a mă ajuta nu te-a obosit prea mult...

El schiță un zâmbet sarcastic și o licărire amuzată străluci în ochii reci.

– Oricum, dacă n-ai apartamente de închiriat, înseamnă că și așa mi-am pierdut timpul cu dumneata.

Imperturbabilă însă de data asta, Shannon îi făcu semn s-o urmeze și porni hotărâtă spre casă fără să privească în urmă. Puțin îi păsa dacă el o urma sau nu. Dacă nu-i va închiria apartamentul, va găsi ea un alt locatar. Nu era obligată să suporte grosolănia unei brute.

Traversă repede terasa și aproape că alergă până la ușa de la intrare. Se vede că el o urmase în același ritm, pentru că îl auzi murmurând foarte aproape de ea:

– Minunat! Este exact ceea ce speram să găsesc...

Continuând să tacă, ea deschise ușa de la apartamentul ei, luă o cheie și porni să urce scara. În ciuda furiei care continua s-o bântuie, înțelegea interesul pe care el îl arătase casei. Poate că nu era cea mai frumoasă din zonă dar avea un farmec și o personalitate într-adevăr unice.

„Blue Haven“, Portul albastru... Acest nume i se potrivea de minune bătrânei case zugrăvite toată într-un albastru intens, înviorată ici-colo de câteva tușe albe. Ușa cea mare de la intrare

și ușile culisante de sticlă ce dădeau pe terasă o făceau să fie veselă și primitoare. Era un „refugiu“ sigur, un adăpost împotriva furtunilor vieții. Shannon era mândră de mobilierul rafinat – modern și vechi îmbinându-se perfect. Plantele agățătoare ce urcau să ia cu asalt acoperișul stropeau cu florile lor stacojii albastrul fațadei. Un gărduleț alb înconjura terasa inundată de verdeață și de butoaie vechi tăiate în două, pline de flori ale căror culori vii se distingeau pe cărămida roasă de vreme. Casa fusese împărțită astfel încât cele patru apartamente ofereau o priveliște minunată spre apele albastre ale oceanului Pacific, și prețul obținut din închirierea lor însemna un venit destul de confortabil.

Fie că erau bogați trândavi sau îndrăgostiți de mare mai modești, californienilor le plăcea să vină la Newport Beach să-și petreacă vacanțele. Veneau o mulțime în timpul verii și niciodată nu erau destule locuri pentru a-i găzdui. Cei ce câștigau mai puțin, economiseau ani întregi ca să-și poată petrece trei săptămâni de neuitat, cu fața la ocean. Bogații, în schimb, cheltuiau aici sume fabuloase. Deocamdată însă era abia primăvară, dar încălzirea apei nu va întârzia să atragă mulțimea de amatori.

În curând, Shannon va fi obligată să refuze clienții și atunci nu va mai avea voie să accepte chiriași atât de aroganți cum era acest nou-venit.

Împinse ușa apartamentului după ce o deschise cu cheia, se întoarse și observă că de data asta n-o urmase. Aflat în josul scării, sprijinit de balustradă, cu un picior pus pe prima treaptă, o privea.

– Poate că ai prefera să-mi prezinte soțul dumitale apartamentul? zise el pe un ton nonșalant.

– Nu sunt căsătorită, îi replică ea. Vrei să vezi apartamentul, da sau nu?

Cu buzele strânse, apucă clanța, gata să închidă ușa.

– Ar fi trebuit să bănuiesc... Vreau să spun, în legătură cu soțul, bombăni el începând să urce.

Ea așteptă ca el să ajungă, apoi intră.

– Iată. Există un dormitor, o cameră de zi și o bucătărie. Baia este în capătul culoarului. Este comună pentru toți locatarii de la etaj. Prețul este de trei sute zece dolari pe lună. Nenegociabil. Peste puțin timp va fi trei sute de dolari pe săptămână.

Indiferent la spusele ei, el o privi calm o clipă, apoi se apropie de fereastră ca să contemple plaja în asfințit.

– Este foarte frumos, murmură el ca pentru sine. De acord, îl închiriez.

– Ah, da?! exclamă ea, surprinsă de hotărârea lui bruscă. Nu vrei mai întâi să vezi dormitorul și bucătăria?

– Nu.

Refuzul acesta nu-i făcu plăcere. Când moștenise casa, ea făcuse câteva îmbunătățiri și era mândră de apartamentele ei. Mobilierul, ales cu grijă de unchiul ei, era demodat dar nu era lipsit de farmec. Ea se folosise de acest stil vechi înviorându-l cu coșuri de flori uscate, cu mici tablouri fermecătoare și cu tapet foarte original în fiecare cameră. Iar străinului acestuia se pare că puțin îi păsa de toate astea...

– Ei bine, n-ai decât să semnezi contractul de închiriere și să te instalezi. Dacă vrei să cobori la mine, va dura numai o clipă, zise ea cu vocea crispată. În afara celor trei sute zece dolari, mai există garanția de o sută cincizeci de dolari și încă trei dolari pentru cheie. Și te rog să închizi ușa când pleci!

Fără să se mai ocupe de el, ea coborî în apartamentul său.

Întotdeauna se întorcea cu plăcere acasă. Îi plăcea salonul cu mobilierul lui de răchită, divanul alb larg și comod și pernele în culori vii. În fața canapelei așezase un cufăr vechi a cărui restaurare îi luase ore întregi.

Măsuțele în stil victorian, așezate în fața ferestrei, erau acoperite cu șervețele brodate de mână. Plantele verzi,

înalte, dădeau încăperii un aspect cald și primitor. Pereții erau împodobiți cu tablouri reprezentând buchete de flori multicolore.

Auzind pași, se întoarse. Noul chiriaș examina încăperea cu o atenție de-a dreptul deplasată, ca și cum părerea lui despre acest interior ar fi fost de o importanță capitală. Iar apartamentul pe care-l închiriase, abia de-l privise... Comportamentul acestui bărbat o cufunda pe Shannon într-o stupefacție crescândă. Ochii lui cenușii și pătrunzători se opriră pe tablourile din cameră.

– Ești cumva și pictoriță? întrebă el pe un ton aproape insultător.

– Nu, răspunse ea laconic.

Iată că acum își dădea și aere! Era oare expert în pictură? Chiar dacă ar fi fost așa, puțin îi păsa de părerea lui. Nu-i plăcuse de el din prima clipă și nu-și dădea seama de ce lui îi făcea impresia că ea are chef de trăncăneală.

– De cine sunt tablourile? întrebă el.

Și de data aceasta, el pusese întrebarea pe un ton ușor disprețuitor. Jarod fusese cel care pictase aceste buchete de margarete, de trandafiri și de maci, pe lemnul vechi al unor foste lăzi de struguri. Și ea nu suporta să i se critice talentul, poate naiv dar plin de spontaneitate și prospețime.

– Cineva care-mi este drag. Este ușor de ghicit că dumitale ți se par stângace...

– S-ar putea să ghicești greșit, să știi. Te-am întrebat doar cine este autorul... Fiecare vede lumea cu alți ochi. Acesta este destul de talentat în felul lui. Ai fi putut să fii dumneata.

„Nu-l privește! își zise ea. Ce-l interesează?“ Dar își reproșă imediat această atitudine. La urma urmei, în ciuda aerelor lui de superioritate, nu făcea decât să întrețină politicos o conversație, și chiar dacă aceste tablouri erau cele mai scumpe comori ale ei, știa bine că Jarod nu putea fi considerat un veritabil artist.

– Eu nu pictez. Logodnicul meu le-a făcut pentru mine. Pentru el, pictura era o preocupare cu care-și umplea timpul.

– Înțeleg, zise el privind-o îngândurat și impenetrabil. Ți s-a întâmplat să pozezi pentru el?

– Nu făcea portrete.

Shannon își scutură capul ca pentru a-și alunga gândul obsedant la Jarod și se duse să ia un contract de închiriere din biroul de acaju aflat în celălalt capăt al încăperii.

– Cât timp crezi că o să stai aici?

– Trebuie neapărat să știi asta? zise el pe un ton care dădea de înțeles că n-are nici un chef să-i precizeze.

– Ei bine, da... evident! răspunse ea cu fermitate.

Dar ce credea el? Era normal ca ea să știe durata pe care va încheia contractul.

Cu privirea întoarsă spre mare, el zise cu o voce îndepărtată și îngândurată:

– Probabil până în iunie. Detest mulțimea din timpul verii, și aici cred că va fi ca un furnicar.

– Bineînțeles, va fi multă lume. Este o plajă publică.

N-avea oare destui bani ca să stea și pe timpul verii? În mod ciudat, ideea că el ar putea să fie sărac o bucură.. Și ea cunoscuse sărăcia, dar cel puțin niciodată nu încercase să se ascundă. El în schimb, își dădea niște aere...

– Numele dumitale? întrebă ea.

– Morgan, Roman Morgan.

– Adresa obișnuită?

– Este important?

– Nu, zise ea pe un ton tăios, fără să caute să-și ascundă nemulțumirea.

Prefera întotdeauna să aibă o adresă, în caz că locatarul îi producea pagube, dar adevărul era că n-avusese niciodată probleme serioase. Turiștii își petreceau cea mai mare parte a timpului pe plajă sau vizitând curiozitățile din regiune cum ar

fi Disneyland-ul, ferma lui Knotts Berry sau muzeul figurilor de ceară cu vedete de cinema.

– Poți să-mi plătești acum? Cred că nu vezi nici un inconvenient în asta, zise ea pe un ton acru.

Fața bărbatului fu luminată de schița unui zâmbet.

– Întotdeauna văd un inconvenient atunci când trebuie să dau bani, domnișoară Andrews, dar uneori este nevoie...

– Profesia dumitale este la fel de secretă ca și adresa, domnule Morgan? întrebă ea pe un ton ironic.

– Sunt pictor.

Asta era deci! Însă un artist fără un ban în buzunar...

– Și ce pictezi?

– Ești cumva interesată să cumperi?

– Păi... nu. Bineînțeles că nu!

– Atunci, nu te interesează ceea ce fac. Ești doar curioasă dacă pot să-mi plătesc chiria... Așa este?

Ea roși.

– Da. Și ți-aș fi recunoscătoare să-mi plătești la timp. Chiria începe de la întâi ale fiecărei luni, chiar dacă te instalezi abia pe ziua de șapte.

El își scoase portofelul și numără bancnotele.

– Iată o copie după contract, zise ea în timp ce el îi punea banii pe birou.

Apoi, cu pași mari, ea se duse să deschidă ușa de la intrare sperând că el va înțelege și va pleca.

Ca și cum i-ar fi făcut plăcere să o provoace, el se apropie de ușă, chiar lângă ea. Scoțând două chei din buzunar, Shannon puse una pe masă și pe cealaltă i-o întinse cu un gest brusc.

– Cheia dumitale...

În timp ce i-o lua, el îi apucă și mâna. Ea încercase să-i împiedice gestul dar era deja prea târziu. El o ținea strâns.

– Întotdeauna te emoționezi atât de ușor? murmură el într-un mod neașteptat, cu ochii strălucind de plăcere în fața stânjenelii ei.

– Dă-mi drumul, domnule Morgan, îi ordonă ea pe un ton tăios, fără să înțeleagă de ce inima îi bătea atât de violent. Banii dumitale îți dau dreptul să ocupi un apartament, nu și să mă atingi, să mă mângâi.

– El îi dădu imediat drumul la mână ca și cum l-ar fi ars.

– Să te mângâi? repetă el. Este un cuvânt cam exagerat. Ai într-adevăr multă imaginație!

– Oh! Ești... ești... insuportabil!

Sahnnon strânse din dinți și își trecu repede mâna prin părul negru, cu dorința bruscă de a-i smulge din mâini contractul de închiriere și de a-l rupe în mii de bucăți. Dar spuse numai:

– Am încheiat afacerea. Te rog să ieși acum.

– Cu plăcere...

El o salută ironic și plecă. Trântind zgomotos ușa în urma lui ea se sprijini cu spatele ca să-și tragă sufletul. Rămase câteva clipe nemișcată, închise ochii și oftă ușurată. Nu înțelegea de ce îi închiriase acestui om apartamentul. Nimeni n-o obligase s-o facă.

O lovitură puternică în ușă o făcu să tresară.

– Da? răspunse ea cu o voce tremurată.

– Pot să-ți vorbesc?

– Ce mai vrei? bombăni ea.

Shannon începea să se întrebe dacă nu cumva el se interesează mai mult de ea decât de apartament.

– Nu obișnuiesc să vorbesc cu ușile, îi replică el iritat.

– Sper să nu mă faci să regret că te-am acceptat ca locatar, domnule Morgan. N-am de gând să-ți deschid. Spune-mi ce vrei și lasă-mă să-mi petrec seara în pace.

– Am nevoie de altă cheie, domnișoară Andrews.

– Nu-ți dau decât una.

Cu dinții încleștați, ea așteptă replica dar el nu-i răspunse. Fără îndoială că se hotărâse să plece.

Ușurată, ea se pregătea să-și prepare cina când, punând reflex mâna în buzunar, observă că nu mai avea cheia ei.

– Ce-oi fi făcut cu ea? mormăi ea.

Căută repede prin apartament fără să reușească să-și amintească unde a pus-o. La urma urmei, nu era chiar atât de grav. Avea o dublură. O va căuta mâine pe cealaltă.

După ce mâncă, își puse cămașa de noapte și se sui în pat cu o carte. Până la urmă adormi și, pentru prima oară după atâtea săptămâni, fără să se gândească la Jarod.

Trebuie să fi fost vreo zece și jumătate când se trezi tresărind. O clipă, se întrebă dacă visase sau auzise într-adevăr zgomot în camera din față. Se ridică încet din pat și ciuli urechea... Nimic. Doar tic-tac-ul liniștitor al bătrânului ei ceas deșteptător. Liniștită, coborî din pat și se îndreptă spre salon, fără ca totuși să aprindă lumina. Totul părea în ordine. Probabil că visase... În cameră nu avea deloc unde să se ascundă cineva și nimeni nu-i sărise în spate pe întuneric... Prinzând curaj, aprinse o mică aplică din bucătărie. Și aici, totul era în ordine. Fără îndoială că vântul, vreun animal sau pur și simplu imaginația ei îi jucase feste, așa cum remarcase deja Roman. Roman Morgan! Cu siguranță că el făcuse zgomot în camera de deasupra. Shannon se culcă la loc și adormi cu gândul la chipul disprețuitor al lui Roman.

Câteva minute mai târziu, somnul îi fu din nou întrerupt. Avea senzația că ceva sau cineva se află lângă ea, pentru că salteaua era ușor înclinată. Cu ochii închiși, întinse mâna și dădu peste un piept cald și păros. Îngrozită, sări în sus și aprinse veioza. Nu-i veni să-și creadă ochilor... Roman Morgan, în pantaloni de pijama, se afla în patul ei!

– Ce naiba te-a apucat? bolborosi ea, indignată. Ce faci aici?

El se acoperi mai bine cu pledul și o privea liniștit.

– Ei bine? insistă ea, prea șocată ca să-i mai fie frică.

– Îmi era somn și m-am culcat, îi răspunse el prefăcându-se că îi vine să caște.

– Cum ai intrat? strigă ea cu o voce stridentă. Ieși imediat de aici! Ieși din camera mea și din casa asta! Și dacă mai îndrăznești să pui picioarele aici, chem poliția. Ieși! Niciodată n-am mai...

– N-ai mai ce? Nu ai mai dat cheia dumitale altui locatar?

Ea se retrase brusc de parcă ar fi pălmuit-o.

– Despre ce vorbești?

Înainte să-i răspundă, el aruncă o privire insistentă spre cămașa ei de noapte foarte subțire. Apoi murmură:

– Știi foarte bine despre ce vorbesc.

– Nicidecum! strigă ea străduindu-se să scape de privirea lui pătrunzătoare.

Înainte ca Shannon să înțeleagă ce se întâmplă, el o apucă de mână și o trase spre sine. Ea se zbătu, dar în zadar. Prinzând-o de ceafă, el își apăsă buzele pe ale ei într-un sărut brutal, apoi șopti cu o voce răgușită:

– Mi-ai dat cheia ta și am dedus, logic, că vrei să împărțim apartamentul și patul.

– Ești nebun!

Atingerea lui Roman o scotea din minți și inima îi bătea să-i spargă pieptul. Avu un șoc când își dădu seama că reacția ei nu se datora fricii: Roman o tulbura cum n-o făcuse niciodată Jarod.

– Ieși imediat de aici! repetă ea. De îndată ce o să-mi dai drumul, voi chema poliția și îi spun să te aresteze pentru efracție și... și agresiune!

El zâmbi ironic și ea nu putu să nu-i contemple buzele atât de aproape de ale ei și care o sărutaseră atât de pătimaș.

– Atunci, va trebui să te țin așa, peste mine, toată noaptea? Și uiți că am cheia apartamentului tău... Sunt sigur că poliția va deduce același lucru ca mine.

– Adică?

– Adică, pentru că logodnicul te-a părăsit, dacă există într-adevăr un logodnic, ai vrut să mă ai în patul tău.

– Ticălosule! șuieră ea. Dă-mi drumul!

Și, luptând ca să se elibereze, nu făcea decât să devină și mai conștientă de prezența trupului lui musculos și puternic. Fără să-i pese deloc de mișcările ei disperate, el o strânse mai tare și îi spuse sec:

– Am încercat să-ți spun că nu mi-ai dat o altă cheie, dar... te-ai prefăcut că nu înțelegi.

Shannon se simți dezarmată. Era totuși adevărat că el vrusese să-i vorbească. Trebuia să recunoască: într-adevăr, ea îi dăduse cheia apartamentului ei! Așa că nu era de mirare că n-o găsise în buzunar!

– Îți cer iertare, bolborosi ea. Acum îmi dau seama ce te-a indus în eroare, dar n-am făcut-o înadins... Te rog, dă-mi drumul, am să-ți explic.

– Adică vrei să spui că, de fapt, n-ai vrut să-mi dai cheia? întrebă el, cu o prefăcută uimire.

– Bineînțeles că nu! răspunse ea indignată. Am să mă duc să ți-o caut pe cea bună. Dacă-mi dai drumul.

– Păcat. Începusem să mă simt foarte bine...

Foarte bine! Ea, dimpotrivă, se simțea cumplit de atrasă, de provocată de prezența lui. Roman îi dădu drumul și ea se retrase imediat.

– Este o neînțelegere, murmură ea. Dar nu poți totuși să crezi că aveam de gând să împart patul cu tine?...

Fără să știe de ce, la acest gând, Shannon se înfioră. El zâmbi cinic.

– Oh! Firește că nu! Dar te-ai încăpățânat atât de mult refuzându-mi orice explicația atunci când am bătut la ușă încât m-am gândit că ai merita o lecție.

Da, se încăpățânase într-adevăr! Fu cât pe-aci să-i adreseze câteva cuvinte tari dar se răzgândi, apreciind că este mai urgent să scape imediat de el.

– M-ai speriat de moarte! zise ea.

– Dacă ți-ar fi fost frică atâta cât pretinzi, ai fi strigat după ajutor, zise el râzând.

O urmă în salon în timp ce ea se întreba dacă nu cumva era un sâmbure de adevăr în spusele lui... La început, cuprinsă de panică, fusese pur și simplu furioasă găsindu-l în patul ei.

În salon, toate bagajele lui Roman erau în mijlocul încăperii, pe jos... Ce tupeu incredibil! Ea începu să caute cu febrilitate cheia în birou, fără nici un succes, apoi aruncă o privire speriată în jurul ei. Unde naiba o pusese? Până la urmă, o găsi pe o măsuță, lângă ușă.

– Iat-o, mormăi ea întorcându-se spre el ca să i-o dea.

Deodată, roși violent. El nu era îmbrăcat decât în pantalonii de pijama și era atât de provocator cu pieptul gol și cu șoldurile lui înguste...

– Îmbracă-te, te rog, zise ea evitându-i privirea. N-aș vrea să fii văzut ieșind de la mine în ținuta asta.

– Și de ce , mă rog?

– Ești într-adevăr cel mai nesuferit bărbat pe care...

Nu putu să spună mai mult și își întoarse privirea. El se îmbrăcă, luă cheia pe care ea i-o întinse și în loc să i-o dea înapoi pe a ei, i-o flutură pe sub nas.

– Dacă vrei, o voi păstra și pe asta. N-aș vrea să te umilesc dându-ți-o înapoi.

– Te-am văzut destul pe ziua de azi, domnule Morgan, îi replică ea sec. Nici o clipă n-am avut de gând să-ți dau cheia mea și știi foarte bine asta.

– De ce nu-mi spui Roman? îi sugeră el. Am impresia că te cunosc deja destul de bine.

Ochii îi alunecară pe cămașa ei de noapte și Shannon își dădu seama că era aproape la fel de dezbrăcată ca și el adineaori. El izbucni în râs văzând-o încrucișându-și brațele ca să se protejeze.

– Te cheamă Shannon, nu-i așa?

– Nu! Pentru tine sunt domnișoara Andrews?

– Înțeleg, zise el lăsând să cadă, neglijent, cheia pe jos.

O privi provocator dar ea nu schiță nici un gest ca s-o ridice.

– Cred că am făcut o enormă greșeală acceptându-te drept chiriaș, domnule Morgan. Ar trebui să pleci mâine dimineață, ce zici? Îți voi înapoia cu plăcere banii.

El îi aruncă o privire aspră și rece.

– Am semnat un contract, domnișoară Andrews, și am intenția fermă să rămân aici până-n iunie.

Și, brusc, își luă valiza și ieși. Se răzgândi însă în prag, și se întoarse.

– Și dacă te-aș fi agresat cu adevărat, fii sigură că ți-ai fi dat seama!

Ea alergă să trântească ușa în urma lui dar el i-o luase înainte și apucase deja s-o facă. Shannon luă cheia de jos și se lăsă să cadă într-un fotoliu, la capătul puterilor. O să regrete toată viața că-i închiriase apartamentul acestui bărbat, era sigură... Dar acum, era prea târziu! Slavă Domnului că nu va sta aici decât două luni. Oftă, exasperată, când îl auzi urcând scara și intrând în camera lui.

Apartamentul lui Roman, de deasupra ei, era o replică a apartamentului lui Shannon. De cealaltă parte a culoarului, la parter, locuia Shirley Wayne, roamanciera cu părul roșcat, iar la etaj, pe aceeași poziție, locuia o doamnă între două vârste, Carmen Angel, împreună cu Pansy, cățelul ei. Shirley scria romane polițiste și se instalase aici de mulți ani. Doamna Angel locuia în casă doar de doi ani, dar stătuse în fiecare vară aici cu soțul ei de când se căsătoriseră, adică de patruzeci de ani. Rămasă văduvă și având destui bani, se hotărâse să rămână la „Blue Haven“ cu orice preț. Aici trăise momentele cele mai fericite ale vieții sale și aici voia sfârșească zilele.

Shannon auzi arcurile somierei scârțâind sub greutatea lui Roman. Închise ochii. De ce naiba trebuise să-i închirieze acest apartament? O să-i încurce viața. Simțea asta. Era o ființă atât de arogantă și atât de... de tulburătoare. Da. Acesta era cuvântul potrivit.

Capitolul 2

A doua zi dimineață, un soare strălucitor o trezi pe Shannon din somn. Se întinse cu plăcere și coborî din pat. Auzi pași greoi deasupra capului și își aminti că avea un nou chiriaș... În noaptea aceasta, reușise până la urmă să și-l alunge complet din minte. De altfel, nu prea își făcea griji că o să-l revadă. Totuși, ar fi trebuit să închirieze unei femei...

„Artiștii!“ gândi ea cu dispreț. Sigur, și Shirley era uneori prost dispusă dar niciodată nu fusese atât de țicnită și de nepoliticoasă ca Roman. Putea să stea săptămâni întregi fără să spună o vorbă cuiva, dar i se întâmpla și să stea la taclale la o cafea, sau să se bronzeze la soare alături de ea, pe plajă. Shannon ținea la femeia asta plină de viață, totuși știa că nu și-o va putea face niciodată o adevărată prietenă din cauza instabilității temperamentului ei de artist.

Întâlnirea lor se datorase hazardului. Dactilografa lui Shirley o părăsise ca să se mărite și Shannon îi preluase postul. În felul acesta, nu mai trebuise să caute o slujbă așa cum se temuse după ce plecase de la bancă. Pentru că avea nevoie de bani, deoarece angajase un detectiv particular ca să facă lumină asupra dis-

pariției lui Jarod. Și asta costa foarte mult, cu atât mai mult cu cât cercetările se prelungeau, pentru că Sam Harvard, detectivul în chestiune, era din ce în ce mai lacom, și dragostea ei pentru Jarod nu-i dădea voie să abandoneze căutările.

Shannon își puse un capot și se îndreptă, încă somnoroasă, spre baia pe care o împărțea cu Shirley. Știa că la ora asta baia trebuia să fie liberă pentru că Shirley scria până în zori și apoi, cea mai mare parte a zilei, dormea. Tocmai voia să deschidă ușa când Roman, înfășurat într-un prosop mare de buret, o împinse din interior și ieși.

– Nu ar trebui să folosești baia asta! se bâlbâi ea. Aici vin doar eu și chiriașa de jos. Ce te-a apucat să cobori?

Și privirea îi alunecă pe pieptul încă umed al noului locatar.

– Nu credeam că asta o să te deranjeze atât de mult, domnișoară Andrews. Baia de sus era ocupată și eram grăbit să-mi fac dușul pentru că am o mulțime de treburi astăzi. Va trebui să-mi scot restul lucrurilor din mașină și să mă apuc de treabă. Te rog să mă scuzi dacă am încălcat regulile acestei case!

Privirea lui era ironică și ea regretă imediat că se răstise la el atât de violent. Se întâmpla destul de des ca locatarii să folosească indiferent care dintre băi. Dar în dimineața asta, ea nu se așteptase să-l vadă din nou – și n-avea nici chef. Amintirea trupului lui musculos întins alături de al ei o făcu să roșească.

– Nu... n-are importanță acum, zise ea străduindu-se să-i susțină privirea.

Văzându-l astfel, aproape gol în fața ei, Shannon își dori dintr-o dată cu ardoare ca el s-o strângă în brațe. Era ridicol! Nimeni, în afara lui Jarod, nu mai trezise în ea o asemenea dorință.

– Încă mai dormi? murmură el.

Ea rămăsese cu privirea ațintită pe prosopul care-l înfășura și simți cum roșește când el o readuse la realitate. Ce naiba i se întâmpla? Doar nu mai era o adolescentă visătoare. Avea douăzeci și doi de ani și dispariția lui Jarod îi ucisese sufletul. De

ce acum era atât de tulburată de acest străin? De când avea optsprezece ani, nu-l iubise decât pe Jarod, fără să-i permită însă să împartă patul cu ea. Fără îndoială că ideile ei erau cam demodate dar vrusese să aștepte ziua nunții lor. Și iată că în fața acestui bărbat, îi treceau prin minte tot felul de gânduri de nemărturisit...

– Îmi pare rău, zise ea încet.

Roman Morgan urma să locuiască mai multe luni în casa ei, și trebuia să-și ascundă sentimentele – pe care le avea față de el. Așa că, se forță să zâmbească.

– Încă nu m-am trezit prea bine. Nu mi-am băut cafeaua.

– Vrei să bei o ceașcă împreună cu mine? Tocmai am pregătit-o.

– Nu. Nu, mulțumesc, domnule... Roman, se grăbi ea să se corecteze. Poate... altă dată.

Brusc, el își trecu mâna prin părul negru al fetei și aceasta se retrase brusc. Era gata să protesteze când el îi arătă o scamă pe care i-o luase din păr. Apoi, îndreptându-se spre scară, adăugă:

– Va exista o altă dată, Shannon. Poți să fii sigură.

Ea se repezi în baie și închise în grabă ușa. Era într-adevăr sigur pe el, omul ăsta! Ea avea impresia că îi citește gândurile...

Întreaga încăpere plină de aburi era inundată de mirosul săpunului și parfumului lui Roman. Când începu să se dezbrace, Shannon se simți tulburată. Și-l imagină gol sub duș. O străbătu un fior și își alungă acest gând cu o mișcare agasată a capului.

După ce-și făcu toaleta, se întoarse în apartamentul ei și începu să-și facă de lucru, dar nu se putea împiedica să se gândească la Roman. Probabil că el era pe cale să se instaleze, pentru că îl auzea umblând prin cameră. Până la urmă, Shannon se apucă să bată la mașină manuscrisul lui Shirley.

Lucră până aproape de prânz, se opri să mănânce un sandviș și să bea o ceașcă de cafea, apoi se întoarse în camera de zi. Aici, trase draperiile pentru prima oară în ziua aceea și rămase uimită:

desculț, îmbrăcat într-un șort de blugi și un tricou, Roman era pe plajă, cu fața spre casă, și vorbea cu o femeie înaltă care râdea din când în când dându-și capul pe spate. Shannon îi observă o clipă apoi trase brusc draperiile. N-o privea pe ea viața acestui bărbat. Se întoarse la mașina de scris și începu să bată cu furie clapele... până când auzi o voce feminină afară. Scoasă din fire, alergă și își lipi urechea de ușă. Nu, n-ar fi trebuit să-i închirieze apartamentul... Iată că deja își aducea o femeie acasă! Fără îndoială că, în curând, va fi un du-te-vino neîncetat.

Toată după-amiaza încercă să se concentreze asupra muncii pe care o făcea. Dar cum putea să nu ia în seamă râsul strident care se auzea din când în când? Simți o strângere de inimă când auzi vocea gravă și caldă a lui Roman. Era evident că musafira lui îi făcea o vizită prelungită. Pe la ora patru, Shannon se hotărî să se ducă la doamna Angel. Nu mai suporta să stea în fața mașinii de scris și se simțea irezistibil atrasă spre etajul superior. Își zise că avea chef să petreacă un moment plăcut cu bătrâna doamnă, știind perfect că, de fapt, curiozitatea o mâna la primul etaj. Voia să afle mai multe despre femeia pe care o primise Roman. Poate o să le audă mai deslușit discuția?

Văzând bucuria de pe chipul doamnei Angel când intră la ea, Shannon se simți puțin vinovată.

– Shannon, copila mea, cât mă bucur să te văd! exclamă aceasta, radioasă. Pansy și cu mine începuserăm să credem că ne-ai uitat!

Shannon îi zâmbi larg gândindu-se că doamna Angel avea un nume predestinat, cu fața ei ridată și angelică, încadrată de bucle cărunte. Ochii ei mici și negri, cu privirea vioaie, îi reflectau temperamentul vesel și era întotdeauna aici ca s-o asculte pe fată atunci când amintirea lui Jarod devenea prea apăsătoare.

– Intră, te rog.

Pansy, micuțul caniș alb, sări de pe divanul pe care stătuse și începu să țopăie vesel în jurul lui Shannon care-l luă în brațe.

– Ce mai faci, Pansy? întrebă ea ciufulindu-i capul cățelușului.

Îl lăsă jos și se întoarse spre doamna Angel.

– Am venit să-ți spun că avem un nou chiriaș.

Bătrâna doamnă se așeză pe canapea și arătă spre ușă cu degetul.

– Ah! Da, l-am văzut, draga mea. Frumos bărbat, nu?

Shannon ridică din umeri cu un aer indiferent.

– Poate, dacă-ți place genul ăsta. Nu m-am uitat prea bine la el.

De ce simțea dintr-o dată nevoia să mintă? Nu putea să nege că remarcase frumusețea lui Roman. Și de altfel, ce-ar fi putut să facă?

– E pictor, adăugă ea.

– Pictor, ce romantic!

Chiar în clipa aceea, Shannon auzi un hohot de râs venind din apartamentul lui Roman, și se încruntă.

– Se pare că este un adevărat Don Juan!

– La fel ca Leon al meu! remarcă gazda ei zâmbind la această amintire. Ah! Să-l fi văzut când avea douăzeci de ani! Fetele nu-i dădeau pace nici o clipă. Era atât de frumos! Brunet, ca noul tău chiriaș, și avea un farmec nebun!

Shannon zâmbi amabil, dar mintea ei era aiurea. De nenumărate ori, totuși, ascultase cu interes tandrele amintiri ale doamnei Angel. Astăzi însă, nu înțelegea ce se întâmplă cu ea. Nu și-l putea alunga din minte, când de fapt îl considera absolut dezagreabil... Nu, în ciuda frumuseții lui, n-o atrăgea deloc.

Se înserase deja când coborî după ce cinase cu doamna Angel.

Era o liniște perfectă. Un pic înainte de desert, o auzise pe invitata lui Roman plecând și își dădu seama că toată după-amiaza pândise cel mai mic zgomot venit din apartamentul lui. Iritată, aprinse televizorul și dădu sunetul tare. Apoi, curând, văzu că nu este în stare să se concentreze la un program și îl stinse, așezân-

du-se fără entuziasm în fața mașinii de scris. Cum n-avea stare, ieși pe terasă, chiar sub balconul lui Roman. Nu mai auzise nici un zgomot venind de la el, așa că tresări când văzu o umbră profilându-se în fața ei. Își dădu seama că el trebuie să fi fost sprijinit de balustradă, cufundat în contemplarea nopții.

Atenția îi fu atrasă de o tânără suplă și foarte blondă care mergea repede pe stradă, cățărată pe niște tocuri înalte ce făceau zgomot la fiecare pas. Când trecu prin dreptul felinarului, o văzu mai bine. Era îmbrăcată într-un taior albastru mătăsos care se deschidea peste o bluză foarte elegantă; era un costum care trebuie să fi costat foarte mult. Părul coafat după ultima modă era îngrijit. Ținea în mână o poșetă scumpă și unghiile lungi lăcuite cu roșu străluciră în lumină. Când zări firma „Blue Haven", tresări și se opri brusc. Instinctiv, Shannon făcu un pas înapoi când o auzi strigând și o văzu făcând cu mâna:

– Roman!

Și fermecătoarea tânără alergă spre casă, trecând pe lângă Shannon care se lipise de ușă. O auzi apoi bătând la ușa lui Roman, fără ca acesta să-i răspundă... Bătu încă multă vreme apoi o auzi rugându-se:

– Te rog, Roman, te rog... Nu în felul acesta o să rezolvăm ceva. Dă-mi voie să intru, trebuie să-ți vorbesc...

Intrigată, Shannon intră în casă și ciuli urechea. La urma urmei, trebuia să știe ce se întâmplă în casa ei! Vocea deveni și mai insistentă:

– Roman, Roman, știu că ești acolo. Te-am văzut pe balcon! Dă-mi voie să intru. Te-am urmărit de când ai plecat de la Monterey, te-am căutat toată ziua. Te rog, Roman, nu poți să-mi faci asta! Nu poți să-mi faci mie asta! Nici nouă!

Sahnnon nu înțelegea de ce-i bătea inima atât de tare. Era evident că Roman Morgan o cunoștea intim pe această femeie, dar ce-o interesa pe ea asta? N-o privea cearta lor de îndrăgostiți.

Preț de o clipă, nu mai auzi nimic, apoi din nou:

– Roman, te implor, Roman!

Femeia își înăbuși un suspin și gemu încet. Cu cât neliniștea ei creștea, cu atât gemea mai tare, și cu atât bătea inima lui Shannon mai violent. Zgomotul îi deranja cu siguranță pe ceilalți chiriași, dar ea nu se putea hotărî să intervină.

– Roman, te implor, Roman!

Ușa se deschise brutal și se auzi vocea aspră a bărbatului:

– Lasă-mă în pace, încetează să mă mai hărțuiești, Elleen. Asta-i tot ce am să-ți spun, dispari din viața mea!

Shannon tresări când auzi ușa trântindu-se zgomotos. Tonul rece și batjocoritor al lui Roman o înghețase. Fără să știe nimic despre această situație, găsea purtarea lui detestabilă.

– Deschide ușa asta, Roman... Nu vrei totuși s-o terminăm astfel! Eu n-am nici o vină și n-am să accept niciodată să mă uiți, nu și după tot ce-am trăit împreună!

Vocea devenise stridentă.

– Nu mai striga în halul său! zise el încet deschizând ușa.

– Nu-mi pasă dacă mă aude cineva, insistă Elleen tare. Singurul lucru care contează pentru mine suntem noi! Oh! Roman, dă-mi voie să-ți explic, te rog! Sunt sigură că vei înțelege dacă mă vei asculta.

– Este prea târziu, îi replică el. Dar se vede treaba că ăsta este singurul mijloc ca să te calmezi.

Îi dădu drumul înăuntru, trânti ușa și aproape imediat, vocea lui exasperată răsună.

– Pleacă!

Elleen ieși alergând și Shannon se simți plină de compasiune pentru această femeie atât de tânără și frumoasă. N-o cunoștea, dar ea deja îl confruntase pe Roman și își putea imagina cu ușurință cât de dureros putea să fie să te îndrăgostești de el. Noroc că ea își dăruise deja inima lui Jarod, pentru că un bărbat ca Roman i-ar fi frânt-o fără milă.

Se așternuse liniștea de câteva minute când ea îl auzi pe Roman coborând scara. Pleca oare s-o caute pe Elleen? El ieși și, privindu-l pe fereastră, ea îl văzu alergând spre plajă, dezbrăcându-se și repezindu-se în apă. Dispăru aproape imediat în oceanul întunecat.

Shannon se înfioră și imaginea care o urmărea de la o vreme încoace – aceea a lui Jarod înnecându-se în noapte – îi reveni în memorie la fel de brutal ca o lovitură de pumn. Voia oare Roman să-și pună capăt zilelor... Fără să mai stea prea mult pe gânduri, orbește, ea alergă la rândul ei spre plajă, își abandonă hainele pe nisip și se aruncă în apă.

Frigul o cuprinse imediat. Capul lui Roman nu mai era decât un punct puțin mai negru decât un punct puțin mai negru decât apa mării și se îndepărta rapid spre larg. Shannon făcu un efort violent să înoate cât mai repede cu putință și, după vreo două minute, ajunse în dreptul lui, gâfâind, cu răsuflarea tăiată.

– Oprește-te, Roman, oprește-te! Nimic pe lume nu merită să-ți iei viața! Întoarce-te, o să stăm de vorbă...

Nu-i distingea chipul dar știa că el o auzise deja, și presimțea că intervenția ei va fi rău primită.

– Ce naiba cauți aici? urlă el furios.

Ea îl prinse de braț.

– Lasă-mă să te ajut!

Respingând-o cu putere, el se scufundă. Ea reuși să-l apuce de gât, cu un braț sub al lui, ținându-l de umăr, îl aduse cu greu spre mal. Ajunsă aici, îl trase clătinându-se pe nisip apoi se prăbuși epuizată. O cuprinse brusc un sentiment de victorie. Reușise! În salvase! Marea nu mai putuse să-și ia o a doua pradă sub ochii ei. Întinsă pe spate, respira adânc ca să-și recapete suflul când brusc trupul lui Roman se lipi de al ei. Era prea dezorientată ca să reacționeze când el o apucă de umeri și o sărută violent. Și îngrozită, uluită, își simți corpul vibrând de

îmbrățișarea lui. El o sărută îndelung, pătimaș și, uitând de toate, ea își încolăci brațele pe după gâtul lui, fremătând de dorință.

Dar dintr-o dată, el se ridică în picioare.

– M-am dus să fac o baie ca să-mi potolesc furia, domnișoară Andrews. Îți mulțumesc totuși pentru această salvare foarte... excitantă. Te asigur că n-am s-o uit!

Și, spunând acestea, îi întoarse spatele, se îndreptă spre casă și dispăru. Shannon, culcată pe nisip, tremurând din tot corpul, cu răsuflarea tăiată, se sufocă de furie și umilință. Reuși totuși să se ridice și, adunându-și în fugă hainele, se repezi spre casă.

Când ajunse, își luă un halat și dispăru în baie. Sub jetul fierbinte al dușului, se străduia să-și potolească ura împotriva lui Roman. Ce-o fi crezând despre ea de o ridiculizase astfel? Evident că el n-avea cum să bănuiască spaima oarbă care o cuprindea imediat ce își imagina sau vedea pe cineva scufundându-se în mare... El nu știa nimic despre dispariția lui Jarod, și cum ar putea ea să-i explice toate astea, acum după ce îl strânsese atât de nebunește în brațele sale? Nu, el n-o va crede niciodată, cu atât mai mult cu cât pusese sub semnul întrebării existența logodnicului ei. Singura ei salvare era să se comporte în viitor ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și să-l evite cu orice preț.

Cu obrajii încă arzând de rușine dar și din cauza dușului fierbinte, se întoarse în dormitor și își puse o cămașă de noapte. Îl cunoștea pe acest bărbat abia de două zile și deja el reușise s-o insulte, s-o umilească și să-i ocupe toate gândurile... Până unde vor merge lucrurile dacă el va rămâne două luni aici?

Capitolul 3

Shannon tocmai își termina omleta când cineva bătu la ușă. Pendula arăta doar ora opt dimineața și ea n-avea obiceiul să primească vizite atât de devreme.

– Oh, nu! gândi ea cu voce tare. De n-ar fi tot el...

Deschizând ușa fără tragere de inimă, se trezi în fața unei femei înalte și frumoase.

– Scuzați-mă, zise aceasta cu un accent străin fermecător. A-ți putea să-mi arătați care este apartamentul lui Roman Morgan?

„Încă una!“ gândi Shannon cu iritare. Ascunzându-și cu greu ospitalitatea, spuse:

– Primul etaj, ușa din dreapta.

– Mulțumesc.

O să mai continue oare mult timp defilarea asta? Abia se iviseră zorile și el o lua de la capăt. Iar femeile erau una mai frumoasă decât alta! O auzi pe cea de acum bătând ușor la ușă și răspunzând vesel primirii bucuroase pe care i-o făcu Roman. Apoi ușa se închise.

Destul de iritată deja de comportamentul lui Roman, Shannon fu cuprinsă brusc de o furie oarbă. Nu i-ar fi închiriat

niciodată apartamentul dacă ar fi știut că el avea de gând să-l transforme în... în casă de randevu! Îndată ce musafira lui va pleca, se va duce să-i spună ce crede despre toate astea. N-avea nici un motiv să suporte toată vânzoleala asta și de altfel, ceea ce locatarii apreciau cel mai mult la „Blue Haven“ era tocmai liniștea.

Prea enervată ca să poată lucra, Shannon se învârti toată dimineața fără rost, fără să stea o clipă locului. Pe la ora unsprezece, trase cu urechea la zgomotele ce veneau din apartamentul lui Roman și se hotărî să-l înfrunte fără să mai aștepte. La urma urmei, era casa ei.

Urcă hotărâtă scara, pregătindu-și în minte discursul. El îi deschise ușa și Shannon făcu ochii mari de surprindere zărind-o pe tânăra de adineaori cățărată pe un taburet în mijlocul camerei, „îmbrăcată“ doar cu o eșarfă de catifea peste șolduri și nepărând deloc stânjenită de nuditatea sa. Shannon în schimb era în culmea confuziei. I se pusese un nod în gât și nu-și găsea cuvintele.

– Ei bine? întrebă Roman cu nerăbdare.

– Dar... dar... Ce faci aici? bângui ea până la urmă. Ce crezi că este casa asta? ... Cum... îndrăznești?

– Ce anume, domnișoară Andrews?

– Să transformi casa asta în hotel! zise ea cu o voce șuierătoare.

Cu un zâmbet ironic pe buze, el dădu din cap.

– Intră, te rog, zise el apucând-o de braț ca s-o împiedice să fugă.

Și cu obrajii în flăcări, ea se trezi în fața femeii goale.

– Ți-o prezint pe domnișoara Lena Lanet, declară Roman fără să-i dea drumul. Domnișoara Lanet pozează pentru cei mai mari pictori din țara asta, și tariful ei orar este unul dintre cele mai mari. Mi se pare că îi datorezi scuze pentru cuvintele nechibzuite pe care tocmai le-ai rostit.

Buimăcită, Shannon își coborî privirea și ochii îi căzură pe pânza la care lucra Roman. Era o reprezentare provocatoare a Lenei Lanet.

– Încântată, domnișoara Lanet, murmură ea străduindu-se s-o privească.

– Domnișoară Andrews...

Lena își înclină capul cu un zâmbet amuzat.

– Nu-ți ceri scuze, domnișoară Andrews? Insistă Roman. La urma urmei, ai insinuat că domnișoara Lanet ar fi o...

Cu pumnii strânși, Shannon se întoarse spre Lena.

– Scuzați-mă, șopti ea cu un nod în gât. Dar dacă ați ști câte femei...

– Ajunge, o întrerupse Roman. Mai ai ceva să-mi spui? Intervenția asta stupidă mă costă bani.

– Nu mai am nimic să-ți spun. Nu vreau să te împiedic să lucrezi. O zi bună.

Picioarele îi tremurau, dar își adună toată voința ca să-și țină capul sus și să pară calmă atunci când ieși. Ajunsă la palier, îi auzi râzând în dosul ușii. Cum de putuse să fie atât de proastă? Știa doar că Roman Morgan era pictor. Chiar o întrebase dacă ea pozase pentru Jarod...

Tresări când Shirley, care ieșea de la ea, îi adresă un „bună dimineața“ plin de vioiciune. Dorindu-și ca aceasta să nu fie cumva dispusă să trăncănească, îi zise aproape în șoaptă:

– Bună dimineața, Shirley.

– Așadar, ce se mai aude cu manuscrisul acela, avansează? o întrebă cu amabilitate romanciera.

– Lucrez la el.

Shirley o privi atent cu ochii ei mari, căprui.

– Hei! Ce s-a întâmplat? Parcă ți s-au înecat toate corăbiile!

– N-am nimic, minți Shannon.

– E vorba despre noul chiriaș, nu-i așa?

Văzând aerul subit neliniștit al fetei, ea adăugă:

– Sigur că un bărbat în casă îți va răscoli durerea. Dar a trecut deja un an de când a dispărut Jarod. De ce nu încerci să-l uiți? N-aș vrea să par crudă, draga mea, dar trebuie să întâlnești și alți bărbați... Vino să bei o ceașcă de cafea cu mine. Cred că ai nevoie...

Și, cu un gest afectuos, o conduse pe Shannon care o urma cu un zâmbet forțat pe buze. Din păcate, Shirley se înșela pe toată linia... Nici o clipă nu se gândise la Jarod. Acest Roman Morgan era diavolul în persoană! Încă o dată, o ridiculizase. Devenea de acuma un obicei la el... și era intolerabil. Dar la urma urmei, cine ar fi putut să-l împiedice s-o facă dacă nu chiar ea? Și ea se va ocupa de asta.

Așezată în mica bucătărie, o privea pe Shirley umplând două cești cu cafea. De fiecare dată când o vizita, Shannon rămânea uimită de dezordinea ce domnea în acest apartament. Nu înțelegea nici de ce era atât de sărăcăcios mobilat. Shirley câștiga totuși cu romanele ei sume considerabile... Cum era posibil ca o persoană atât puțin îngrijită să reușească să îmbine cuvintele cu atâta îndemânare? Era un adevărat mister...

– Ei bine, hai să vorbim acum de ceva plăcut... Despre noul tău chiriaș, de exemplu, propuse romanciera cu un zâmbet larg, după ce îi întinse ceașca.

Mâinile lui Shannon începură să tremure. Puse ceașca pe masă, temându-se că va vărsa conținutul pe manuscrisele împrăștiate peste tot.

– Este frumos ca un diavol, nu-i așa? continuă Shirley. Ce știi despre el?

Roman Morgan era ultima persoană despre care ar fi avut chef să vorbească, dar era greu să nu-i satisfacă curiozitatea lui Shirley.

– Este... este pictor. E un artist din Monterey. Din fericire, nu va sta aici decât două luni.

– De ce... din fericire? Ar fi trebuit să te bucuri dacă ai fi găsit un chiriaș stabil! În plus, este extrem de frumos!

Shirley râse în hohote, apoi continuă:

– Eu, personal, apreciez prezența unui bărbat în casă.

– N-am impresia că tablourile lui au prea mult succes, replică fata pe un ton înciudat, vrând să schimbe subiectul. Și după părerea mea, nu-și va putea plăti chiria pe vara asta.

Se feri să adauge că el părea să aibă mijloace să-și plătească modele cele mai renumite.

Chipul lui Shirley era numai zâmbet când se așeză în fața lui Shannon și dădu la o parte hârtiile împrăștiate pe masă ca să poată să-și pună ceașca.

– Ei bine, dacă-i așa, spune-i că poate veni să locuiască gratuit la mine!

În fața stuporii de pe chipul lui Sahnnon, ea izbucni într-un râs mailițios.

– Nu face mutra asta șocată, îngerașule, zise ea scuturându-și buclele roșcate. Nu fac altceva decât să tachinez. Dar, fie vorba între noi, n-ar fi o idee atât de rea. Multe femei trăiesc cu câte un bărbat, știi... La noi, oamenii, ăsta este un obicei milenar! Și mă întreb dacă noul tău chiriaș n-ar fi un plăcut tovarăș de pat...

Shirley era oare chiar atât de interesată de Roman?

Erau apropiați ca vârstă... Ea trebuie să fi avut puțin sub treizeci de ani, iar el un pic mai mult. Îngândurată, Shannon îi privi ochii tiviți cu gene lungi, castanii. Înaltă și bine făcută, Shirley era mai sofisticată și mai matură decât ea. Exact genul pe care Roman trebuie să-l fi adorat. În plus, Shannon știa că tânăra își trăise viața fără să aștepte să se căsătorească.

– Nu mă îndoiesc, răspunse ea cam sec.

Nu pomeni de faptul că Roman se aflase deja în patul ei și nici nu se gândi că ar fi putut să justifice împrejurările. Continuă, așadar:

– Stă aici de trei zile și deja trei femei au urcat în apartamentul lui.

– Nu se poate! Ei bine, iată unul care nu pierde timpul!

Shannon omise să precizeze că cel puțin una dintre aceste femei era model. Se grăbi să schimbe subiectul.

– Ar trebui să-ți termin cartea în două zile. Acum, am mers ceva mai încet. De altfel, cred că o să mă pun imediat la treabă.

– Foarte bine. Din moment ce trebuie să i-o predau editorului la sfârșitul săptămânii, e-n regulă. Ce căldură e astăzi! Mă voi duce după-amiază la plajă. Vrei să vii cu mine?

– Cu siguranță! Este exact ce-mi trebuie. Ne întânim deci pe plajă.

– De acord. Pe la ora două.

Întoarsă în apartamentul ei, Shannon se așeză din nou în fața mașinii de scris. Tocmai se hotărâse că va lucra în următoarele două ore când cineva bătu în ușă.

Când deschise, îl găsi pe Roman sprijinit de toc, cu un zâmbet înfumurat pe buze.

– Pot să intru? întrebă el calm.

– De ce?

– Mai întâi, aș vrea să dau un telefon. Cel din apartamentul meu nu va fi branșat decât săptămâna viitoare. Și apoi, trebuie să-mi cer scuze pentru că adineaori te-am șocat. Când ți-am spus că sunt pictor, n-ai avut nici o obiecție. Nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să nu fii de acord cu subiectele pe care le pictez, să mă dezaprobi.

– Dar eu nu dezaprob absolut nimic, zise ea încet... Eu... eu doar nu mi-am dat seama că toate femeile care defilează pe aici vin să-ți pozeze. Atâta tot.

– Înțeleg. Credeai că vin să se culce cu mine, așa-i?

Ea roși. De ce trebuia ca el să-și bată joc iarăși de ea, deși ghicise bine? N-avea deci nici rușine nici milă?

– Da, replică ea pe un ton sec, evitând să-i întâlnească privirea amuzată. Asta-i tot ce ai să-mi spui?

Era gata să-i trântească ușa în nas, dar el o blocă cu piciorul.

– Te-am întrebat dacă pot să mă folosesc de telefonul tău, îi reaminti el cu un zâmbet ironic.

Exasperată, ea îl lăsă să treacă și oftă.

– Bineînțeles, este pe birou.

Zărind mașina de scris, el începu să citească cu voce tare textul pe care ea tocmai îl bătea.

– „Simțind cum eșarfa se strânge tot mai tare în jurul gâtului ei lung și subțire, China luptă cu disperare încercând să scape.“ Într-adevăr, Shannon, de data asta eu sunt cel șocat! Ce oroare! Dacă aș fi știut că scrii romane, aș fi putut să jur că ești campioana romanelor de dragoste! Cum se poate ca tu, care-i salvezi de la înec pe îndrăgostiții disperați, să ai o imaginație atât de macabră?

– Eu nu scriu romane! strigă ea roșind și mai mult. Iar tu ești de o indiscreție nemaipomenită citind ceea ce nu te privește!

El se prefăcu foarte încurcat.

– Te rog să mă scuzi. Ești, așadar, ceea ce se cheamă „un negru“? În cazul acesta, nu-i nici o rușine. Pare foarte interesant ce faci.

– Nu eu am scris asta, declară ea apăsat. Este scrisă de Shirley Wayne, chiriașa de la parter. Și acum, ești amabil să telefonezi și să dispari?

Sprijinindu-se de birou, el o dezbrăcă din privire.

– Ai accepta să pozezi pentru mine?

Schimbându-și locul pentru a încerca să scape de acest examen atent, ea murmură abia auzit:

– Ai spus... să pozez?

– Da.

Văzându-i expresia ofensată, el zâmbi.

– Trebuie să recunosc, ești într-adevăr foarte bine făcută iar ochii au ceva învăluitor. Este ciudat însă că evocă suferință... suferință de care n-ai avut parte niciodată, sunt gata să pariez. Oricum, te-aș plăti foarte bine.

– Doar nu vrei să pozez goală? întrebă ea , neîncrezătoare.

– Ba firește că da.

– N-am mai făcut niciodată asta! Și n-am deloc de gând să încep acum. În nici un caz pentru tine. De altfel, n-am să pozez goală pentru nimeni. Ești complet nebun!

– De multă vreme nu mi s-a mai spus că sunt nebun, replică el calm. Dar n-o să-mi mai spui că pe deasupra, mai ești și pudică? Goliciunea poate fi uneori frumoasă, nu crezi? Și tu ești frumoasă. Mi-ar plăcea să-ți văd trupul.

– Ei bine, ia-ți gândul! exclamă ea, indignată. Și dacă crezi că mă măgulești, te înșeli. Nu m-a mai insultat niciodată nimeni astfel! Nu știu drept cine mă iei, dar eu încep să-mi pun întrebări în privința ta. Cred... cred că ești un fel de voyeur! Câte tablouri reușești să vinzi? Chiar aș vrea să știu! Este singura modalitate pe care ai găsit-o ca să poți vedea femei goale?

Dintr-o dată deveni glacial, el luă telefonul și formă numărul. Shannon tăcu, dându-și seama că mersese prea departe. Cu obrajii în flăcări se refugie la bucătărie, spunându-și că, la urma urmei, el și-o căutase cu lumânarea. Cine era bărbatul ăsta care debarca aici, se instala în patul ei și apoi îi declara că i-ar plăcea... ce? s-o vadă goală! ... Puse niște apă să fiarbă și se prăbuși pe un scaun. Dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Roman Morgan! Viața ei n-ar fi fost dată peste cap astfel!

Tocmai se hotărâse să rămână în bucătărie până ce el va fi plecat când se auzi din nou o bătaie în ușă. Hotărât lucru, astăzi n-o să aibă nici o clipă de liniște! Ridicându-se de pe scaun cu un aer plictisit, trecu repede pe lângă Roman ca să se ducă să deschidă.

Era Sam Harvard, detectivul. Surprinsă, ea exclamă:

– Sam! Ai vești despre Jarod? Intră repede!

Îl invită să ia loc în timp ce Roman, continuând să vorbească la telefon, se întoarse ca să-l poată vedea pe vizitator. Sam îi aruncă o privire bănuitoare și zise încet:

– N-aș vrea să-ți dau prea multe speranțe, dar am aflat că un bărbat cu semnalmentele lui Jarod a fost văzut recent în Mexic. Nu pot să dezvălui numele celui care m-a informat, pentru că el însuși este urmărit, dar cred că putem să-l credem... S-ar putea să avem în sfârșit o pistă interesantă.

Incapabilă să-și stăpânească emoția, Shannon își înăbuși un suspin.

– Crezi deci că Jarod trăiește? murmură ea.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Sperase atât de mult să primească odată această veste!

– Este foarte posibil. Dacă nu-i Jarod, înseamnă că este o sosie a lui.

Închizând ochii, Shannon își acoperi fața cu mâinile ca să-și ascundă lacrimile.

– Niciodată, dar niciodată n-am crezut că este mort! Dar a trecut atâta timp...

Vocea îi tremura. Deschise ochii, își îndreptă spatele și continuă:

– Când aș putea să merg la el? Este sănătos? De ce a plecat în Mexic?

– Nu te ambala, Shannon. Nu-ți pot răspunde la întrebări, nimic nu este încă într-adevăr sigur. Eu am trimis fotografia și semnalmentele lui Jarod peste tot pe unde ar fi putut el să fie, după părerea mea. Am oferit și o recompensă celui care ar avea să-mi comunice vreo informație, ceea ce a reținut atenția cuiva. Asta-i tot până acum. Dar totul se complică din momentul când am aflat că omul care a reperat ca fiind Jarod pare să nu dorească să fie găsit. Ca să fiu sincer, încep să cred că acel înec ar fi putut să fie foarte bine o înscenare... Nu pot încă să afirm nimic concret, dar s-ar putea ca o dată ce s-a văzut cu banii în buzunar, Jarod să se fi hotărât să se ascundă așteptând ca pedeapsa să se prescrie. Știi doar că el și Wallet au furat o adevărată avere...

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Nu cred nici o vorbă din povestea asta! Dacă este într-adevăr vorba de Jarod, și dacă se ascunde, trebuie să existe cu siguranță un motiv pentru asta. Sunt convinsă că Wallet s-a folosit de el ca țap ispășitor.

Sam ridică din umeri.

– Mă tem că numai Jarod cunoaște adevărul. Eu încerc doar să fiu obiectiv. Ceea ce am spus nu este decât o ipoteză... Totuși,

sunt sigur că toată afacerea asta ascunde niște lucruri nu prea frumoase... îi luă mâna. Încearcă să fii realistă, Shannon. Ia în considerare toate posibilitățile. Fii pregătită pentru orice, absolut pentru orice! Altfel, trezirea la realitate ar putea să fie foarte brutală. Dacă omul acesta este într-adevăr cel pe care-l căutăm, o mulțime de lume va dori să știe de ce se ascunde în Mexic. Firește, îți respect fidelitatea față de Jarod. Înțeleg prea bine cât de mult te tulbură tot ce-ți spun... dar va trebui totuși să privești lucrurile în față...

– Nici măcar nu ești sigur că se ascunde! Poate că nu știe unde se află... sau poate că n-a putut să se întoarcă în Statele unite? Poate că este reținut de cineva?

Respira profund și știa că imaginația ei căuta argumente pentru Jarod, dar nu putea face altfel. Continuă deci:

– Îmi este de ajuns să știu că e în viață. Niciodată n-am să pot să-ți mulțumesc îndeajuns, Sam, că ai descoperit asta. Acum, ce este de făcut? Aș vrea să mă duc la el...

Roman se apropiase de ei și ea nu-l văzu decât atunci când detectivul ridică privirea spre el.

– Ce dorești?

– Să-ți mulțumesc pentru telefon, îi răspunse el rece.

– N-ai de ce.

Se întreba cât auzise el din discuția lor, dar era prea enervată ca să mai afle.

– La revedere, îi zise ea privindu-l din nou pe Sam.

Roman ieși trântind cu zgomot ușa în urma lui.

– Când aș putea să-l văd? insistă ea cu o voce pe care exaltarea o făcea să fie ascuțită.

– Nu-i chiar atât de simplu. Încerc să te fac să înțelegi că, în eventualitatea că este chiar Jarod, el nu vrea să fie găsit. Și un om care se ascunde devine foarte viclean. Ca să-l pot prinde înainte să dispară din nou, voi avea nevoie de toți informatorii mei și asta va costa scump.

– Dar de unde să știe el că este căutat? Dacă știi unde se află, de ce să nu mergem acolo pur și simplu?

– Am impreasia că tu nu înțelegi bine ce-ți spun. Omul ăsta nu vrea să fie găsit de nimeni – absolut de nimeni. Locuiește într-un mic sat, împreună cu... cineva, într-o coșmelie nenorocită. Și-a lăsat barbă și s-a mai îngrășat ca să nu fie recunoscut. Aproape că nu iese din casă și va fi imposibil să te apropii de el fără un intermediar. Nu este deloc un joc, Shannon. Este vorba într-adevăr de Jarod, și va fugi la prima alertă.

Ea își mușcă buzele.

– Jarod nu va fugi de mine, murmură ea. Sunt sigură de asta. Oh! Sam, vreau să-l văd.

– Asta înseamnă o mare cheltuială suplimentară. Va trebui să plătim persoana care l-a depistat ca să-l supravegheze până venim noi...

– Cât? zise ea, descurajată dintr-o dată.

Îi dăduse deja mulți bani lui Sam și economiile ei aproape că se epuizaseră...

– Cinci sute de dolari pentru intermediar, căruia îi datorăm și recompensa de o mie de dolari dacă spusele lui sunt adevărate. În plus, va trebui să finanțezi călătoria. Până ce vom putea organiza lucrurile, va trebui poate să stăm o zi sau două într-un motel. Sau să-l urmărim, dacă fuge...

Shannon făcu un efort ca să-și rețină lacrimile.

– Este prea mult pentru mine. Dar am să încerc să mă descurc. Lasă-mă câteva zile. Voi găsi acești bani.

El dădu din cap compătimitor și se ridică să plece.

– Oricum, nu pierde timpul. Poate să ne scape în orice clipă... dacă bănuiește ceva sau pur și simplu își pierde sângele rece. Și este foarte viclean. De un an de zile, iată, este prima dată când îi dăm de urmă. Dacă vrei să-l mai vezi, va trebui să faci rost de banii ăștia în zilele următoare.

Shannon era atât de încordată încât nici măcar nu-l auzi când plecă. Cum să găsească mai mult de două mii de dolari, fără să

mai pună la socoteală onorariul lui Sam? Munca ei pentru Shirley nu-i aducea mai mult de patru sute de dolari și din veniturile de pe casă nu-i mai rămăsese aproape nimic. Cu capul în mâini, se prăbuși pe divan. Va trebui să încerce să obțină un împrumut de la bancă, sau chiar o nouă ipotecă pe casă... Se ridică brusc, își luă poșeta, cheile mașinii, și ieși.

Toate demersurile ei nu dădură nici un rezultat și se întoarse acasă abătută. Trebuia totuși să găsească o soluție... Banii de pe chirii? Erau foarte puțini. Să-și vândă mașina? ... Era aproape singurul mijloc de transport aici, în sudul Californiei. Cufundată în gânduri, aproape că uitase de întâlnirea cu Shirley. Își aminti, și se hotărî să se ducă. Putea foarte bine să continue să se gândească și pe plajă. Poate că soarele o va mai relaxa puțin și poate că va mai prinde curaj vorbind verzi și uscate cu Shirley. Își puse bikini-ul portocaliu, luă un prosop mare și se îndreptă spre plajă.

– Sunt aici! îi strigă Shirley așezată chiar în față la „Blue Haven".

Shannon se întinse alături de ea.

– Nu te întoarce, avem un admirator... murmură romanciera.

– Unde?

– Pe balconul nostru!

Shannon se întoarse totuși să privească spre casă. Așa cum se așteptase, Roman le privea.

– Oh! Asta, oftă ea.

– Poate să mă privească toată ziua dacă are chef, zise Shirley râzând. Poate chiar să meargă și mai departe...

– Ai face mai bine să fii mai prudentă, o sfătui fata. Te avertizez că primul lucru pe care ți-l va cere după ce veți face cunoștință, va fi să pozezi goală pentru el.

Shirley izbucni în râs, vizibil intrigată.

– Să pozez goală? Ce glumă! El pictează nuduri?

Shannon îi povesti atunci scena de dimineață, ceea ce o făcu pe Shirley să râdă cu poftă.

– De aia erai atât de tulburată! Ar fi trebuit să-mi spui. E pasionant... Ia să vedem, ce-aș putea scoate eu de aici ca subiect de suspans? Am găsit! Un pictor, foarte frumos, atrage modelele la el promițându-le glorie și bani... și în clipa când ele sunt fără apărare, dacă putem spune așa, le înfige un pumnal în inimă... de fapt pensula sa al cărei mâner este o săgeată ascuțită muiată în curara... și...

– Shirley! Este macabru!

Ea râse din nou.

– Poate pentru tine, pentru mine este doar rutină. Ar fi un excelent personaj de roman. Hmmm! Poate că ar fi bine să pozez pentru el dacă-mi va cere?... Cu titlu experimental, firește, adăugă ea râzând. Închipuiești câte aș putea afla despre el!

– N-ai să faci asta! strigă Shannon. El este absolut în stare să ți-o ceară!... cum a făcut cu mine, de altfel. Nu-mi venea să-mi cred urechilor!

Shirley se așeză pe burtă, cu bărbia în palme și o observa pe Shannon cu interes.

– Ești norocoasă! Și ce i-ai răspuns?

– Am refuzat, bineînțeles! se indignă ea. Atunci, el a încercat să mă convingă promițându-mi o mare sumă de bani. Este într-adevăr abject. Regret că i-am închiriat apartamentul, dar acum n-am nici un motiv valabil ca să-l dau afară.

– Chiar sper să nu îndrăznești... Apoi, coborând brusc vocea: Și acum, să nu-l respingi. Iată-l că vine spre noi.

Oprindu-se în fața lui Shannon chiar în momentul când aceasta se ridică în șezut, Roman o examină din cap până-n picioare.

– Dumneata ești locatara de la parter? întrebă el întorcându-și privirea spre Shirley.

– Exact, sunt Shirley Wayne, răspunse ea întinzându-i mâna.

– Roman Morgan.

În timp ce-i strângea călduros mâna, îi adresă și un zâmbet amabil pe care Shannon îl consideră ipocrit.

– Am venit să-ți spun că telefonul dumitale sună fără încetare, domnișoară Wayne. M-am gândit că poate este ceva important, pentru că persoana pare să insiste.

Dintr-un salt, Shirley se ridică aruncându-i lui Roman o privire evident admirativă.

– Spune-mi Shirley, Roman. Îți mulțumesc că m-ai anunțat. Fără îndoială că este editorul meu. Pe curând!

Își adună prosopul și porni în fugă, lăsând-o pe Shannon singură cu diabolicul ei chiriaș.

Îmi stai în soare, zise ea cu o voce gâtuită. N-ai putea să-ți schimbi locul, te rog?

Fără să se poată abține, privirea îi alunecă peste el, remarcându-i în trecere perfecțiunile trupului. Era îmbrăcat cu un tricou bleu care-i punea în valoare frumusețea viguroasă a bustului și lărgimea umerilor. Un șort de un albastru mai închis i se mula pe șoldurile înguste și el se întepenise bine, dar cu un fel de nonșalanță fermecătoare, pe picioarele-i musculoase și bronzate. Era într-avevăr etalonul frumuseții masculine.

– Iartă-mă că ți-o spun în față, zise el sarcastic, dar este păcat că nu ești chiar atât de minunată pe cât pari. Totuși, când te hotărăști să-mi pozezi... anunță-mă! Doar dacă nu cumva ești destul de bogată încât să disprețuiești banii? Îți propun o sută de dolari pe oră.

Ea deschise gura să-i declare verde-n față că nu-i păsa de banii lui, dar deja el plecase. Se întinse din nou pe nisip, închise ochii și oftă. De ce apela el la sentimentele ei cele mai josnice? Și cum putea să ofere o sută de dolari pe oră unui model ce poza nud? Era o sumă frumușică. Femeia pe care o văzuse de dimineață venind să pozeze trebuie să fi stat cel puțin patru ore. Patru sute de dolari doar într-o dimineață! Era incredibil...

Așadar, un model care lucra în mod regulat putea să câștige... Se opri din calcule, îngrozită de gândul care-i trecuse prin minte: pozând pentru Roman patru ore pe zi timp de cinci zile, ar

câștiga exact două mii de dolari! Bineînțeles, doar modelele cele mai cunoscute erau plătite astfel. Și cu siguranță că asta era o meserie în care nu lucrai în fiecare zi... Gândurile acestea o făcură să roșească. Chiar și pentru Jarod, n-ar putea face asta. Cum să suporte să-și vadă trupul gol reprezentat pe o pânză și expus privirilor tuturor? Nu, n-ar putea niciodată.

Trebuia totuși să găsească acești bani... și cât mai repede. După ce așteptase atâta, afla acum că Jarod trăiește, și dacă nu se va duce să constate cu ochii ei, nu va mai putea niciodată să se privească în față... Or, pentru asta, îi trebuiau bani pe care avea posibilitatea să-i câștige repede – dar pentru o muncă pe care nu se simțea în stare s-o facă... Era prea nedrept! Ochii i se umplură de lacrimi. Trebuia să existe o soluție... o altă soluție la care poate că nu se gândise... Incapabilă să mai stea, se ridică, își ridică prosopul și se duse acasă.

Așezat pe terasa de la parter, Roman o privea apropiindu-se și când ea îl văzu, instalat comod, cu picioarele depărtate și cu mâinile în buzunare, i se păru mai intimidant ca niciodată. Așa că grăbi pasul, cu privirea plecată.

Se auzi portiera unei mașini închizându-se dar ea nu-i dădu atenție. Deodată, Roman porni hotărât spre ea. Încercă să-i scape ajungând înaintea lui la ușă pentru că n-avea nici un chef să-l mai asculte; avea atâta nevoie de bani încât se temea ca nu cumva să-i cedeze...

Mai înainte ca ea să se poată feri, el o apucă de braț și, lipind-o de el, o sărută pătimaș, strângând-o atât de tare încât ea nu mai putea să facă nici cea mai mică mișcare. Când încercă să-și dea capul pe spate, pentru o fracțiune de secundă privirile li se întâlniră. Dar el puse din nou stăpânire pe buzele ei și sărutul deveni și mai intens.

Străbătută de fiori, cu inima bătând să-i spargă pieptul, ea încetă să mai lupte. Roman trezea în ea senzații a căror existență ea nici n-o bănuise. Niciodată Jarod nu o tulburase în așa

măsură. Cu el, trăise o dragoste tandră și liniștitoare, pe când simpla atingere a acestui bărbat brutal o făcea să-și piardă controlul. Îi căzu prosopul din mâini și își încolăci brațele pe după gâtul lui. Doar tricoul lui subțire le mai despărțea trupurile. Degetele îi alunecară pe spatele lui musculos și se abandonă sărutului lipindu-și trupul aproape gol de al lui.

Deodată, un țipăt în apropierea lor îi paralizează:

– Roman!

El se desprinse încet și întorcându-se, Shannon o văzu pe cea care fugise ieri de aici suspinând. Cu ochii plini de lacrimi, ea își ascundea fața în palme și Shannon remarcă verigheta ce strălucea pe degetul ei. Era oare soția lui Roman? Tulburată, Shannon fugi.

Sprijinită cu spatele de ușa închisă, cu răsuflarea tăiată, îi auzi pe Roman și pe cea căreia el îi spunea Ellen certându-se pe terasă. Încă tremurând după sărutul pătimaș pe care i-l dăduse, se simți încă o dată umilită și ridiculizată.

Ce-i venise să se lase în voia acestui bărbat care era poate căsătorit? Era acum mai convinsă ca oricând să facă totul ca să-l găsească pe Jarod cu orice preț. Sub nici o formă nu va trebui să mai cedeze atracției fizice pe care Roman o exercita asupra ei. Obrajii îi ardeau de rușine.

Abia intrase în casă și își pusese pe ea o bluză roșie, când se auzi o bătaie în ușă. Incapabilă să dea ochii cu indiferent cine, nu se clinti, hotărâtă să nu răspundă. Apoi, cum bătăile în ușă deveneau și mai insistente, își astupă urechile, lipindu-și cu înverșunare palmele de ele.

– Shannon! se auzi o voce bărbătească. Știu că ești acolo.

– Nu vreau să te mai văd, strigă ea. Pleacă!

– Vreau să-mi cer scuze pentru ceea ce s-a întâmplat, zise el cu voce scăzută.

– N-am nevoie de scuzele tale!

– Deschide ușa asta, vreau să-ți vorbesc.

– Nu!

– Te avertizez că n-am să mă mișc de aici înainte de a vorbi cu tine. Dă-mi voie să intru!

– Sunt la mine acasă și n-am de ce să primesc ordine de la tine.

– Îți este teamă cumva să mă vezi? întrebă el pe un ton ironic.

– Nu vreau să te văd. Atâta tot. Lasă-mă în pace! Nu-ți ajunge câte fete îți dau târcoale? Pleacă de-aici!

– N-am să plec înainte să-mi deschizi ușa asta și să mă asculți ce am să-ți spun.

– O să-i deranjezi pe ceilalți locatari! Pleacă!

Atunci, el începu să bată din nou în ușă.

– Shannon! Deschide blestemata asta de ușă! strigă el.

– Oh! Brută ce ești!

Ridicându-se, ea deschise brusc ușa și îl privi direct în față, cu o expresie furibundă.

– Ei bine, vorbește! zise ea sec. Chiar ții neapărat să deranjezi pe toată lumea?

Înainte ca ea să-l poată opri, el intrase în apartament, închise ușa, o apucase de mâini și acum o atrăgea spre el.

– Și pe tine te deranjez, Shannon? murmură el cufundându-și privirea în ochii ei.

Era atât de aproape încât ea îi putea simți parfumul atât de deosebit al trupului și căldura pielii.

– Dă-mi drumul! protestă ea cu ochii arzând de furie. Spune-mi ce vrei și pleacă!

El îi dădu drumul la mâini și se îndepărtă.

– Nu regret că te-am sărutat. Și pentru tine a fost delicios, nu-i așa? Dar aș vrea să mă scuzi că te-am pus într-o situație atât de stânjenitoare în fața lui Elleen.

– Sunt sigură că știai că o să ne surprindă!

Deloc încurcat de remarca ei, el dădu din cap.

– Da. Ca să fiu sincer, voiam s-o descurajez.

– De ce? Cine este ea pentru ca tu s-o tratezi cu atâta dispreț? Am văzut că poartă verighetă.

Shannon constată cu surprindere că Roman se întunecase la față.

– Este o poveste lungă pe care nu prea am chef să ți-o povestesc. Ceea ce aș vrea, este să te invit diseară la cină ca să mă ierți pentru că te-am amestecat în toate astea.

– Nu-i nevoie.

Cum el făcu un pas spre ea, inima lui Shannon începu să bată nebunește.

– Fără îndoială, dar așa vreau eu. Vezi tu, Shannon, eu nu cred că ai vreun logodnic. O femeie îndrăgostită nu s-ar fi lăsat sărutată de un alt bărbat așa cum ai făcut-o tu. Cred că ai inventat toată această poveste numai ca să-i ții pe bărbați la distanță. Ești atât de frumoasă... și probabil că se învârt mulți în jurul tău. Aș vrea să te cunosc mai bine.

– Nu pe mine, îi replică ea pe un ton tăios. Și în ceea ce-l privește pe logodnicul meu, te înșeli total.

Ea ar fi vrut să fie cât mai disprețuitoare spunând asta, dar simțindu-l atât de aproape, nu fu în stare. Gura ei dorea cu ardoare să-i simtă mângâierea buzelor. Brațele ei erau gata să se agațe iarăși de gâtul lui. În ciuda furiei care o mistuia, în clipa asta nu dorea decât un lucru: ca el s-o strângă la piept.

– N-am nici un motiv să te mint. Sunt logodită de doi ani.

– O cam lungește logodnicul tău, nu? zise el ridicând ironic o sprânceană. În locul lui, eu cu siguranță n-aș lăsa o femeie atât de frumoasă și... atât de fierbinte ca tine să aștepte doi ani. Sper că nu este vorba de bărbatul care a venit aici azi-dimineață.

Referirea asta la Sam Harward îi atâță și mai mult furia lui Shannon, și îi răspunse pe un ton glacial:

– Nu, dar nu văd de ce ți-aș vorbi despre el. Și povestea mea, ca și a ta, domnule Morgan, este lungă și complicată. Și nici eu nu prea am chef să ți-o povestesc.

– Foarte bine; tot ce-ți cer este să cinezi cu mine diseară.

– Nu, mulțumesc.

Ochii lui Roman îi căutară pe ei și stupefiată, ea îl auzi spunând cu o voce caldă pe care nu i-o cunoștea:

– Te rog.

Shannon însă era ferm hotărâtă să refuze. El era un tip grosolan, arogant, lipsit de tact. Ar fi vrut să-i spună să cineze cu una din numeroasele lui prietene, și totuși... îi dădu întâlnire la ora șase. Nu înțelesese prea bine cum de se întâmplase asta...

În culmea confuziei, se lăsă să cadă pe canapea. De ce se lăsase convinsă? De când apăruse aici bărbatul acesta, toate-i mergeau pe dos. Și, în fond, inima ei îi aparținea lui Jarod. Nu iubise niciodată pe altcineva și niciodată în viața ei nu va iubi un alt bărbat. Cu toate acestea, era obligată să recunoască faptul că Jarod nu trezise niciodată în ea senzațiile pe care Roman i le provocase. Și lucrul acesta era în același timp tulburător și înspăimântător.

Lunga perioadă de încercări prin care trecuse îi învinsese cu siguranță rezistența nervoasă. Nu putea să existe o altă explicație pentru tulburarea pe care o resimțea în fața pictorului. Ce bine ar fi ca omul din Mexic să fie într-adevăr Jarod! Era sigură că atunci, toate vor reintra pe făgașul normal. De îndată ce o va lua în brațe, totul va fi ca înainte. Puțin îi păsa de motivele dispariției lui. Îl iubea din tot sufletul și dragostea aceasta va depăși toate obstacolele.

Dar atunci... de ce aștepta ea cu atâta nerăbdare ora de întâlnire cu Roman?

Capitolul 4

Shannon ezită multă vreme și alese până la urmă o rochie din mătase bleu-pal. N-o mai purtase de la petrecerea dată cu ocazia logodnei ei de către funcționarii băncii unde lucrase, în urmă cu doi ani. Lui Jarod îi plăcuse foarte mult și ea știa că îi vine foarte bine. În timp ce își punea pantofii asortați, bleu cu tocuri înalte, se simțea oarecum vinovată că își îmbrăca cea mai frumoasă rochie pentru Roman Morgan. Se privi în oglindă.

– Nu-l întrebase unde vor merge să cineze, dar își zise că un om care plătea un model cu o sută de dolari pe oră, nu putea să fie chiar atât de sărac pe cât crezuse ea la început. Poate că va alege să meargă la unul dintre acele resturante șic înșirate de-a lungul plajei.

Își netezi rochia ce i se mula pe șolduri și își aranjă decolteul adânc. Silueta ei suplă era pusă în valoare de mătasea fină iar mânecile lungi o vor proteja de răcoarea nopții. Își pieptănă îndelung părul ca să-i dea acele reflexe strălucitoare și se hotărî să-l împletească într-o coadă lungă pe care o răsuci frumos în jurul capului. Se dădu un pas înapoi ca să se admire: era într-adevăr o idee reușită. Coafura aceasta îi punea în valoare ochii și pometii.

Își dădu cu un ruj închis pe buze și o umbră de fard bleu pe pleoape. Tocmai terminase să se machieze când sosi Roman. Era ora șase.

Emoționată, ea se repezi să deschidă. Când îl văzu în smochingul alb și pantaloni bleumarin, se bucură că avusese ideea să se îmbrace cu atâta grijă. Fața lui bronzată era scoasă în evidență de bleu-ul deschis al cămășii și cum îl contempla, admirativ, își simți într-o clipă inima luând-o razna. De data asta, fusese inspirată alegându-și rochia cea mai frumoasă, și spera ca și restul serii să decurgă la fel de bine.

Roman rezervase o masă la unul dintre restaurantele cele mai șic din împrejurimi. Rezervările trebuiau făcute în general cu săptămâni înainte, și ea fu plăcut surprinsă să vadă că șeful de sală – care părea să-l cunoască pe Roman – îi conduse fără ezitare la o masă cu vedere spre golf. În fața lor, pe apele liniștite ale oceanului, se vedeau iahturile luminate și micile bărci pescărești legănându-se ușor.

Pentru o seară, ea va putea să uite scandalul pretinsei crime făcute de Jarod, să-și uite propria suferință și nevoia urgentă de bani. Dintr-o dată, îi veni în minte propunerea pe care i-o făcuse Roman dar se hotărî ferm să nu ajungă să accepte să-i pozeze goală, chiar și din dragoste pentru Jarod.

El o readuse la realitate.

– Să începem cu vin? o întrebă încet atingându-i mâna. Presupun că bei vin?

– Da, mărturisi ea zâmbind, și în seara asta, am chef să beau vin.

El îi făcu semn chelnerului care le aduse curând pahare mari cu vin alb rece.

Apoi veni șeful de sală să-i întrebe dacă își aleseseră meniul. Roman o privi întrebător.

– Ce vrei să mănânci?

Ea era însă atât de cufundată în gânduri încât nici nu se uitase pe meniul oferit.

– Oh! Comandă tu și pentru mine, îi propuse ea. Ador surprizele!

Ochii lui cenușii licăriră malițios și începu să râdă.

Ai putea să fii surprinsă mai mult decât bănuiești, zise el vesel.

După ce comandă, el începu să-i vorbească despre lumea picturii și despre viața lui la Monterey. Cum ea nu cunoștea acest oraș, el se prefăcu șocat de asta și îi lăudă frumusețea. Shannon remarcă faptul că toate referirile lui rămâneau impersonale și că evita cu grijă să vorbească despre familia lui sau despre el însuși, dar nu-i făcu o vină din asta. Nici ea n-avea chef să abordeze subiecte grave sau dureroase și conversația asta banală o relaxa.

Meniul pe care el îl comandase era foarte rafinat și când Roman se apropie ușor de ea, Shannon nu-i dădu atenție. Brațul lui îl atingea pe al ei când râdeau amândoi de câte o glumă. Atunci când voia, Roman avea un farmec extraordinar și în compania lui, ea se simțea frumoasă și plină de viață. Acum înțelegea de ce atâtea femei veneau să bată la ușa lui.

Deodată, avu o senzație neplăcută. I se părea că Roman își schimbase comportamentul și că, prin spatele ei, cineva se apropia de masa lor. Strângând cu putere paharul în mână, ea își ațintì privirea asupra lui.

– Așadar, ești chiar aici!

Vocea feminină era tăioasă și plină de reproșuri. Shannon nu putu decât să ridice privirea, Elleen era în picioare lângă masa lor, cu frumosul ei chip schimonosit de furie.

– Pot să mă așez? întrebă ea pe un ton aspru.

– Nu, nu poți, îi replică el rece. Pleacă.

Și, ca și cum disprețul lui afișat ar fi putut s-o facă pe Elllen să dispară, se întoarse cu nonșalanță spre Shannon.

– Așadar... despre ce vorbeam?

Ignorând-o total pe noua venită care rămăsese încremenită lângă masa lor, cu ochii în lacrimi, el își concentră toată atenția spre invitata lui. Atunci, Elllen făcu un pas și își puse mâna pe brațul lui Roman. El se degajă însă imediat cu o mișcare din umeri.

– Te rog, Roman, îl imploră ea cu o voce surdă.

Shannon nu putu să n-o vadă pe tânăra femeie și fu mișcată de expresia patetică din ochii ei în timp ce cu o mână care tremura ușor, își îndepărta de pe față o șuviță blondă.

– Trebuie să-ți vorbesc, Roman.

Stânjenită, Shannon privi în jurul ei. Scena atrăgea priviri pe furiș sau amuzate. Observând și el asta, Roman arătă cu mâna un scaun gol de lângă el și bombăni:

– Spune-mi ce ți se pare atât de urgent să-mi spui, și încetează să mă mai urmărești peste tot. Cum să te fac să înțelegi că între noi nu mai este nimic? Nu vezi că am lucruri mai bune de făcut?

În fața acestei cruzimi, lui Shannon i se tăie răsuflarea. Un asemenea comportament era incalificabil. Unde dispăruse fermecătorul ei însoțitor cu care venise să cineze?

Cu o mișcare grațioasă și trufașă în același timp, Elleen se așeză lângă Roman aruncându-i o privire plină de ură.

– Cine-i ea? întrebă Elleen cu răutate. Sunt sigură că n-o iubești. Nu poți s-o iubești. Nu după tot ce-am împărțit noi doi. Este cumva noul tău model? De ce mă chinuiești astfel, Roman? Îți dai seama cât de mult te iubesc, ca să mă las umilită astfel?

Preț de o clipă, Shannon avu impresia că trăsăturile lui Roman se mai îndulciră. Dar nu, trebuie să fi visat... Pe chipul lui încordat, cu dinții strânși, se putea citi limpede disprețul.

– Nimeni nu-ți cere să te umilești. Nu ești obligată să mă urmărești peste tot! Nu vreau să te mai văd pe aici. De câte ori trebuie să-ți repet asta? Între noi totul s-a terminat. Nu te iubesc.

Îi luă mâna lui Shannon într-a lui. Ea vru să-l respingă dar nu avu curajul.

– Femeia aceasta delicioasă și cu mine ne vom căsători. Ea a binevoit să accepte...

– Te rog, Roman... gemu Elleen.

Fără să-i pese de expresia îngrozită de pe chipul lui Shannon, Roman îi aruncă Elleenei privirea cea mai rece posibilă.

– Și acum, ai putea să pleci, te rog, și să ne lași singuri?

Elleen își înăbuși un suspin și Shannon își plecă privirea, observând însă pe furiș reacția lui Roman. Ochii lui cenușii nu trădau nici o emoție în timp ce femeia care-l urmărea își punea din nou mâna pe brațul lui și spunea cu o voce alterată, cu buzele tremurând:

– Nu te cred. Acum două săptămâni, erai departe de a fi îndrăgostit de ea. Cine este?

El zâmbi răutăcios.

– Ah! Da, nu v-am prezentat. Elleen Morgan, ți-o prezint pe domnișoara Shannon Andrews, logodnica mea.

Îngrozită, Shannon întoarse repede capul spre Elleen. Așadar, nu se înșelase! Cuvintele îi năvăleau în minte dar era prea zdruncinată încât să le poată pronunța. Elleen era deci soția lui Roman! ...

Se ridică de pe scaun atât de brusc încât se răsturnă paharul. Iarăși el se folosise de ea și, de data asta, n-ar fi putut s-o jignească mai mult! Cum el îi dădu drumul mâinii ca să ridice paharul cu un gest reflex, ea profită și fugi.

Era într-o stare de stupoare absolută. Puțin îi păsa că oamenii se întorceau în urma ei. Cum de îndrăznise el s-o prezinte soției sale ca fiind logodnica lui? Era chiar mai abject decât și-l imaginase! Nu știa ce o îndemna pe această biată femeie să-l urmărească peste tot; n-avea nici un pic de orgoliu? Dar oricum, toate astea n-o interesau pe Shannon, ea n-o să se amestece în cearta lor.

Ținându-și cu o mână rochia, alerga orbește spre ieșire. Pe trotuar, auzi pași în urma ei și nu îndrăzni să se întoarcă, de teamă să nu fie Roman. Intră într-un alt restaurant și se repezi în toaletă unde rămase vreo douăzeci de minute. La un moment dat, i se păru că aude vocea gravă a lui Roman vorbind cu o femeie de cealaltă parte a ușii care până la urmă se deschise. Ea nu se clinti apoi, după alte câteva minute, ieși.

Când se asigură că drumul era liber, alergă la telefon ca să cheme un taxi pe care-l aștepta înăuntru.

Ghemuită într-un colț pe bancheta din spate a mașinii, Shannon clocotea de furie. Ce fel de bărbat era acesta care se folosea de ea numai ca să-și rănească soția? Sub pretextul că vrea să-și ceară scuze, pusese la cale această cină ca s-o umilească și mai mult pe Elleen.

Shannon nu avea nici o îndoială că el aranjase asta dinainte. O asemenea coincidență nu putea fi întâmplătoare. Probabil că el chiar îi telefonase ca să-i spună unde-l poate găsi. Cruzimea lui era incredibilă și Shannon se jură să nu-l mai vadă vreodată.

Ajunsă în fața casei, plăti în grabă taxiul și alergă spre ușă. Nu fu aproape deloc surprinsă să-l găsească pe Roman așteptând-o aici, dar trecu pe lângă el fără să scoată o vorbă. Intră repede în apartament și aprinse lumina.

El o urmă îndeaproape. Răsucindu-se brusc, ea îi șuieră amenințător:

– Ieși de aici sau trezesc pe toată lumea! Shirley și doamna Angel nu vor ezita să cheme poliția!

Atunci, cu o viteză neașteptată, el împinse ușa cu o mână iar cu cealaltă îi astupă gura lipind-o de perete.

– N-ai să faci asta. Vei asculta cuminte tot ce am să-ți spun, altfel te voi ține așa până o să te calmezi.

Ea încercă să-l lovească dar el îi apucă mâinile. Neputincioasă, enervată peste măsură, cu ochii în lacrimi, fu nevoită să accepte să-l asculte. În poziția în care era, nici măcar nu putea să-și permită să-l înjure. Îi aruncă o privire plină de ură și dădu din cap în semn de încuviințare.

El îi dădu atunci drumul imediat și, prinzând-o de mână, o conduse spre canapea unde, după ce o așeză, se lăsă și el să cadă alături.

– Îmi dau seama foarte bine că îți datorez o explicație. Dacă o să te potolești o clipă, am să ți-o dau. Nu mai am chef să suport o nouă criză de nervi, așa că de data asta nu mă întrerupe!

– Spune-mi mai întâi un lucru, zise ea, hotărâtă să nu-l asculte atâta timp cât nu va primi un răspuns.

– Ce anume?

– Este cumva Elleen soția ta? Vreau să spun, mai sunteți căsătoriți?

El râse zeflemitor.

– Elleen n-a fost niciodată soția mea. Este măritată cu tatăl meu de două săptămâni. Eu sunt Roman Morgan II.

Ea nu reușea să-i descifreze expresia feței în timp ce el o observa cu atenție.

– Tatăl meu, Rome Morgan, așa cum îi spun prietenii, este proprietarul cailor „Pirate Morgan", „Roman's dream" și „Roman's glory". Sunt cai de curse foarte celebri, în caz că nu te pricepi la lumea curselor.

Aștepta să vadă reacția ei și Shannon îi confirmă că auzise într-adevăr vorbindu-se despre acești cai, fără să facă însă vreo legătură cu Roman. Caii lui Roman Morgan erau cunoscuți pe plan mondial.

El zâmbi cu amărăciune.

– Așadar, ai auzit și tu de acest nume, ca și cele mai multe dintre femeile care cunosc lumea curselor. Ca și Elleen care, până în urmă cu o lună, plănuia să se mărite cu mine. Dar... Elleen a fost fascinată de tatăl meu de îndată ce l-a cunoscut, și a fost fără îndoială un sentiment reciproc. La început, el a vrut s-o pună la încercare să vadă dacă nu cumva este o „vânătoare de diamante", ca multe altele. Pe atunci, ea era modelul meu favorit și petreceam mult timp împreună. Tatăl meu s-a opus categoric căsătorie noastre și ironia sorții a fost să se căsătorească el cu ea. Elleen a acceptat să plece cu el într-o călătorie și s-au întors căsătoriți. Din păcate, se pare că acum ne vrea pe amândoi...

Ochii lui îi căutară pe cei ai lui Shannon.

– Am vorbit foarte serios când te-am prezentat ca pe logodnica mea. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

– Ești complet nebun! strigă ea. După ce te-ai purtat cu mine așa cum ai făcut-o, eu nu vreau sub nici o formă asta! Și aș refuza chiar dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ!

– Crezi, desigur, că eu am aranjat mica scenă de astă-seară. Pot să te asigur că nu-i așa. Probabil că prietena ta, Shirley, i-a spus lui Elleen unde sunt. M-am întâlnit cu ea când veneam să te iau și, cum a făcut o remarcă asupra ținutei mele, i-am spus că mergem să cinăm împreună.

– Oh!

– Vrei să te căsătorești cu mine? întrebă el brusc privind-o în ochi.

Shannon scutură din cap.

– Nu, e imposibil, murmură ea. Nu mă iubești.

– Dragostea n-are nimic de-a face cu toate astea. Eu sunt în măsură să știu cât de mult îl poate prosti pe un bărbat dragostea. Tu ți-ai inventat un logodnic? Ei bine, eu îți ofer un soț.

– Nu faci asta decât ca să te răzbuni pe Elleen și pe tatăl tău, șopti ea.

El nu-i răspunse și, ridicând capul, Shannon îl văzu că îi căuta privirea.

– Da, replică el în sfârșit. N-am să-ți cer nimic. Dacă mai târziu, vei întâlni un alt bărbat, vei liberă să pleci. Vom fi căsătoriți doar pe hârtie. Dacă va trebui să punem capăt acestei căsătorii, mă voi asigura că n-o să-ți lipsească nimic. Deocamdată, nu vreau decât să fiu bărbat însurat.

– Dar ai putea să ceri asta numeroaselor femei care-ți dau târcoale și care ar fi fericite să accepte! Greutatea este doar să alegi. De ce eu?

– Împrejurările... răspunse el cu brutalitate. Elleen te-a văzut cu mine de două ori. Va crede că este vorba despre o căsătorie reală și va fi obligată s-o accepte.

Shannon fu atât de ofensată de vorbele lui încât uită de propriile probleme. Nu se va căsători niciodată fără să fie îndrăgos-

tită și ea îl iubea pe Jarod. Cu toate acestea, când Roman îi făcuse propunerea de căsătorie, nici măcar nu se gândise la Jarod... Ce naiba i se întâmpla? De ce acceptase să-l asculte? Ea nu era genul de femeie ușuratică. Pentru ea, adevărata dragoste dura toată viața, și ea îl alesese pe Jarod.

O cuprinsese o îndoială cumplită. Oare Roman pusese degetul pe rană când insinuase că, dacă l-ar fi iubit într-adevăr pe Jarod, s-ar fi căsătorit fără să mai aștepte atât? Ea fusese cea care vrusese o perioadă mai lungă de logodnă pentru că voia să fie sigură că el este pregătit pentru întemeierea unui cămin – ceea ce nu însemna că dragostea ei pentru el nu era la fel de profundă. Plănuiseră chiar să unească cele două apartamente de la parter ca să facă aici camere pentru copiii lor, dar toate astea cereau timp și bani. Se temuse să nu facă o căsătorie pripită, și ce era atât de anormal în asta? Adevărata dragoste nu era cu totul altceva decât dorința trupească?

Și în brațele lui Roman, uitase de toate aceste principii... Nu mai simțea decât atingerea mâinilor lui și bătăile puternice ale inimii ei când se afla în preajma lui și... Își alungă brusc aceste gânduri. Îl ura pentru îndoiala care o făcea să-i încolțească în suflet. Era sigură, ea îl iubea pe Jarod.

– Logodnicul meu există cu adevărat, declară ea pe un ton ferm. S-a crezut că s-a înecat, dar tocmai am aflat acum că s-ar putea să fie în Mexic.

El își încruntă sprâncenele, perplex.

– Nu înțeleg.

Ea îi spuse toată povestea, foarte emoționată. Cuvintele îi năvăleau pe buze.

– Acum ceea ce caut sunt banii ca să mă pot duce la el, încheie ea.

Fu însă îngrozită de furia bruscă pe care i-o declanșase lui Roman.

– Nu fi proastă! tună e. Nu-mi spune că ai tânjit aici un an întreg de dorul lui în timp ce un nenorocit de găinar își face mendrele prin alte părți! Dacă te-ar fi vrut lângă el, ar fi găsit mijlocul de a trimite după tine!

Shannon se îmbujoră la față.

– Tu nu poți înțelege, zise ea, uimită să se simtă atât de zdruncinată de cuvintele lui. Sunt sigură că, dacă ar fi putut, ar fi făcut-o.

– Cât de naivă poți să fii! Dar în sfârșit, cel mai simplu ar fi fost să-ți telefoneze ca să-ți spună că este teafăr!

Ea intră imediat în defensivă, și își zise că dacă toată lumea îl acuza pe Jarod, ea îi va rămâne fidelă. Știa bine că Jarod era un visător, dar era nevoie pe lume și de visători. Caracterul lui idealist și nepăsător făcea parte din farmecul lui. Oricum, cu siguranță că nu era un infractor. Era convinsă că nu furase acei bani de la bancă.

– Nu știi nimic despre toată povestea asta, declară ea pe un ton tăios. Jarod mă iubește și cu siguranță că are un motiv serios să acționeze așa cum o face. Sunt sigură. Mă iubește cu adevărat. Și îl iubesc și eu. Nu va exista niciodată altcineva în viața mea.

Câteva clipe el tăcu, cu privirea ațintită asupra ei.

– Înțeleg, zise în sfârșit! În cazul acesta, pozează pentru mine, în trei zile, vei avea cei două mii de dolari.

Nu putea să ajungă până aici pentru bani, dar ce altă soluție avea.

Remarcând ezitarea și încurcătura ei, Roman adăugă:

– Dacă îl iubești pe acest bărbat atât cât pretinzi, ai face orice ca să obții acești bani, iar a poza pentru mine nu înseamnă un efort prea mare. Tot ce ai avea de făcut ar fi să stai pe un scaun.

– Goală, ripostă ea, umilită dar conștientă în același timp că este tentată de suma de bani.

– O mulțime de femei ar profita de ocazie, îi răspunse el sec.

– Atunci de ce nu propui asta uneia dintre ele?

– Pe tine te vreau. Ești tânără, frumoasă, și ai multă grație naturală. În plus, ți-am mai spus că aș vrea să redau expresia ochilor tăi. Cele mai multe dintre modele au mult prea mult obișnuința meseriei pentru a păstra această privire tulburată. Presupun că se datorează pierderii unei mari iubiri?

Neluând în seamă comentariul lui nepoliticos, ea își plecă privirea.

– N-aș putea să fac asta niciodată. N-aș putea să mă dezbrac în fața ta.

El râse cinic.

– Nu-ți cer să te culci cu mine, ci doar să-mi pozezi.

– Dar toată lumea m-ar putea vedea pe pânză...

– Fără îndoială. Dar ține seama de asemenea și de faptul că vei putea câștiga bani ca să-ți găsești ... logodnicul.

Shannon se simțea, în același timp, rușinată și ispitită. Chiar dacă ar accepta, n-ar putea niciodată să stea goală în fața lui Roman fără să moară de rușine.

– N-am să pot, repetă ea.

El se ridică și veni în fața ei.

– Totul are un preț, așa cum se zice. Gândește-te. Dacă-l iubești pe acest bărbat așa cum spui, vei accepta propunerea mea. Anunță-mă mâine dimineață ce-ai hotărât.

Ieși fără un cuvânt în plus, lăsând-o singură cu gândurile ei. Da, Roman avea dreptate. Dacă-l iubea într-adevăr pe Jarod, nu va lăsa să-i scape această ocazie de a-l regăsi. Apoi, se răzgândi iar. Să pozeze goală, indiferent pentru cine, era contrar principiilor ei, ideea în sine îi făcea silă.

Iar ca să pozeze pentru Roman! ... Se gândi din nou la căldura trupului lui, la tulburarea care o cuprindea până la a deveni insuportabilă atunci când el o săruta, la bătăile frenetice ale inimii ei când se afla în preajma lui. Dacă va trebui să stea goală în fața lui, propriul ei trup o va trăda. Roși, stânjenită de acest gând. Nu va putea niciodată să pozeze pentru el... Își desfăcu încet frumoasa rochie și o lăsă să cadă pe jos.

Își scoase apoi slipul de dantelă, sutienul fin, și se privi din cap până-n picioare în oglinda cea mare. Știa dintotdeauna că avea un anume gen de frumusețe care le sucea capul bărbaților, chiar dacă nu avea formele pline ale domnișoarei Lanet, nici eleganța blondă și rece a lui Elleen. Sânii ei erau rotunzi și înalți, talia subțire, șoldurile bine conturate fără să fie prea late. Avea picioare lungi și suple, și glezne delicate.

Încercă să se imagineze cățărată pe taburet ca domnișoara Lanet. Nu, nu va putea niciodată să se așeze cu dezinvoltură, ca și cum s-ar fi aflat acolo într-o vizită. Își luă repede cămașa de noapte și și-o puse. Nu se va putea hotărî nociodată să se lase pictată goală într-un tablou, în camera unui bărbat.

Stinse lumina, se sui în pat și rămase mult timp trează în întuneric. Încerca să se gândească la Jarod, să găsească puțin curaj în amintirea chipului lui copilăresc, dar imaginea lui Roman o bântuia, cu trăsăturile lui accentuate, trufașe și masculine, cu ochii lui cenușii atât de pătrunzători și cu părul negru și ondulat. Se luptă cu această viziune până când reuși s-o înlocuiasă cu chipul surâzător al lui Jarod, revăzându-i expresia veselă, părul blond răscolit de vânt, mersul vioi...

Își aminti de îmbrățișarea brațelor lui Jarod și se simți rușinată la gândul că resimțise atâta plăcere când se lăsase îmbrățișată de Roman...

Jarod n-o avea decât pe ea. Dacă ea înceta să-l mai caute, cine-l va mai iubi, cine va mai avea grijă de el? Ochii i se umplură de lacrimi la acest gând. Când Roman îi vorbise despre căsătorie, ea îl ascultase. Și iată că, acum, o bătea gândul să și pozeze pentru el...

Dar dacă o va face, va fi doar pentru Jarod. Jarod al ei.

*

* *

A doua zi dimineață când se trezi, nici măcar nu se uită la ceasul deșteptător. Punându-și repede un tricou și niște blugi, urcă la Roman, bătu în ușă și aștepta. El întredeschise ușa căscând de-i trosneau fălcile, desculț, doar cu un șort pe el, cu părul ciufulit și cu ochii umflați de somn.

– Ce este? Cât e ceasul?

Ea ridică din umeri. Habar n-avea cât era ceasul și nu se gândea dacă să-i aducă la cunoștință hotărârea ei.

– M-am hotărât să-ți pozez, zise ea cu o voce repezită și tremurată.

O clipă, el păru surprins, apoi se trezi de-a binelea și Shannon fu cât pe-aci să coboare, dându-și seama că el nu se așteptase deloc ca ea să accepte.

– Bine. Intră, am să fac o cafea. Se pare că ai nevoie.

Ea șovăi o clipă, neștiind dacă totuși trebuia să rămână sau să fugă. Dar acum că apucase să-și anunțe hotărârea, nu mai avea încotro. Luând-o de braț, el o trase înăuntru.

– Vino.

Ea îl urmă în bucătărie, se așeză țeapănă pe un scaun și îl privi turnând apă într-o cafetieră electrică și apoi aruncând o privire la ceas.

– Este abia ora șapte!

Se întoarse spre ea cu un zâmbet plin de subînțelesuri.

– N-ai mai putut să aștepți nici un minut în plus ca să vii să-mi spui că vrei să te dezbraci pentru mine nu-i așa?

Shannon nu înțelegea ce voia el să spună. Nu el fusese cel care-i ceruse să pozeze? Și dacă, se lua după tonul pe care-i vorbise, părea că acest lucru acum îl necăjește... Rănită de atitudinea lui, ea se ridică.

– Tu ai avut această idee. Dacă te-ai răzgândit, cu atât mai bine.

Trecând pe lângă el, se îndreptă spre ușă.

– Îmi pare rău că te-am trezit din somn.

Apucând-o însă cu fermitate de braț, el o obligă să se așeze.

– Calmează-te, zise el încet. Vreau să pozezi pentru mine. Sunt foarte bucuros că ai acceptat.

Tonul lui era convingător dar privirea aspră îi dezmințea cuvintele... Shannon oftă. O plângea pe biata fată care se va mărita cu tipul ăsta. Nu-i era de ajuns că își etala cu nonșalanță caracterul insuportabil, dar se mai și enerva cu o ușurință îngrijorătoare.

– Vrei zahăr și frișcă?

Ea îl privea buimăcită, văzând doar umerii lui largi și pieptul robust. Își dădu seama până la urmă că el îi spunea ceva și bâigui afirmativ.

El îi puse în față o ceașcă de cafea și Shannon îi aruncă o privire circumspectă văzându-l că-și freacă bărbia.

– M-aș fi bărbierit dacă aș fi știut că vei veni.

Ea privi în altă parte, încurcată.

– Nu-i nimic. Când vrei... când vrei să-ți pozez?

Înclinându-și capul, el o studie cu un ochi critic. Apoi murmură cu indiferență:

– Când vrei. Astăzi pe la ora nouă?

Ea încercă să-l privească în ochi cu dezinvoltură dar nu reuși. Își plecă privirea și încuviință.

Roman se așezase lângă ea și când Shannon vru să soarbă o gură de cafea, mâinile îi tremurau atât de tare încât nu putu să ridice ceașca. Gândindu-se cât de mult se umilea, se străduí din greu să-și rețină lacrimile. Știa că bărbaților le place să vadă femei frumoase. Totuși, chiar și în fața lui Jarod se intimida când trebuia să se dezbrace. El încercase deseori s-o convingă spunându-i că în bikini era aproape goală. Dar deosebirea era că, în costum de baie, ea nu se simțea deloc dezbrăcată.

– Te-ai răzgândit cumva? o întrebă Roman sarcastic.

De ce trebuia ca acest bărbat să-i citească astfel gândurile?

– Nu, nicidecum, minți ea. Îmi ziceam doar că ar trebui să cobor ca să... mă pieptăn și să mă machiez. La urma urmei, măcar să arăt bine pentru debutul meu ca model, nu-i așa?

El o privea cu răceală în timp ce ea se străduia să-și fixeze privirea pe el.

– Cei mai mulți dintre oameni nu-ți vor privi cu prea mare atenție chipul când vor vedea tabloul.

Shannon simți că obrajii încep să-i ardă, dar refuză să-și plece privirea.

– Cu atât mai rău pentru ei, ripostă ea pe un ton provocator, neluând în seamă faptul că genunchii îi tremurau. Eu vreau să arăt bine.

– Nu mă îndoiesc că așa va fi.

Încercând să-și ascundă nervozitatea, Shannon se ridică fără să fi apucat să bea nici o gură de cafea.

– Acum, aș face mai bine să plec. Își trecu o mână prin păr. N-am prea mult timp.

Grăbind pasul, ieși și coborî scările fără să privească în urmă.

Ajunsă în apartamentul ei, începu să măsoare camera în lung și-n lat. Trebuia neapărat să câștige acești bani pentru ca să se asigure cu ochii ei că bărbatul semnalat în Mexic este chiar Jarod. Viitorul ei depindea de asta. Nu mai putea suporta golul din viața ei. Dacă măcar ar putea ști la ce să se aștepte! Sau va fi silită să-și abandoneze visele ei de viitor împreună cu Jarod, sau se vor căsători. Dacă îi va fi imposibil să fie împreună cu el, atunci va fi liberă să... să ce? De ce se gândea tocmai acum la Roman? Va fi liberă să cedeze mângâierilor lui și să se înfioare simțindu-i trupul robust lipit de al ei? Nu! Firește că nu. Sentimentele pe care le avea pentru Jarod erau profunde și sincere, pe când pentru Roman ea nu simțea decât... decât ce? O tulburare fizică? Nu-i luase ea în serios cererea în căsătorie? Dacă ar fi fost îndrăgostiți unul de altul acest lucru ar fi bucurat-o, dar nu era cazul. Roman o iubea pe Elleen și ea, pe Jarod.

Făcu un duș, se spălă pe cap și își ondulă părul. Minutele treceau repede și cu cât se apropia ora, cu atât era mai neli-

nișțită. La ora nouă, încă nu era gata. La gândul că va trebui să se dezbrace în fața lui Roman, simțea un nod în stomac. Când și cum se va dezbrăca ea ca să-i pozeze? Și ce ar trebui să poarte?

Își trecuse în revistă garderoba în căutarea unei idei. Deodată, izbucni într-un râs nervos. Ce importanță avea în ce se îmbracă? N-o să-și pună hainele pe ea decât ca să le dea jos imediat... Se hotărî pentru o bluză largă. Era mai simplu și mai ușor de scos. Luă una la întâmplare și se îmbrăcă în ea. Ar fi fost deja timpul să plece, dar stătea încă nehotărâtă în fața oglinzii, neștiind cum să-și aranjeze părul. Până la urmă, și-l ridică într-o coadă de cal strânsă cu o panglică roșie. După ce se machie ușor, se privi din nou în oglindă. Inima începu să-i bată cu putere când își aminti ce-i spusese Roman: cei mai mulți dintre oamenii care vor privi tabloul nu se vor interesa de chipul ei.

Urcă scara cu dificultate, forțându-și parcă picioarele să facă pași. Abia apucă să bată o dată, că el îi deschise ușa. Expresia aspră de pe fața lui o descumpăni și mai mult:

– Până la urmă te-ai hotărât totuși?

Shannon se întrebă din nou de ce el părea atât de iritat, când chiar el îi propusese să pozeze. Într-adevăr, nu reușea să-l înțeleagă.

– Da, murmură ea intrând.

Roman era proaspăt ras, îmbrăcat în pantaloni albi și o cămașă verde-închis. Era atât de seducător încât Shannon se simți imediat tulburată. I-ar fi fost mult mai ușor să pozeze pentru el dacă n-ar fi fost atât de frumos. Aruncă o privire prin încăpere, remarcă faptul că șevaletul era deja instalat, pânza pusă pe el și tuburile de vopsea aliniate alături.

– Ei bine, să trecem la treabă, zise el brusc.

Luptându-se cu panica ce pusese stăpânire pe ea, Shannon rămase nemișcată, parcă țintuită pe loc.

– Unde aș... vreau să spun... unde mă dezbrac?

El ridică sprâncenele și o privi cu un aer plictisit.

– N-are nici o importanță. În dormitor, dacă vrei.

Văzând-o atât de descumpănită și șovăitoare, el adăugă pe un ton tăios:

– Știi, vei sta goală în fața mea aproape toată ziua, dar dacă crezi că te-ai simți mai bine, poți să-ți pui la început un halat pe umeri. Îți voi studia chipul și îți voi indica în ce poziție să stai. După aceea, n-ai decât să lași să cadă halatul.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi continuă:

– Cred că ar fi mai bine să stai... întinsă pe canapea.

Îi desfăcu panglica roșie care-i ținea coada de cal și părul căzu ca o cascadă de bucle negre pe umeri. O prinse apoi de bărbie și îi întoarse fața într-o parte și-n alta.

– Bine, foarte bine, mumură el. Fericitul de Jarod!

Respirația lui Shannon deveni mai accelerată. Fiind atât de aproape de el se simți atât de tulburată încât se surprinse gândind: „Fericita de Elleen, bărbatul acesta este îndrăgostit de ea".

Fără îndoială că Roman era arogant și crud, dar avea o asemenea putere de atracție încât Shannon nu putea să nu se gândească la faptul că, în realitate, cu siguranță că el era altfel decât îl cunoscuse ea.

În clipa aceea, el își plimbă un deget peste obrazul ei și Shannon își alungă imediat gândurile acestea prin minte că ar fi putut să ascundă și laturi mai agreabile! Instinctiv, se retrase. El întinse mâna din nou, ca și cum n-ar fi suportat ca ea să facă cea mai mică mișcare, apoi își lăsă brațul să cadă.

– Timpul trece, declară el pe un ton neutru. Și, după cum știi, timpul înseamnă bani. Dezbracă-te!

Ea se îndreptă spre dormitor și închise cu grijă ușa în urma ei. Când se văzu în oglindă, palidă și tremurând toată, fu consternată. Părea atât de bolnăvicioasă comparativ cu celelalte modele...

Își scoase încet bluza largă, și mai încet își scoase slipul și sutienul, pentru că slipul părea prea strâmt ca să alunece pe coapse iar încuietoarea sutienului dintr-o dată nu voia să se mai desfacă.

Când în sfârșit rămase goală, căută în jurul ei un halat fără să găsească. O cămașă de-a lui Roman zăcea pe un scaun. O luă și și-o puse, încheind-o repede la nasturi de sus până jos. Îi ajungea până la jumătatea coapselor. Deschise apoi fără tragere de inimă ușa și intră în camera de zi.

Imediat, Roman izbucni într-un râs feroce. Iritată, ea se întrebă de ce el se înverșuna s-a pună în situații stânjenitoare... Știa prea bine cât de mult o afecta pe ea acest lucru și totuși își bătea joc de ea.

– Ce te face să râzi cu atâta poftă? întrebă ea fără să-și dea seama cum o fi arătând în cămașa asta mare.

El nu făcu nici un efort ca să redevină serios.

– Tu! Nu pentru că n-ai fi atrăgătoare în această cămașă care-ți scoate în evidență... fragilitatea, dar oamenii nu vor plăti pentru asta. Ei așteaptă din partea mea să pictez nuduri. Asta îmi este specialitatea.

– Și probabil că doar asta știi să faci, îi replică ea pe un ton sever.

Venise la el ca să pozeze goală, și era hotărâtă s-o facă. Își scoase cămașa peste cap, fără să-i mai desfacă nasturii, și o aruncă cu dispreț pe jos.

– Unde mă vrei așezată?

Zâmbetul lui Roman se șterse instantaneu și ea se îngrijoră de expresia ce-i luase locul.

– Eu te vreau oriunde, răspunse el cu o voce răgușită. Ești foarte frumoasă.

Lui Shannon, care încă fierbea de furie, îi trebuiră câteva clipe ca să înțeleagă sensul cuvintelor lui.

– Dacă asta-i o glumă, domnule Morgan, atunci să știi că n-ai noroc, îi aruncă ea. Mă aflu aici ca să pozez și să câștig bani cu

care să plec să-mi caut logodnicul. Să nu-ți imaginezi cumva că am și alte intenții.

În furia ei, uitase că este goală în fața lui și, cum el îi privea trupul cu un aer aproape chinuit, Shannon ar fi vrut să-l aline fără să înțeleagă de unde-i venea un asemenea sentiment. Dar Roman deja își recăpătase expresia obișnuită, dură și amară. Văzându-l astfel, ea încercă să-și ascundă goliciunea încrucișându-și brațele pe piept. Era absurd, își dădea seama, dar nu putea face altfel.

– Nu vreau decât să-ți pictez trupul, nimic altceva, declară el – și furia îi asprea și mai mult trăsăturile. Întinde-te pe canapea.

Conștientă dintr-o dată de goliciunea ei, Shannon încremenise și era incapabilă să se miște.

– Pentru Dumnezeu! tună el. Mă faci să-mi pierd toată ziua... Hai! Instalează-te.

Ea însă nu putea s-o facă. Pur și simblu îi era imposibil. Furia îi dăduse puterea să se expună dezbrăcată în fața lui, dar acum se simțea cumplit de goală și rușinată. lacrimile îi umpleau ochii. Își scutură capul și buclele negre îi căzură pe față în timp ce se aplecă să ia de pe jos cămașa. Și-o puse apoi foarte repede și se refugie în dormitor. Roman o urmase. O apucă de braț, o răsuci cu fața spre el și, lipind-o de perete, îi căută buzele.

Îngrozită de reacția ei, Shannon își dădu seama că se arcuia înspre el pentru a-i răspunde la sărut. Voia să i se dăruiască. Voia să-i simtă mângâierea buzelor, să-i simtă căldura trupului lipit de al ei. Știa că toate gândurile astea erau absurde, dar ea îl dorea pe Roman Morgan!

Capitolul 5

Încercând să controleze situația, Shannon se străduia să-și potolească înflăcărarea dar contactul cu trupul lui îi producea o tulburare vecină cu panica. Rezistă dorinței de a-l înlănțui cu brațele până ce avu o senzație de arsură pe coapsele-i goale. Prinzându-l de mâini, încercă să oprească mângâierile lui năvalnice. Buzele lui Roman coborâră atunci pe gâtul ei, eliberându-și cu ușurință brațele, își strecură mâinile sub cămașă, îi găsi sânii tari și îi strânse îndelung. Ce i se întâmpla pentru ca să-l lase astfel să-i atâțe și mai mult dorința nebună pentru el? În lupta ce se dădea în sufletul ei, avu un gând fugar pentru Jarod și apoi, uitând de toate, începu să geamă slab.

Brusc, se desprinse din îmbrățișarea lui, înnebunită de rușine la gândul că el văzuse în ce măsură era de tulburată. Roman își ridică surprins capul și ea îl pălmui violent. Preț de o clipă, citi în ochii lui cenușii nedumerire și durere și vru să-l strângă din nou la piept pentru a șterge cu un sărut palma pe care i-o dăduse.

Era însă prea târziu.

– Dacă ai într-adevăr un logodnic care se ascunde în Mexic, te sfătuiesc să-l lași acolo, zise el disprețuitor.

Se retrase un pas și ea văzu că obrazul lui încă mai păstra urmele degetelor ei. Întrebă aproape în șoaptă:

– De ce?

El oftă prefăcut.

– Haide, haide... Nu-i cazul să mă mai întrebi!

Privirea îi alunecă pe trupul ei și se opri pe sânii care săltau în ritmul respirației sub cămașa largă.

– Te înșeli, protestă ea. Îl iubesc.

– În cazul acesta, îl compătimesc!

– Știu ce gândești! strigă ea. Dar te înșeli. Eu... eu... n-am vrut ca tu să mă săruți. M-ai... m-ai forțat. N-am nevoie de *atențiile* tale, îți jur. Ai profitat de mine pentru că ești mai puternic. Îl iubesc într-adevăr pe Jarod. Crezi că aș fi apelat la soluția disperată de... a-ți poza dacă n-ar fi adevărat? Crezi că m-aș fi umilit astfel în fața ta?

– Parcă am mai auzit asta undeva, răspunse el, cinic. Nu este cumva o parafrază a ceea ce spunea Elleen la restaurant? Sincer să fiu, cred că nici una din voi nu știe ce vrea.

– Nu pot să spun nimic despre... prietena ta, zise Shannon pe un ton speriat. Dar eu îl vreau pe Jarod. Vreau să-l găsesc cu orice preț. Nu poți înțelege asta? Luni de zile am fost îngrijorată din pricina lui, încât aproape că m-am îmbolnăvit de suferință.

Pe buzele lui Roman apăru un zâmbet sarcastic.

– Te-ai îmbolnăvit până când un altul te-a luat în brațe.

– Nu-i adevărat, negă ea cu înverșunare. Aș da orice să fiu cu el acum, în loc să fiu cu tine. Tu nu-mi cunoști sentimentele. Aș face orice ca să-l găsesc.

El ridică o sprânceană.

– Orice?

Shannon îi înfruntă privirea și afirmă cu o voce gâtuită:

– M-ai auzit bine.

El păru să reflecteze la cuvintele ei. Shannon își ținea răsuflarea; ce-o să-i mai spună acum?

Îți propun un târg, Shannon. Dacă-l iubești pe Jarod precum spui, vei accepta fără dificultate. Dacă-l vei găsi, va fi cu atât mai bine pentru tine. Astfel, va fi cu atât mai bine pentru mine pentru că , în acest caz, faptul că nu vei mai putea fi cu el nu va mai avea importanță pentru tine.

– Nu înțeleg unde-i târgul, zise ea cu oarecare teamă.

– Îți voi finanța eu călătoria în Mexic. Voi merge chiar eu împreună cu detectivul și cu tine până la punctul de întâlnire. Dacă Jarod este în viață, voi face totul – cu banii și cu relațiile mele ca el să se poată întoarce . Dacă bărbatul de acolo nu este Jarod, te vei căsători cu mine. În acest caz, sunt mari șanse să nu i se mai găsească urma niciodată, și atunci îți va fi indiferent dacă te căsătorești cu mine sau cu altul. Nu-ți cer să mă iubești.

Shannon fu pe punctul să leșine.

– Ce vrei să spui?

– Chiar trebuie să-ți fac un desen? Lucrurile se vor petrece așa cum ți-am spus. Eu n-am să mă ating de tine. Zâmbi trist. În nici un caz. Și când Elleen va vedea că ne-am căsătorit își va da seama că este inutil să mă mai vâneze. Atunci poate că totul se va aranja între ea și tatăl meu. Făcu un gest agasat cu mâna ca pentru a-și alunga acest gând. Oricum, tu îți vei putea păstra dragostea pentru iubitul tău dispărut în inimioara ta insensibilă. Dacă, să zicem, peste un an vei întâlni un alt bărbat, vei fi liberă să pleci. Eu o să cheltuiesc o sumă mare de bani pentru călătoria asta a ta, dar ori accepți ce ți-am propus ori nu-ți dau nici un ban.

– Chiar așa?

– Da, chiar așa.

– Nu înțeleg, murmură ea mai liniștită. Dacă vrei să te însori, de ce nu cauți o femeie pe care s-o iubești și care să te iubească și ea?

– Ți-am spus deja că Elleen va lua în serios căsătoria noastră și nu văd de ce mi-aș pierde timpul să mă îndrăgostesc. Eu voi avea propria mea viață, și tu la fel, atâta vreme cât vei fi discretă. N-am să-ți cer să respecți legăturile sfinte ale căsătoriei. Și dacă această mare dragoste pentru Jarod pe care o tot fluturi se va topi, vei fi liberă să faci ce vrei.

Shannon se întrebă de ce simțea mai mult supărare decât insultă.

– N-am să mă căsătoresc niciodată în asemenea condiții. Și apoi, ce se va întâmpla dacă nu-l voi găsi pe Jarod în Mexic acum, și dacă Sam îi va da de urmă mai târziu? Care va fi atunci pentru mine avantajul acestui târg? Cum voi putea să-i explic lui Jarod... generozitatea ta?

– Absolut firesc, draga mea! explodă el. Îi vei spune că nu m-am atins de tine și că ai procedat astfel din dragoste pentru el. Îți spun încă o dată că mariajul nostru nu va exista decât pe hârtie! N-am să mă apropii de tine decât dacă mi-o vei cere. N-am să profanez niciodată acest adevărat cult al tău pentru Jarod. Dacă are într-adevăr toate calitățile pe care i le atribui, cum să nu fie mișcat de sacrificiul pe care tu îl vei fi făcut pentru el?

Shannon era în culmea perplexității. Fără nici o îndoială, acest târg era ispititor. Cum ar fi putut să se simtă rănită, dacă totul va decurge așa cum îi promitea el? Putea oare să o lase să-i scape o asemenea ocazie de a-l regăsi pe Jarod? Dacă era într-adevăr el bărbatul din Mexic, se va sfârși cu așteptarea ei, cu suferința, cu această teribilă incertitudine... Va putea să-l uite pe Roman. Și dacă va trebui să se căsătorească vreodată cu el, asta rămânea de văzut, și s-ar fi întâmplat doar dacă ea ar fi fost într-adevăr încolțită.

La gândul acestei căsătorii, inima începu să-i bată cu putere, fără voia ei. El îi cerea doar să se prefacă bine că este soția lui, fusese foarte limpede asupra acestui punct. Totul părea simplu. Atunci de ce nu găsea ea cuvinte ca să-i răspundă într-un fel sau

altul? Toată afacerea se rezuma la un singur cuvânt: Jarod. Avea acum posibilitatea să pună capăt unui an de îngrijorare. Singurul lucru care conta era acela de a afla dacă bărbatul care se ascundea în Mexic era într-adevăr logodnicul ei.

Atunci, de ce îi bătea inima atât de tare la perspectiva unei căsătorii cu Roman? Oare numai pentru că mariajul însemna atât de mult pentru ea? Își amintea foarte bine că, încă de mult, știuse întotdeauna exact ce aștepta de la o căsătorie, ce însemna acest lucru pentru ea: o dragoste solidă și durabilă, care să reziste anilor. Și în rolul soțului și-l dorea pe Jarod. Nu se gândise niciodată să se mărite cu un bărbat frumos și ușuratic ca Roman; un bărbat care, doar cu o privire, o făcea să se piardă. Nu, viața pasionată pe care ar duce-o cu el nu era pentru ea. Și oricum, el nu-i propusese o căsătorie adevărată, iar ea nu-i lua în seamă oferta decât pentru Jarod.

Își coborî privirea și murmură, cu buzele tremurând:

– Accept.

El o prinse de bărbie și o obligă să-l privească.

– Accepți totul? Dacă bărbatul de acolo nu este Jarod, ne vom căsători imediat ce ne vom întoarce?

Ea încuviință din cap, luptându-se cu panica ce o cuprindea văzând furia și amărăciunea din ochii lui Roman. El avusese ideea acestui târg și iată că acum acceptarea ei îl irita... Hotărât lucru, nu-l va înțelege niciodată pe acest bărbat.

Dându-i drumul, el îi sugeră sec să se ducă și să se îmbrace. Ea alergă, sfâșiată între un sentiment de teroare și o emoție crescândă. Apoi se întoarse în camera în care el se apucase deja să picteze. La apropierea ei, Roman acoperi în grabă pânza, dar ea nici nu-i dădu atenție; avea alte griji în minte.

– De ce nu aranjezi o întâlnire cu Sam Harward la tine? îi propuse el. Aș vrea să știu și eu cam pe unde se află cu

cercetările. Și cu ocazia asta, îi vom spune că eu voi finanța călătoria. Mi se pare normal să-l punem la curent cu aranjamentul nostru.

Shannon ridică din umeri, străduindu-se să afișeze un aer dezinvolt, dar când vru să răspundă, aproape că nu mai avea glas.

– Cum vrei. O să organizez întâlnirea asta pentru diseară, dacă Sam este liber. Mi-a spus foarte clar că trebuie să ne mișcăm repede.

– Foarte bine.

El o privea, sprijinit de un scaun. Nemaiavând ce să adauge, ea rămase în fața lui nemișcată, strângându-și mâinile la spate. Dacă îl va găsi pe Jarod, problema va fi rezolvată. Dacă nu, va trebui să-l înfunde pe Roman într-un mod mult mai personal. Mult mai personal... Dar deocamdată, îl văzuse destul pentru ziua de azi.

– Ei bine, mă duc să organizez întâlnirea, murmură ea îndreptându-se spre ușă.

Se simți ușurată că el o lăsă să plece fără să-i mai spună nimic.

Tremura toată când coborî scările ca să se ducă în apartamentul ei. Toate astea erau absurde! Spera însă că Roman se va ține de cuvânt. La urma urmei, știa destul de puține lucruri despre el.

Îl sună pe Sam la birou, și acesta acceptă să treacă pe la ea pe la ora șapte. Acum, cu ce să-și ocupe toată ziua? I se părea că va înnebuni dacă va sta în casă. Se duse și-i strecură pe sub ușă lui Roman un bilet ca să-l anunțe despre vizita lui Sam, fiind prea zdruncinată ca să-l mai înfrunte o dată, apoi se întoarse la ea și își pregăti o tartină cu unt și cu dulceață de coacăze. Cu acest „mic dejun“ în mână, ieși și se îndreptă spre plajă.

Merse de-a lungul malului și se pregăti în gând pentru ceea ce o aștepta. I se părea că destinul ei îi scapă dintr-o dată printre degete. Oricum ar lua-o, era acum la mâna lui Roman Morgan. Se plimbă două ore pe plajă, simțind că-i fierbe creierul. Va avea

de înfruntat atâtea probleme dacă nu-l va găsi pe Jarod... Și poate chiar dacă-l va găsi. Asta vrusese Sam s-o facă să înțeleagă, cu multe menajamente.

Era oare cu putință ca Jarod să-și fi înscenat moartea? Era de conceput faptul că ea nu-l cunoștea atât de bine pe cât crezuse? Dacă într-adevăr el era implicat în furtul banilor, dragostea ei pentru el va avea de suferit? Era de neimaginat așa ceva. Nici o clipă Shannon nu putea să creadă că el ar fi putut premedita vreunul din actele de care era acuzat. Nu se putea ca Sam să aibă dreptate. Jarod nu-i ascundea nimic, nu se ascundea de ea și n-ar fi părăsit-o.

Dar ce să creadă despre ceea ce-i spusese Roman... anume că dacă Jarod ar fi iubit-o cu adevărat, ar fi găsit un mijloc să dea de ea? Era sigură că, de îndată ce se vor întâlni, el îi va răspunde la toate aceste întrebări. Ea nu va lăsa pe nimeni să-i zdruncine încrederea în el și dragostea pentru el. Totul se va limpezi imediat ce Jarod o va cuprinde în brațe. Atunci, îl va uita pe Roman și senzațiile pe care el le trezea în ea.

Se apropia ora cinei și Shannon porni spre casă. Îl zări pe Roman care o observa din balconul lui. Se întrebă de când o fi fost acolo și, făcându-se că nu-l vede, intră fără să-i spună un cuvânt.

Mâncă ceva ușor, pregăti cafeaua și așteptă sosirea celor doi bărbați. Roman veni puțin înainte de ora șapte și ea îi deschise cu oarecare teamă. Ar fi preferat ca Sam să sosească primul. Veni și acesta tocmai când ea îi întindea o ceașcă de cafea noului și ciudatului ei asociat.

Făcu prezentările, un pic cam stânjenită. Cei doi bărbați, care se întâlniseră deja în ziua când Roman folosise telefonul ei, se priviseră cu suspiciune.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sam. Vă interesează într-adevăr această problemă, domnule Morgan?

– Poți să-mi spui Roman.

Se așează pe canapea, sorbi o gură de cafea, întâlni privirea lui Shannon care se simțea în continuare foarte stânjenită, și adăugă:

– Tot ceea ce i se întâmplă domnișoarei Andrews mă interesează.

– Înțeleg.

Era evident că Sam nu înțelegea absolut nimic. I se părea foarte stranie această alianță între Shannon și Roman, dar era de prea multă vreme detectiv pentru a risca să facă niște presupuneri fără să aibă date certe.

– Atunci, poți să-mi spui și dumneata Sam, zise el așezându-se. Ce pot să fac pentru voi?

– Eu vreau să aflu totul despre această întâlnire din Mexic. Voi plăti călătoria și toate cheltuielile care se vor ivi. Nu ezita să mi le aduci la cunoștință, oricare ar fi suma.

Întorcându-se spre Shannon, Sam o privi o clipă cu un aer uluit.

– Înțeleg, afirmă el sec întorcându-se din nou spre Roman.

Shannon avu sentimentul deprimant că acum el înțelegea într-adevăr. Era oare atât de evident că, în schimbul ajutorului lui Roman, dădea și ea ceva? Oricum, roși de rușine. Sam îi vorbi lui Roman despre legătura lui din Mexic.

– Când am putea pleca? În cât timp am ajunge acolo? întrebă Shannon.

– Putem pleca chiar mâine dimineață. Pe la trei ar fi foarte bine. Vom ajunge la Jarod, dacă este vorba într-adevăr de el, înainte să se trezească. Vă convine?

Shannon și Roman se priviră și dădură din cap.

– Atunci n-avem decât să ne apucăm de treabă, zise Sam ridicându-se. Mai vrei și alte amănunte despre afacerea asta, Roman?

– Shannon mi-a povestit totul.

Își scoase portofelul și extrase din el un teanc de bancnote de o sută de dolari.

– Iată, pentru început, două mii de dolari.

– Ar trebui să ajungă, zise Sam liniștit. Luă banii și se îndreptă spre ușă. Bine. Acum, am de lucru. Să fiți gata la ora stabilită, mâine dimineață. Nu vreau să las să zboare pasărea. Mi-a dat prea mult de furcă. Luați-vă tot ce vă trebuie pentru vreo două zile, în cazul în care va trebui să-l așteptăm sau să-l urmărim.

– Mulțumesc, Sam, zise Shannon deschizându-i ușa.

După ce acesta ieși, ea rămase pe loc așteptând ca Roman să-l urmeze. Când văzu că el nu se mișcă de pe canapea, închise ușa fără tragere de inimă și se așeză și ea pe canapea.

– Nu crezi că am face mai bine să ne ducem la culcare, dacă trebuie să ne trezim mâine dimineață atât de devreme? propuse ea străduindu-se să-i evite privirea pătrunzătoare.

– Nu regreți că am făcut acest târg? întrebă el aspru.

– Dar tu?

El părea din nou mânios. Același lucru se întâmplase și când ea îi pozase. El îi ceruse s-o facă și apoi, tot el păruse iritat că ea acceptase.

– Ce naiba se întâmplă? se răsti ea. Îmi ceri să fac tot soiul de lucruri bizare și când accept, te înfurii... Dacă nu vrei să le fac, de ce mi le propui?

– Chiar că nu știu, mărturisi el cu duritate. Poate pentru că sunt surprins să te văd recurgând la asemenea soluții extreme pentru prețiosul tău logodnic! Mă întreb dacă va fi impresionat de tot ceea ce faci din dragoste pentru el. Va ști oare vreodată că te-ai dezbrăcat pentru „cauza“ lui, și că poate va trebui să te căsătorești cu mine?

Shannon își stăpâni furia. De ce se încăpățâna el să facă situația mai încordată decât era? Cum se vor sfârși toate astea? Cu o voce slabă, gâtuită, ea spuse:

– Nu crezi că acum ar trebui să mă lași să dorm?

Brusc, el se apropie și o cuprinse de umeri.

– Crezi? Este ciudat... Eu mă gândeam că ți-ar fi plăcut să reflectezi la viitorul tău. La viitorul nostru comun. Nu vrei să afli cum va fi viața ta dacă ne vom căsători? Chiar nu te interesează deloc?

„Ba da! ar fi vrut ea să strige. Da, vreau să știu totul despre viitorul meu alături de tine, despre căsnicia noastră". Dar nici nu îndrăznea să se gândească la asta, și cu atât mai puțin să-i vorbească. Își dădea bine seama că el era supărat pe ea și că o disprețuia, fără să știe care-i este vina. Gândindu-se cât de mult trebuie s-o fi iubit el pe Elleen pentru a aduna atâta ură în el, ea dădu încet din cap.

– Nu, Roman. Nu vreau să aflu. Știu că-l voi găsi pe Jarod în Mexic și, chiar de mâine, voi putea începe să te uit.

El râse scurt, cu amărăciune.

– N-ai să mă uiți, Shannon. Voi avea grijă să nu se întâmple asta. Am de gând să mă însor cu tine de îndată ce ne vom întoarce.

Brusc, el îi dădu drumul și plecă. Ea rămase încă mult timp așezată, cu ochii ațintiți pe ușă, simțind încă apăsarea degetelor lui pe braț. Ce-o să se întâmple?

*
* *

Când sună ceasul, Shannon avu impresia că nu dormise decât câteva minute. Străduindu-se să revină cât mai repede la realitate, se gândi la călătoria pe care urma s-o facă și se simți descurajată. Și dacă bărbatul din Mexic nu era Jarod, și ea va fi obligată să se mărite cu Roman?

Agasată de această dilemă, coborî din pat, se îmbrăcă, bău o ceașcă de cafea și își făcu bagajul... În timp ce se pregătea de drum, avu o presimțire funestă. Se simțea dintr-o dată foarte încurcată. Unde dispăruse nerăbdarea ei febrilă la gândul că-l regăsise pe Jarod? Se evaporase oare o dată cu aceste zori în care viitorul i se părea atât de nesigur?

Sam sosi la ora trei fix. Chiar dacă era încă somnoroasă și enervată, Shannon era gata și îl aștepta. În clipa când deschise ușa, îl auzi și pe Roman coborând scările. Se hotărâră să ia mașina acestuia și Sam îl ajută să încarce bagajele. După ce terminară, Morgan îl invită pe detectiv să urce în spate. Furioasă, Shannon se așeză pe scaunul din față.

Porniră la drum. După primii kilometri parcurși, Sam adormi. Iar Shannon, negăsind ce să-i spună lui Roman, se simți ușurată că nici acesta nu începu vreo discuție.

După ce trecură frontiera la Tihuana, Sam se trezi brusc pentru o clipă, apoi adormi imediat fără să facă vreun comentariu. Fata aruncă o privire absentă spre magazinele încă închise și strada liniștită încă în răcoarea zorilor. Își aminti că mai vizitase acest oraș în care turiștii și localnicii se amestecau zgomotos.

Mai târziu, pe când se apropiau de un sat adormit, Roman îl trezi pe Sam. Shannon rămase uimită să-l vadă pe detectiv revenind foarte repede la realitate. Îi arătă lui Roman drumul spre o cafenea mică din cărămidă, unde trebuiau să-l întâlnească pe omul care-l depistase pe Jarod. Apoi începu să examineze peisajul și se vedea că nici un detaliu nu scăpa privirii lui pătrunzătoare. Curând, intrară în cafenea, deschisă deja la această oră matinală, și Sam păru mulțumit că totul era așa cum se așteptase.

Se așezară pe niște scaune ponosite și cerură cafea. Când veni chelnerul, Sam îi puse câteva întrebări, într-o spaniolă stricată.

– Totul pare să meargă așa cum am prevăzut, le zise el în sfârșit însoțitorilor săi. Patronul îl cunoaște pe Rafael Reyes, omul despre care v-am vorbit. Rafael chiar se află aici, dar se pare că nu există nici un „gringo“ prin împrejurimi. Așa mă gândeam și eu. V-am spus că omul nostru se ascunde. Ne întâlnim cu Rafael la ora șapte. Casa în care se bănuiește că este Jarod se află la ieșirea din sat.

Shannon simți un nod în stomac. Situația aceasta o îngrozea. Se gândi la Shirley. Un scriitor ar aprecia mult să trăiască o asemenea aventură... Ea în schimb, nu simțea decât o enormă anxietate la gândul că va fi confruntată cu acel om care poate că nici nu era Jarod...

– Sam! Tu crezi că Jarod este aici? întrebă ea, cu buzele tremurând.

El ridică din umeri.

– Să sperăm.

Ea își privi ceasul: curând va fi ora șapte. Își bău încet cafeaua, respirând adânc după fiecare înghițitură, pentru a încerca să se calmeze. Se oprise oare timpul în loc? Ar fi vrut să se termine cât mai repede totul.

Acum că ajunseseră la destinație, era atât de emoționată la perspectiva de a-l vedea pe Jarod încât i se părea că-i simte prezența chiar aici, în cafenea. Roman nu spunea nimic și ea evita să-l privească. Sam continua să scruteze strada prin fereastră, aruncând din când în când câte o privire la ceas. La ora șapte fix, un mexican oacheș, între două vârste, împinse ușa cafenelei.

– Salut! zise el apropiindu-se de masa lor. Sunteți senor Sam Harvard?

– *Si. Que tal*? răspunse Sam invitându-l să ia loc alături de ei. El este Rafael, le precizâ el lui Roman și lui Shannon.

Bărbatul îi salută din nou.

– *Buenos dias*!

Roman dădu din cap și Shannon îi zâmbi discret. Ca mulți californieni, vorbea și ea puțină spaniolă, dar se simți incapabilă să scoată un sunet, așa că tăcu.

– Mexicanul începu să vorbească în particular cu Sam. Timpul trecea... Ce mai așteptau? Dacă voiau să-l surprindă pe Jarod înainte să se trezească, de ce nu porneau la drum imediat?

Deodată, Sam se ridică dintr-un salt și trase o înjurătură. Apucându-l pe Rafael de gulerul cămășii, îl ridică de pe scaun.

Urmă o învălmășeală rapidă și câteva lovituri de o parte și de alta. Interveni patronul cafenelei și îi despărți pe cei doi bărbați, somându-i s-o șteargă de acolo.

Ieșiră cu toții în grabă, Sam continuând să-l țină pe Rafael de gulerul cămășii.

– Ce ghinion! bombăni Sam, furibund. Am fost păcăliți! Rafael i-a spus omului nostru că vom sosi... A crezut că poate juca la două capete! Celălalt i-a dat și el bani ca să ne țină de vorbă în timp ce el fuge, ceea ce face fără îndoială în momentul acesta... Și acum, Rafael vrea să-l trădeze. Pentru bani, firește. Vrea o mie de dolari în afară de recompensă, ca să ne conducă imediat la casa cu pricina.

Sam îl scutură cu brutalitate pe Rafael, care-i aruncă o privire disprețuitoare însoțită de un șir de înjurături în spaniolă.

– Încetează să te mai certi cu el! îi ordonă Roman. Timpul trece.

Scoase portofelul, îi întinse lui Rafael un teanc gros de bancnote și, spre surprinderea generală, îi vorbi într-o spaniolă rapidă și perfectă. Rafael se așeză împreună cu ei în mașină și le arătă drumul, indicându-le curând cu degetul o căsuță joasă, ascunsă în parte de un șir de copaci înalți. În timp ce se apropiau, văzură un bărbat înalt și blond, cu barbă, care urca în grabă într-o rablă de mașină, urmat îndeaproape de o frumoasă mexicană. Roman trase mașina lui înspre dreapta, blocându-le astfel trecerea.

Când Shannon se aplecă să-l vadă mai bine pe bărbat, o zări pe femeie ținându-se de brațul lui în timp ce el demara. Se întoarse apoi spre ea cu un gest liniștitor și o sărută repede pe buze. Shannon îl vedea acum foarte clar și nu-și putea crede ochilor.

– Jarod! Este Jarod! strigă ea.

Deschizând brusc portiera, alergă spre mașină.

– Jarod! Jarod!

Când ajunse în dreptul lui, acesta ridică geamul, dădu înapoi câțiva metri ca să facă o întoarcere fulgerătoare și o întinse în viteză în direcția opusă. Încremenită, Shannon urmări cu privirea vehiculul până ce acesta dispăru. Jarod... O văzuse și totuși plecase! Fugise de ea! Trăise ascuns aici, cu o altă femeie, la câteva ore doar de „Blue Haven“... Și ea, Shannon, îi propovăduise peste tot nevinovăția, jelise dispariția lui, în timp ce el trăia zile senine și fericite, teafăr și nevătămat... După momentul de stupoare, certitudinea că fusese trădată, suferința și dezamăgirea o doborâră. Apoi însă, furia fu mai puternică și își reveni.

Dintr-o dată, nu se mai simți rănită că îl văzuse cu alta, era înainte de toate scoasă din sărite pentru că o mințise și fugise de ea ca un laș. Ea fusese cea care se înșelase și toți ceilalți avuseseră dreptate, și Sam și Roman Morgan, ceea ce o deranja cel mai mult. Îl apărase pe Jarod cu atâta înverșunare... Dar de ce, de ce?

De fapt, era oarecum mulțumită că el fugise. Îi era greu să recunoască asta, dar așa era. Acum că văzuse cu ochii ei ce fel de om era într-adevăr. Jarod, murea de rușine că putuse măcar să-și imagineze că era îndrăgostită de el. Întotdeauna fusese convinsă că toată lumea se înșela în privința lui și până la urmă ea fusese cea înșelată – de el! Nu-i va ierta niciodată faptul că, în afară de asta, o pusese într-o situație atât de stânjenitoare... Rămasă în picioare pe drumul prăfuit, încremenită, Shannon lăsă să-i curgă pe obraji cele mai amare lacrimi de furie și de umilință care izvorâseră vreodată din ochii ei.

Roman se apropie. Ridicând privirea spre chipul lui crispat, ea începu să plângă în hohote. Atunci, cuprinzând-o în brațe, el o trase spre sine.

– Încetează să te mai porți atât de nechibzuit! îi ordonă el. Nu merită.

Ea încercă să se desprindă din îmbrățișarea lui, dar în zadar.

– Dă-mi drumul! îi aruncă ea.

– Ți-am zis să-l lași aici! bombăni el. Și acum, ori te controlezi, ori îți trag o palmă! Nu ai nici un pic de mândrie? Ai văzut bine că nu te vrea.

„Nici eu nu-l mai vreau!“ fu cât pe-aci să strige Shannon, dar mai bine ar fi murit decât să recunoscă faptul că Roman avusese dreptate de la bun început.

– N-ai să îndrăznești să-mi tragi o palmă! strigă ea continuând să se lupte să scape din brațele lui.

– Te asigur că voi îndrăzni, dacă nu te calmezi imediat!

Văzându-l pe Sam că se apropie, ea încercă să alerge spre el dar Roman nu-i dădu drumul. Ținând-o cu putere de umeri, o conduse spre mașină. Sam venea în urma lor și așteptă ca Roman s-o arunce practic înăuntru înainte să spună ceva. Shannon constată fără surprindere că Rafael dispăruse.

– Așadar, era într-adevăr Jarod, zise Sam.

Shannon nu era în stare să-l privească în ochi. Nu voia să-l vadă plângându-i de milă.

– Da, recunoscu ea, cu un nod în gât.

– Ce ticălos... Îmi pare rău, Shannon, continuă el pe un ton morocănos. Eu am încercat să te pregătesc pentru surpriza asta. Astfel de lucruri se întâmplă în fiecare zi, să știi... Atât femeilor căsătorite cât și celorlalte. Presupun că acum n-o să mai vrei să-l urmăresc?

Ea scutură negativ din cap. Nu mai voia decât un singur lucru: să uite tot ce se întâmplase. Era într-un fel ușurată că totul se sfârșise. De acum încolo, nu mai avea de ce să-și facă griji pentru soarta lui Jarod. Și era mai bine așa: el era teafăr – și pentru asta îi era recunoscătoare lui Dumnezeu – dar terminase cu el, și asta o liniștea. Totuși, rușinea și umilința erau încă prea puternice, ca să poată recunoaște aceste lucruri cu glas tare.

Sperând că nimeni nu va mai pomeni numele lui Jarod, se ghemui pe scaunul ei când porniră la drum spre Newport Beach.

Lacrimi amare îi umplură iarăși ochii și își ascunse fața în palme străduindu-se să se stăpânească. Un an întreg nu făcuse altceva decât să aștepte întoarcerea lui Jarod. Un an întreg în care ea încetase să mai trăiască din cauza lui. Niciodată n-o iubise așa cum îi jurase de atâtea ori, altfel de ce s-ar fi repezit în brațele alteia?

Se gândi dintr-o dată cu stupoare că n-avea dreptul să-l judece în această privință. Ea însăși, în brațele lui Roman, simțise o plăcere pe care n-o mai cunoscuse până acum. Îl privi pe furiș și îi veni în minte un gând îngrozitor. Lucrul cel mai rău din tot acest fiasco, era că Roman Morgan asistase la el... Fusese de față la umilirea ei... De-ar trăi o mie de ani de acum încolo, Shannon n-ar putea să uite vreodată rușinea de care avusese parte astăzi, pe un drumeag prăfuit din Mexic.

Roman îi aruncă o privire mânioasă și ea își ascunse din nou fața în mâini, rugându-se să ajungă mai repede.

Merseră, fără să scoată vreun cuvânt nici unul dintre ei, până ajunseră la „Blue Haven". Ajunși aici, Sam își luă mașina iar Roman intră în curte.

Shannon avea picioarele de plumb și o durere sfâșietoare îi cuprinse capul. Își aminti de discuția cu Roman și roși. Ar fi făcut *orice* ca să obțină acești bani. Cât de naivă fusese, cât de proastă!

Roman o urcă la ea în apartament și, întorcându-se spre el, Shannon îl privi cu dispreț în ochi și declară:

– Nu-ți face griji. Voi respecta înțelegerea noastră. Am să mă mărit cu tine mâine, sau când vei dori, dar deocamdată... deocamdată, ai putea, te rog, să mă lași singură?

Făcu câțiva pași spre dormitor. Ar fi vrut ca în clipa asta să poată intra în pământ de rușine.

El o apucă de braț și o trase spre sine.

– Înțelegerea noastră a fost că va trebui să ne căsătorim dacă nu dăm de urma lui Jarod. Erai convinsă că dacă-l găsim, el se va întoarce la tine, astfel că eu n-am avut în vedere ipoteza că el ar fugi de tine. Din moment ce nu m-am gândit la această posibilitate, și că noi de fapt l-am găsit, n-am să te oblig să te căsătorești cu mine.

O clipă, Shannon rămase încremenită, cu privirea ațintită asupra lui. Luase în serios această căsătorie. Dar, oricum, ce-o mai interesa acum? N-avea nici o posibilitate totuși să-i înapoieze banii pe care el îi cheltuise pentru ea. Sigur, trebuia să se căsătorească cu el în eventualitatea că nu l-ar fi găsit pe Jarod. Și pentru ea, era ca și cum cel pe care-l văzuse fugind nu era Jarod... ci un străin ce semăna cu un iepure înspăimântat. Era mai bine pentru ea să se mărite cu Roman. Oricum, ea nu va avea niciodată încredere în bărbați.

Îi întâlni privirea și fu îngrozită să-și simtă iarăși inima bătând nebunește.

– Jarod nu s-a întors la mine. Și înțelegerea e înțelegere. Dacă dorești, mă voi căsători cu tine. Acum, asta chiar că nu mai are importanță.

Era prea neliniștită din cauza temerii că el poate refuza oferta, ca să mai observe furia care se întipărise pe chipul lui.

– Bine. Vom mai discuta mâine despre asta.

Shannon îl privi plecând. În seara asta, va plânge singură în patul ei după o dragoste care de fapt nu existase niciodată. Iar mâine, va hotărî să se mărite cu un străin care n-o va iubi niciodată.

Capitolul 6

A doua zi dimineața, Shannon se trezi cu ochii umflați de lacrimile pe care le vărsase înainte să adoarmă. Jarod nu mai făcea parte din viața ei. Șocul pe care-l resimțise se mai potolise, și acum nu mai simțea decât o furie surdă în fața unei asemenea josnicii. Jarod era un iresponsabil – răufăcător pe deasupra! – și ea scăpase de el. Fără ca ea să bănuiască nimic, el o îmbrobodise cu abilitate cu cuvintele lui tandre și cu înfățișarea lui de băiat cuminte, și apoi o lăsase baltă pentru a se duce să se consoleze în brațele alteia. Și în clipa în care ea îl găsise în sfârșit, după ce aproape că își vânduse sufletul pentru asta, el apăsase pe accelerație și dispăruse fără un cuvânt!

Constată, stupefiată, că dispariția lui definitivă nu-i inspira decât o imensă ușurare. Avea impresia că i se ridicase de pe umeri o povară grea. Ceea ce până astăzi refuzase să recunoască, acum i se părea evident. De îndată ce el fusese acuzat de furt, se temuse că nu-l va mai putea iubi pentru că se îndoise o clipă de nevinovăția lui. Și se simțise apoi atât de vinovată încât îl apărase pe Jarod cu mai multă înverșunare decât o permiteau faptele.

La acest gând obrajii i se împurpurară. Dar acum, totul ținea de trecut. Acum, era în mâinile lui Roman Morgan! Căsătoria la care ea visase atât de mult, o va înfăptui alături de un bărbat care se folosea de ea pentru a-și rezolva problemele sentimentale cu Elleen. Ea nu va fi decât un mijloc de răzbunare, nu o femeie iubită. Dar ce importanță mai avea?

Își amintea cum Roman își batuse joc de lacrimile pe care ea le vărsase pentru Jarod; crezuse că ea avea inima frântă când, de fapt, se simțea umilită până în adâncul ființei sale. Ei bine, îl va lăsa să creadă că ea încă îl mai iubea pe Jarod. Cum el încă o mai iubea pe Elleen, orice ar crede despre comportamentul lui Shannon, nu va renunța la scopul lui.

În mod ciudat, acest gând o întristă, dar nu mai avea lacrimi să plângă. Se ridică din pat, clătinându-se ușor, și se duse în bucătărie. Trebuia să încerce să mănânce ceva. Cu siguranță că Roman nu va întârzia să apară...

După ce luă micul dejun, se simți ceva mai bine. Și dușul o mai învioră un pic, chiar dacă, de fapt, nimic nu-i mai putea face bine.

Se îmbrăcă cu ce-i căzu în mână și se așeză pe canapea. După cum îl cunoștea pe Roman, nu va avea prea mult de așteptat. Va veni fără întârziere să-și ceară plata. Nu trecuseră decât câteva zile de când intrase în viața ei și totuși, i se părea că îl știa de o veșnicie. De când apăruse el, Shannon trecuse printr-un vârtej de emoții, de furie, de suferință, și de sentimente contradictorii.

Nu trecură decât vreo zece minute și el bătu la ușă.

– Intră, răspunse ea sec.

El intră, cu un aer absent. Shannon remarcă faptul că hainele închise la culoare îi scoteau și mai mult în evidență trăsăturile aspre și rămase așezată pe canapea, așteptând ca el să vorbească.

– Pot să iau loc? întrebă el, sarcastic.

Ea îi arătă cu mâna un scaun. Roman traversă încăperea, cu un mers ce-i trăda furia, apoi trase scaunul lângă ea, și se așeză greoi.

– Ai o față! începu el. De altfel, întotdeauna te porți ca o adolescentă.

O apucă de bărbie și-i întoarse capul într-o parte și în alta.

– Iar ai plâns după Jarod? bombăni el. Te-am avertizat toată noaptea suspinând. Și pentru cine? Pentru un bărbat care te-a mințit și te-a părăsit pentru alta. Ești o proastă!

Un val de furie o trezi din apatie. Îi aruncă o privire tăioasă care putea să însemne că n-o să se mai lase trasă pe sfoară.

– Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta! îi ceru ea. Eu nu sunt Elleen.

El se ridică brusc.

– Voi face chiar astăzi demersurile pentru căsătoria noastră. După ce te vei fi văicarit destul, urcă la mine.

Cu acest ultim ordin, el se întoarse și ieși trântind ușa.

Acest comportament agresiv o împinse pe Shannon la acțiune. Cine se credea el? N-avea și ea dreptul să fie tulburată de toate aceste evenimente? Nu era de mirare că Elleen se căsătorise până la urmă cu tatăl lui și nu cu el. Omul acesta n-avea sentimente. Sări în picioare, și porni în urma lui.

– O clipă, domnule Morgan! strigă ea deschizând ușa. Sunt gata să merg chiar acum cu tine. Nu-i nevoie să mai aștept ca să cad dintr-un dezastru în altul. Să terminăm odată cu asta!

El coborî încet scara.

– Oh, nu mai fi atât de entuziastă! mormăi el. Nu cred că faci un sacrificiu prea mare. După câte am înțeles, pretendenții la mâna ta nu prea se înghesuie...

– Dacă așa crezi, de ce ții neapărat să mergi până la capăt? A fost ideea ta!

Îi întoarse spatele, dornică să uite toată povestea asta. Oricum, era o idee ridicolă. Nu înțelegea ce anume o atrăsese la acest bărbat care n-avea nici cea mai neînsemnată calitate care să te facă să-i uiți defectele. Dar el o prinse de braț.

– Încetează să mai faci mutre! Am făcut un târg, da? Știi bine de ce vreau să mă căsătoresc cu tine. În plus, adăugă el malițios, poate că n-o să-ți displacă atât de mult precum crezi. N-am să-ți cer nimic și vei avea o viață foarte ușoară. Mă întorc la Monterey la sfârșitul săptămânii. Acolo mă simt acasă.

Ochii verzi ai lui Shannon se măriră, surprinși.

– Vrei să spui că nu vom locui aici?

– Foarte puțin timp. Eu nu suport mulțimea. Proprietatea mea se află în afara orașului, se întinde pe opt hectare, pe malul oceanului. Sunt sigur că o să-ți placă.

Ea rămase stupefiată. Abia îl cunoștea. Nu prevăzuse că va trebui să plece din casa ei. De altfel, știuse ea oare cu exactitate la ce să se aștepte? Nu. La orice în afară de asta. Își coborî privirea și își fixă mâinile.

– Nu mai face mutra asta atât de amărâtă, zise el sec fără să încerce să înțeleagă motivul neliniștii ei. Jarod nu se va mai întoarce niciodată aici. Știe foarte bine că ar fi respins sau arestat. Acum vei fi soția mea, chiar dacă numai cu numele, și n-am să te las să-l jelești în prezența mea.

– Dar nu-l jelesc! strigă ea indignată.

Și acesta era adevărul. De când apăruse Roman în viața ei, nici o clipă nu se gândise cu dragoste la Jarod.

– Pur și simplu, nu m-am gândit că voi pleca. Aici sunt acasă și mă simt bine. Și apoi... cine să se ocupe de casă?

– Vei găsi pe cineva, dacă vrei s-o păstrezi. Ți-am mai spus că mariajul nostru va dura atât cât vei vrea tu. De ce n-ai continua

să închiriezi camere, așa cum ai făcut-o până acum? Sunt sigur că locatara de la primul etaj va fi încântată să se ocupe de toate în locul tău.

Nevăzând altă soluție, ea încuviință. Părea rezonabil, iar banii pe care-i va economisi astfel îi vor putea fi de folos mai târziu.

– Ești pregătită, așadar, să mergem acum?

Ea dădu din cap. Acum sau mai târziu, puțin îi păsa.

*
* *

Ceremonia urma să aibă loc vineri seara, iar sâmbătă dimineața vor pleca spre Monterey.

După ce făcură toate formalitățile, Roman plecă după niște cumpărături, apoi luară prânzul împreună. Întorși acasă, Roman îi sugeră să le anunțe pe Shirley și pe doamna Angel despre căsătoria lor.

Shannon bătu în ușa lui Shirley și o rugă să urce cu toții la doamna Angel, explicându-i că aveau să le dezvăluie o veste. Shannon se întrebă care va fi reacția lor... Se așezară cu toții în salonul doamnei Angel.

– Știu că este ceva neașteptat, murmură Shannon hotărâtă să spună totul fără vreo introducere, dar Roman și cu mine ne vom căsători.

Văzând stupefacția de pe chipul celor două femei, ea își dădu seama că ele așteptaseră probabil vești despre Jarod.

– Roman și cu tine? bâigui Shirley. Cum? Când? De ce?

Zâmbetul timid al lui Shannon se evaporă. Își coborî privirea, neștiind ce să mai spună și Roman luă cuvântul:

– Cum poți să explici dragostea? întrebă el râzând.

Doamna Angel îi veni în ajutor lui Shannon, sărutând-o pe obraz.

– Da, ai dreptate, și eu mă întreb. Draga mea, ne bucurăm pentru voi.

– Ceea ce mă îngrijorează cel mai mult, mărturisi Shannon, este casa... Accepți să te ocupi dumneata de ea, doamnă Angel? Adică s-o închiriezi și să-mi trimiți banii la Monterey, unde locuiește Roman. În fine, acolo... vom locui.

Doamna Angel o bătu ușor pe mână.

– Cu plăcere, draga mea. Eu și cu Pansy nu suntem niciodată destul de ocupate.

– Îți sunt recunoscătoare, doamnă Angel. M-am gândit ca, în schimbul acestei munci, să plătești o chirie mai mică. Îți convine?

– Oh! Va fi perfect, încuviință bătrâna doamnă zâmbind.

– Atunci e-n ordine. Mulțumesc.

Shannon se ridică și se întoarse către Roman ca să vadă dacă el era gata de plecare.

– Vă rog să ne scuzați, mai avem încă o mulțime de lucruri de rezolvat înainte de căsătorie, zise el.

– Hei! O clipă! insistă Shirley, sărind de pe canapea în timp ce Roman se îndrepta spre ușă. Când are loc ceremonia? Suntem și noi invitate?

Shannon își răsuci nervoasă o șuviță de păr între degetele ce-i tremurau.

– Ne căsătorim vineri seara. Îl privi pe Roman, ezitantă, dar el nu zise nimic. Eu... Noi... da, firește că sunteți invitate!

Era chiar ultimul lucru de pe lume pe care și-l dorea. Sperase că nu va fi decât un simplu schimb de jurăminte, nimic altceva decât o formalitate. Dar cum să refuze să le invite pe cele două femei?

– Atât de repede? exclamă Shirley, oprindu-se imediat când o văzu pe doamna Angel încruntându-se spre ea. Atunci, țin neapărat să vă invit la cină după aceea!

Roman îi adresă unul din zâmbetele lui atât de rare și atât de fermecătoare.

– Acceptăm cu plăcere, nu-i așa, draga mea?

Acest prim cuvânt de tandrețe o luă pe Shannon prin surprindere. Fără să-i treacă prin minte vreun răspuns, încuviință din cap.

*
* *

Ceremonia avu loc la bisericuța din cartier, vineri seara la ora șase. Doar doamna Angel și Shirley participară, amândouă puse la patru ace pentru această ocazie. Shannon se simți un pic rușinată de rochia ei bej, foarte simplă. În schimb Roman era de o eleganță deosebită în costumul lui de culoare închisă. Shannon nici măcar nu se gândise să-și cumpere o rochie nouă. Poate că nu asta era adevărata ei căsătorie... dar se pare că era singura care gândea astfel.

Așa cum plănuise Shirley, merseră cu toții să cineze la un restaurant bun. Ridicând paharul de vin, Shirley spuse cu căldură:

– Fie ca această noapte să fie prima dintr-un lung șir de nopți minunate! Felicitări!

Întâlnind privirea „soțului“ ei, Shannon văzu că acesta zâmbea vesel. „Era atât de prefăcut, gândi ea, și atât de... fermecător“.

– Ce vei face după ce veți ajunge la Monterey? îl întrebă Shirley pe Roman.

– Eu voi picta, zise el zâmbind. Doar în atelierul meu pot lucra așa cum trebuie.

– Nu mă îndoiesc, zise ea. Nicăieri nu-i mai bine ca acasă la tine, eu spun adeseori asta. Pot să mă duc eu oriunde, numai în

micul meu apartament pot să scriu cu adevărat. Cu ce nume îți semnezi tablourile, Roman?

– Lopez. Este numele de fată al mamei mele.

Shirley ridică o privire uluită spre Shannon, care nu înțelegea această bruscă emoție a fetei.

– Ești celebrul Lopez? întrebă ea.

– Nu știu cine este „celebrul" Lopez, zise el malițios, dar într-adevăr cu acest nume îmi semnez tablourile. Nudurile mele au o oarecare reputație. Dacă îmi cunoști acest nume, înseamnă că mi-ai văzut deja niște tablouri?

– Bineînțeles, afirmă Shirley. Și sunt foarte fericită că te-am cunoscut... în fine, vreau să spun, că știu cine ești...

Descumpănită, Shannon o privi cu atenție. Ea nu prea se pricepea la pictură, și numele de Lopez nu-i spunea nimic.

– N-o să-mi spui acum că te-ai măritat cu bărbatul acesta fără să știi cine este?! exclamă Shirley. Picturile lui sunt cunoscute și dincolo de granițele noastre. Am un prieten care a trebuit să se bată ca să cumpere un nud semnat „Lopez". L-a obținut după săptămâni întregi de negocieri! dar este adevărat că tabloul merita osteneala. Este de o frumusețe de-ți taie răsuflarea!

– „Femeia de foc", zise Roman cu modestie. Este unul dintre tablourile mele preferate.

Shannon era foarte stânjenită. Nu numai că crezuse că Roman era, în cel mai bun caz, un pictor de mâna a doua, dar îl făcuse și voyeur! Poate că ar fi continuat să-l considere un artist necunoscut dacă Shirley nu i-ar fi știut pseudonimul...

– Și tu care nu voiai să pozezi pentru el, Shannon!

Amintirea acelei dimineți când ea se aflase la un moment dat goală în fața lui Roman o făcu să roșească și se temu că el își va bate joc de ea. În loc de asta, el îi zâmbi și-i făcu, complice, cu ochiul.

– Este foarte bine că a fost așa. Acum că a devenit soția mea, nu vreau s-o mai vadă altcineva goală, în afară de mine.

Shirley și doamna Angel râseră cu subînțeles dar Shannon, stânjenită, își plecă privirea fără să spună nimic. Fără îndoială că Roman nu-și mai dorea s-o vadă goală. Îi promisese doar că îi va da numele lui, și atât.

Ea se înfioră la gândul că el ar fi putut să-și dorească să o strângă în brațe ca pe o adevărată soție, amintindu-și cum se pierdea toată când el o atingea.

Avusese încredere în Jarod, și acesta o înșelase. Cine știe cum o va considera Roman dacă ea îi va ceda avansurilor amoroase! În afară de asta, își aminti brusc că el chiar insistase asupra faptului că nu mai avea de gând să se apropie de ea.

Zâmbi forțat la o glumă făcută de Shirley, dar fără nici o tragere de inimă. Fusese ridiculizată de un bărbat nu mai departe de săptămâna aceasta, și iată că era gata să se expună din nou aceleiași nenorociri. Trebuia neapărat să facă tot ce-i stătea în putință pentru ca Roman să-și țină cuvântul, și să nu se lase târâtă în patul lui.

– Unde vă veți petrece noaptea nunții? întrebă doamna Angel cu o voce veselă, readucând-o pe Shannon la realitate.

Ridicând privirea spre bătrâna doamnă, își dădu seama că întrebarea îi fusese adresată ei. Din priviri, îl imploră pe Roman s-o scoată din încurcătură, dar el rămase impasibil. Evident că ea n-avea nici cea mai mică idee unde vor petrece această faimoasă noapte...

– Păi... ezită ea. Roman vrea să-mi facă o surpriză.

Și, adresându-i un zâmbet chinuit, continuă:

– Acum poți să spui, dragul meu. Pronunță ultimele cuvinte aproape în șoaptă. A sosit momentul... Acum ori nicioadată.

Cu un zâmbet ironic pe buze, el rămase tăcut o clipă înainte să răspundă, făcând-o pe Shannon să se simtă și mai stânjenită.

– Da, acum ori niciodată, zise el cu o voce răgușită.

Shannon avu brusc chef să-l pălmuiască, dar nu făcu decât să roșească.

– Am impresia că nu vreți să ne spuneți, zise Shirley după o clipă de tăcere. Nu-i nimic! Nu trebuie să-i strici surpriza mireasei...

Și Shannon ar fi vrut să afle unde își vor petrece această noapte a nunți. Roman spusese că nu vor pleca decât mâine dimineață. Cu siguranță că nu se gândise că va dormi fiecare separat, el în apartamentul lui, ea într-al ei. Acest lucru va fi absolut acceptabil și de dorit la Monterey, dar aici ar fi imprudent, pentru că ea tremura numai la gândul că Shirley și doamna Angel ar putea afla condițiile „târgului".

Brusc, Roman anunță că își vor petrece noaptea într-un hotel pe plajă.

– Nu vreau ca soția mea să fie prea obosită pentru călătoria ce ne așteaptă, zise el, cu ochii scânteietori. Plecăm mâine dimineață devreme. Shannon îi adresă un zâmbet scurt, și începu s-o asculte pe doamna Angel care evoca ziua nunții sale, cu patruzeci de ani în urmă.

Mai trăncăniră verzi și uscate vreo oră, apoi cele două femei își luară la revedere de la tinerii căsătoriți.

Shannon vedea după expresia lui Shirley că aceasta își imagina deja o nouă poveste polițistă, o crimă, cu Roman în rolul principal. Doamna Angel și cu ea păreau atât de impresioanate de el încât, astăseară tablourile lui fuseseră principalul subiect de conversație. Shannon nu-i văzuse niciodată tablourile în afară de schița lui Lena Lanet și oricum, nu asta o preocupa cel mai mult acum. Se întreba cum se va petrece „noaptea nunții" lor.

N-avea, firește, nici periuță de dinți, cu atât mai puțin cămașă de noapte, dar fu ușurată când această seară luă sfârșit.

După plecarea lui Shirley și a doamnei Angel, contempla îngândurată ceașca de cafea.

Roman îi atinse mâna ușor și ea ridică repede ochii.

– Plecăm și noi?

– Dacă vrei.

Farmecul pe care-l etalase în fața celor două femei dispăruse cu desăvârșire. Dintr-o dată, cu o inexplicabilă ostilitate, se îndreptă spre ieșire fără ca măcar să se uite dacă ea îl urma. Shannon, pierdută, își luă geanta și îl ajunse din urmă.

Opri mașina chiar în fața hotelului și, după ce coborî, o ocoli ca să se ducă să-i deschidă portiera. Îi întinse mâna cu un zâmbet forțat și ea se lăsă condusă către recepție, unde se înscriseră sub numele de domnul și doamna Morgan.

Băiatul de pe etaj îi conduse într-o cameră foarte luxoasă a cărei frumusețe Shannon nu era în stare s-o aprecieze. În minte îi umblau tot felul de gânduri confuze. Era asta o nouă dovadă a vicleniei lui Roman? Va încerca oare aici să profite cu forța de ea? Fapt era că în cameră nu exista decât un singur pat. Se gândi cu amărăciune că ar fi trebuit să bănuiască asta și să nu se încreadă în el. N-o atrăsese el în camera lui ca să-i pozeze, apoi o obligase să răspundă mângâierilor lui? Acum, că Jarod dispăruse definitiv, poate că el credea că ea era nerăbdătoare să-i cadă în brațe. Ei bine, ea nu va fi dublura nici unei femei, mai ales a lui Elleen pe care el o iubea cu adevărat. Se încruntă când îl văzu așezându-se comod într-un fotoliu.

– Nu-mi vine să cred! comentă el arătând spre patul cel mare. Nu mai am decât o dorință, să fac repede un duș și să mă culc. Mâine vom avea o zi încărcată. Ce zici? Ești gata să mergi în pat?

Ea îl privi o clipă, neîncrezătoare. Așadar, într-adevăr el o păcălise! Ei bine, nu-și va atinge scopul!

– Da, sunt gata să mă duc în pat, îi aruncă ea. Dar nu cu tine! N-ai decât să cobori la recepție și să ceri încă o cameră. Dacă îți închipui că o să împart patul ăsta cu tine, te înșeli amarnic.

El o privi cu o duritate pe care ea nu i-o cunoscuse până acum, deși îl văzuse de mai multe ori scos din fire.

– Nu-ți oferi singură flori, doamnă Morgan! Am făcut un târg, și eu sunt hotărât să-l respect. Coboară cu picioarele pe pământ! Du-te și fă o baie și culcă-te. N-am să te ating. Dar, așa cum ți-am mai spus, căsătoria aceasta trebuie să aibă toate aparențele unei căsătorii normale, ceea ce implică și faptul că, în noaptea asta, trebuie să dormim în aceeași cameră. Dar n-am să fac dragoste cu tine, chiar dacă asta îți dorești!

– Te asigur că nu-mi doresc! explodă ea, jignită.

Oare el chiar credea că ea îl dorea și că protesta numai din orgoliu?

– Bine, zise el cu răceală. N-ai decât să dormi pe un fotoliu.

El intră în baie și, după câteva minute, ea auzi apa curgând. Apoi îl văzu revenind, înfășurat cu un prosop.

Fără să-i arunce nici măcar o privire, se strecură sub cuvertură, aruncă prosopul pe jos și stinse lumina.

Furioasă, Shannon rămase așezată în întuneric. El era realmente odios! Spre consternarea ei, el o și insultă adormind imediat. În încăpere se auzea respirația lui regulată. Se va lăsa oare umilită toată viața? Nu!

Traversă cu zgomot încăperea, aprinse veioza de lângă pat și-l privi cu dispreț. Dacă cumva era treaz, trebuia să recunoască faptul că știa foarte bine să joace rolul adormitului obosit... Shannon își împinse un scaun lângă fotoliu, privindu-l pe furiș pe Roman și convinsă că el era treaz. Dacă era într-adevăr așa, nu dovedi în nici un fel. Cu chipul liniștit și relaxat, părea scufundat într-un somn profund. Ea stinse furioasă lumina, își scoase pantofii și se instală în fotoliu,

întinzându-și picioarele pe un scaun. Se suci și se răsuci, exasperată să audă respirația calmă a lui Roman și foșnetul cearșafurilor atunci când se mișca în somn.

Numără sute de oi dar, spre miezul nopții, nu mai rezistă. Dârdâia de frig în rochița ei subțire bej, și Roman continua să doarmă în patul acesta imens și moale, ghemuit sub cuvertura călduroasă.

Incapabilă să mai suporte acest supliciu, se ridică să ia cuvertura de catifea de pe pat. Trăgând-o spre ea, o scoase încetul cu încetul apoi, ținându-și răsuflarea, o făcu să alunece centimetru cu centimetru până ce pieptul lui Roman fu dezvelit. Deodată, el mormăi ceva, se ridică pe jumătate și își trase cuvertura să se acopere. Shannon trebui să renunțe. Se duse din nou să se culce în patul ei improvizat.

În ora ce urmă, îi fu atât de somn, dar și atât de frig, încât aținea o clipă, apoi se trezea tremurând. Se luptă până la capătul puterilor apoi, exasperată și resemnată, se duse spre pat și-l privi pe Roman în semiobscuritatea din încăpere. După ce se asigură că dormea profund, ocoli patul în vârful picioarelor și foarte încet, se întinse pe marginea patului. Așa îmbrăcată cum era, se strecură cu grijă sub cuvertură, încercând să nu facă mișcări bruște. Se va trezi înaintea lui Roman și el nu va ști niciodată că ea fusese culcată alături de el.

La un moment dat, Shannon se trezi tresărind. Se afla culcată pe o parte, și Roman era lipit de ea. Adormit profund, cu părul ciufulit, îi înlănțuia strâns talia cu un braț. Ea vru să coboare încet din pat, dar observă că șuvițe din părul ei erau prinse sub capul lui. Reuși până la urmă să se elibereze și se întoarse în „patul“ ei în vârful picioarelor, încercând să mai aținească un pic dar fără să reușească.

El deschise ochii pe la ora șapte, se întinse, căscă leneș și coborî din pat fără să-i acorde nici cea mai mică atenție așa-zisu-

lui ei pat. Se înfășură iar în prosop și se duse în baie să facă duș și să se îmbrace, apoi apăru din nou în cameră unde ea se prefăcea că doarme.

– Trezește-te, Shannon. Avem multe de făcut astăzi. Trebuie să ne pregătim de plecare, zise el scuturând-o de umeri.

Furioasă că pe el nu-l preocupa în ce fel își petrecuse ea noaptea, îi împinse mâna și spuse:

– N-am chef să plec. Am dormit atât de prost în fotoliul ăsta...

El o privi zâmbind.

– De ce n-ai venit în pat? N-ai să poți dormi la nesfârșit într-un fotoliu... Este chiar de mirare că n-ai răcit. Eu mor de foame, cobor să mănânc. Vii și tu?

– Eu o să-mi fac mai întâi toaleta, să mă aranjez un pic, răspunse ea pe un ton acru.

El o privi îngândurat în timp ce ea își netezea rochia șifonată.

– Într-adevăr nu arăți a fi o tânără mireasă fericită și sleită după o memorabilă noapte a nunții...

Ocupată să-și pună pantofii, ea nu-i răspunse.

După micul dejun, se întoarseră la „Blue Haven“ ca să-și încarce lucrurile în mașină și să-și ia la revedere de la Shirley și de la doamna Angel.

Shannon, ceva mai înviorată după ce mâncase, se hotărî să facă ce-i stătea în putință pentru ca lucrurile să meargă bine. Era legată de acest bărbat pentru cel puțin un an și, dacă va lăsa ca între ei să se stabilească ura, cu siguranță că-și va pierde mințile. Era mai bine să rămână calmă și lucidă. Adunându-și tot curajul ca să fie amabilă, îl întrebă cum era casa lui de la Monterey. Apoi, în timp ce rulau spre nord, îi puse câteva întrebări despre trecutul lui, având grijă să nu-l bruscheze și să fie cât mai discretă.

Șoseaua ce mergea de-a lungul coastei era o minune. Era exact anotimpul potrivit pentru a călători. Câmpiile erau

presărate cu flori de primăvară în toate culorile, și motivul lavandei se armoniza perfect cu albastrul cerului, dând o notă liniștitoare întregului peisaj. Așadar, Shannon se îndrepta spre destinul ei de ciudată soție a lui Roman Morgan, pe șoseaua aceasta ce șerpuia între mare și pantele line ale dealurilor...

El îi arătă locurile demne de remarcat și, făcând un ocol, luară prânzul în pitorescul sat Solvany. Un sat ce părea ieșit dintr-o carte de povești, cu acoperișurile lui de paie, cu casele tipice, aproape toate la fel, și cu cuiburile de berze cocoțate în vârful hornurilor. Shannon se minună în fața felinarelor cu gaz aduse de la Copenhaga, a străzilor pavate, a morilor de vânt și a cofetăriilor pline de apetisante prăjituri daneze. Apoi, întorcându-se iar spre coastă, își continuară drumul.

Când ajunseră la Big Sur, Shannon fu uluită de atâta frumusețe.

– Am auzit vorbindu-se, firește... dar nu bănuiam că este chiar atât de frumos! exclamă ea admirând oceanul care scânteia în soare și pinii înalți de deasupra falezei.

– Este foarte frumos, într-adevăr, recunoscu el. Și asta nu-i decât o parte. Big Sur domină oceanul pe o lungime de o sută patruzeci de kilometri de drum de munte, cu serpentine tăiate în peretele muntelui Santa Lucia. Este o șosea de o frumusețe sălbatică... foarte periculoasă atunci când este ceață.

Shannon se bucura nespus de această călătorie, fascinată de valurile care veneau să se spargă neîncetat de malul înalt păzit de pinii care se înălțau ca niște santinele severe, pe care l-ai fi crezut pictat în dungi roz și portocalii de mâna unui artist, soarele apunea. Arareori mai văzuse Shannon un spectacol atât de emoționant, iar pe măsură ce se apropiau de Monterey peisajul devenea și mai încântător. În ciuda înserării, ea putu să distingă plajele cu nisip alb, conurile chiparoșilor și formele libere ale pinilor supli.

– Oh! Roman, orașul tău este o splendoare... murmură ea.

– Era orașul cel mai însuflețit și cel mai important din California până pe la mijlocul secolului XIX. Ai să vezi că au mai rămas multe urme ale stilurilor spaniol și mexican.

Făcură un tur al orașului cu mașina pentru ca să-i arate portul pescăresc cu resturantele sale, cu galeriile de artă, micile ambarcațiuni de agrement și strada Sardelei, imortalizată de Steinbeck în operele sale. Apoi ieșiră și se îndreptară spre casă.

De acum, se întunecase de-a binelea și mergeau la lumina lunii. Shannon nu reușea să-și imagineze casa lui Roman – îi vorbise atât de puțin despre ea! Îndată ce o văzu însă, fu fermecată. Albă în întregime, în vârful unei mici coline, cu acoperișul din țiglă roșie și, de jur-împrejur, un parc cu copaci maiestuoși.

El opri mașina în fața garajului, și urcară pe jos aleea sinuoasă ce ducea spre impozanta ușă de la intrare.

– Bun-venit la „Casa de Sueños“, murmură el.

Cuvintele spaniole pronunțate de el aveau o suavitate aparte.

Un bătrân servitor îi întâmpină cu un zâmbet timid în „Casa visurilor“...

– Domnule Roman... Doamnă... cât mă bucur să vă văd! Nu vă așteptam acum, domnule Roman.

După expresia de pe chipul lui era limpede că nici pe Shannon nu o așteptau.

– Johnny, ea este soția mea, zise Roman.

Johnny îl privi o clipă stupefiat pe Roman apoi, regăsindu-și zâmbetul, declară:

– Ei bine... asta da, surpriză! V-ați căsătorit?

– Poți să descarci bagajele și să-i spui Norei să aranjeze camerele.

– Cu plăcere, domnule. Carlota aproape că a terminat de pregătit masa. Trebuie să-i spun că veți cina aici?

– Desigur.

Roman o lăsă pe Shannon să intre prima în holul cel mare pardosit cu marmură, de unde pornea o scară în spirală acoperită cu mochetă. Vechiul stil spaniol domnea din plin în această casă, și lui Shannon i se păru frumos.

Prin imensele ferestre ale încăperilor de la primul etaj, se vedea oceanul sub lumina lunii și era de ajuns o singură privire ca să te liniștească. Iar pereții aceștia, întreaga atmosferă, păreau să potolească sălbăticia lui Roman care zâmbea cald și o întrebă pe Shannon cu o voce ciudat de blândă:

– Vrei să te răcorești puțin înainte de cină? Baia este acolo la stânga ta.

La rândul ei, Shannon îi zâmbi fermecător deși cu o oarecare teamă. Nu, niciodată nu-și imaginase că el trăia într-un lux atât de rafinat, chiar și atunci când aflase că este fiul faimosului proprietar de cai de curse și că el însuși este un pictor celebru.

Totul era minunat în „Casa de Sueños“, decorațiunile interioare, fotoliile acoperite cu mătase albastră și covorul gros, alb.

În somptuoasa sală de baie, prosoapele erau așezate într-o comodă veche din lemn prețios sculptat. În timp ce se răcorea, Shannon auzi vocea lui Roman și apoi, o femeie care-i răspundea... Fără îndoială că era Nora care aranja camera, pentru că se auzeau pași ușori și zgomot de lenjerie despăturită. În restul casei, domnea calmul.

Când se întoarse în cameră, Nora și Jonny dispăruseră iar Roman era întins cât era de lung în pat, cu mâinile sub cap și ochii închiși. Shannon remarcă faptul că oboseala îi marcase chipul, apoi privirea ei poposi o clipă pe pieptul lat care se ridica în ritmul respirației. Deschizând brusc ochii, el o surprinse privindu-l în tăcere și ea întoarse repede capul.

– Ai terminat? întrebă el zâmbind. Vreau să spun, te-ai răcorit?

– Da, șopti ea, îngrozitor de intimidată, da... am terminat.

El se ridică. Shannon nu mai simțea nici un pic de furie față de el. Era atât de frumos și îi zâmbea cu un fel de tandrețe absolut nouă care o tulbura.

– Bagajele tale sunt aici. Dacă vrei să te schimbi...

Ea înțelese că trebuia să se schimbe pentru cină și îi fu recunoscătoare că i-o spusese cu atâta tact. În timp ce el se duse spre baie, ea desfăcu bagajele și alese o rochie roșie de mătase, de o croială foarte simplă. Abia apucase să și-o pună că el reapăru, îmbrăcat doar cu un pantalon Neîndrăznind să ridice privirea, ea trăgea cu nervozitate de fermoarul care se blocase. Apropiindu-se de ea, el murmură:

– Dă-mi voie să te ajut.

Și trecându-și un braț în jurul taliei ei, îl trase ușor, mâna lui urcând încet de-a lungul spatelui lui Shannon.

– Sunt un pic cam obosită, zise ea roșind. De obicei, reușesc să-l închid ușor.

Mâna lui Roman se opri, lăsând rochia pe jumătate desfăcută. Ea îi simți răsuflarea caldă pe gât și avu impresia că buzele lui îi atingeau pielea.

– Vrei într-adevăr s-o închid până la capăt? șopti el. Poate vrei să te odihnești puțin...

Ea se întoarse imediat, îndepărtându-i mâinile.

– Nu!

Ea nu va fi înlocuitoarea lui Elleen! Niciodată, nu, niciodată nu va împărți patul cu un bărbat pe care nu-l iubea – sau care n-o iubea.

– Shannon, n-am vrut să spun că...

– Știu bine ce-ai vrut să spui, sau să nu spui, Roman Morgan! îi tăie ea vorba. Ai încercat chiar din prima noapte să mă aduci în patul tău... imediat ce ne-am cunoscut. Dacă crezi că mă voi lăsa păcălită numai pentru că suntem căsătoriți legal, te înșeli! Nu uita că am făcut un târg, și voi avea grijă să-l respecți. Acum, dacă

nu vezi nici un incovenient, mi-e foame. Să mergem să mâncăm.

El o privi cu acea furie reținută pe care i-o cunoștea de acum destul de bine.

– Nu mai ai nimic să-mi spui astă-seară? întrebă el.

– Nu, nimic.

– Mi se pare că ești o tânără soție un pic cam agresivă. Eu nu aveam intențiile de care mă bănuiești. Mi-ai spus că ești cam obosită și n-am făcut decât să-ți sugerez să te odihnești puțin. Am fi cinat mai târziu. Dar văd că tu ai altceva în cap...

Ultimele cuvinte le rostise cu o voce tărăgănată foarte sugestiv.

Shannon nu putu să-i susțină privirea. Cu obrajii în flăcări se întoarse spre fereastră, cu privirea pierdută spre ocean. Ce-ar mai fi putut spune? Încă o dată, se făcuse de râs. N-o să învețe oare niciodată să tacă?

– Shannon, șopti el.

Ea se întoarse cu curaj, sperând că el nu-i va remarca suferința.

– Vrei să te odihnești puțin înainte de cină?

Ea scutură din cap.

Ridicându-se, el se duse spre șifonier de unde scoase o cămașă galbenă și o îmbrăcă. Luă apoi alți pantaloni, și ea se întoarse din nou cu fața spre ocean. De aici, priveliștea era de o extraordinară frumusețe...

– Ești gata? întrebă el.

Cu fața încă roșie de stânjeneală, ea încuviință din cap și veni spre el.

Coborâră împreună la parter, traversară holul și intrară într-o sufragerie vastă pardosită și ea cu marmură, unde masa era aranjată cu un gust perfect.

Nu urmau să cineze doar ei doi. Îi aștepta deja un bărbat care nu putea fi decât tatăl lui Roman. Și așezată lângă el, o femeie: Elleen.

Capitolul 7

– Iată-i pe tatăl meu și pe soția sa, zise Roman punându-și o mână pe umărul lui Shannon. Ei locuiesc aici.

La această veste, inima lui Shannon încetă să mai bată.

– Intrați! Intrați! zise tatăl lui Roman. Fiule! Nu te așteptam să vii înainte de două luni. Imediat va fi servită cina.

În timp ce vorbea, ochii lui cenușii o examinau pe Shannon care, aruncându-i o privire înțelese foarte bine de ce se îndrăgostise Elleen de el.

Rome Morgan era, înainte de toate, un bărbat distins. Avea un păr negru bogat, ușor grizonat, era înalt, suplu și bronzat. Hainele îi puneau în valoare silueta perfectă iar privirea îi era vioaie și caldă. Emana un fel de vitalitate animalică. Era un bărbat plin de farmec care inspira încredere. Fără să-i poți preciza vârsta, cu înfățișarea lui tinerească, asemănarea cu Roman era izbitoare.

Elleen, mai frumoasă și mai blondă ca niciodată, purta un sari alb. Îl privea consternată pe Roman. Lui Shannon i se păru că ai fi putut să tai cu cuțitul tensiunea ce domnea în această încăpere, într-atât era de greu de suportat.

– Rome, zise Roman, ți-o prezint pe soția mea, Shannon.

Socrul ei o salută galant.

– Văd că ai făcut o alegere excelentă, fiule, zise el pe un ton plin de convingere, fără să pară deloc surprins, ca și cum întoarcerea neașteptată a lui Roman, și căsătorit pe deasupra, era lucrul cel mai natural din lume.

Și punându-și amândouă mâinile pe umerii lui Shannon o sărută pe obraji. Fără să-i dea drumul, o întoarse spre Ellen și spuse:

– Shannon, dă-mi voie să ți-o prezint la rândul meu pe tânăra și frumoasa mea soție, Elleen. Și noi ne-am căsătorit abia de vreo două săptămâni.

Elleen n-ar fi fost mai încremenită și mai palidă nici dacă ar fi primit o palmă.

– Încântată de cunoștință, zise ea printre dinți, fără să menționeze că se cunoscuseră deja.

Shannon îi zâmbi forțat.

– Și eu... sunt încântată, murmură ea politicos.

Elleen nu mai spuse nimic, și Rome o așeză pe Shannon alături de el. Roman nu avu altă soluție decât să se așeze lângă Elleen, în fața tatălui său și a soției sale.

– Mă bucur că ai făcut pasul acesta, băiete, începu Rome. De data asta, te întorci aici definitiv? Fără îndoială că fata asta delicioasă o să te îndemne să te stabilești într-un loc...

Lui Shannon îi venea greu să-și imagineze că Rome o sedusese și o furase pe „prietena“ fiului său. În plus, faptul că el locuia în casa lui Roman – dacă era într-adevăr a lui – nu părea să confirme ura pe care ea o bănuise că ar fi existat între ei.

Când se întoarse spre soțul său, observă că acesta o privea în timp ce ea îl examinase pe tatăl lui.

– Da, Rome, am venit aici definitiv, declară el, și sunt convins că fermecătoarea mea soție va ști să mă țină pe loc. Cum să mai

simt nevoia să mă mișc neîncetat cu o astfel de comoară în viața mea? Fără să mai la socoteală, adăugă el pe un ton ironic, minunata mea familie.

Fără ca Shannon să înțeleagă cum de putea familia în chestiune să nu priceapă aluzia, Rome izbucni în râs și ridică paharul.

– Bine zis, băiete! Asta merită un toast! Așadar, în sănătatea noastră! Fie ca familia noastră să fie puternic unită!

Văzând un zâmbet luminând fugar fața lui Roman, Shannon ridică și ea paharul. Ce naiba o fi fost în mintea lui de o obliga să locuiască împreună cu fosta logodnică și cu tatăl său?

Observă că Elleen nu participase la aceste urări de fericire, și că nimeni nu părea să-i dea atenție. O văzuse doar zâmbind malițios, dar ochii ei, fixând-o pe Shannon, rămăseseră reci.

– Cum ți-au mers treburile în sud? îl întrebă Rome pe fiul său, cu un aer foarte interesat.

– Foarte bine. Am pictat-o iarăși pe Lena Lanet. Îți amintești de ea, cu siguranță, nu?

Râzând complice, ca și cum ar fi împărtășit un secret cu fiul lui, Rome îi făcu cu ochiul soției sale care făcu o mutră acră.

– Cum ar putea fi uitată Lena Lanet?

Se pare că Elleen o cunoștea și ea pe Lena Lanet, dar acest lucru era explicabil din moment ce și ea fusese modelul lui Roman.

– Ai pozat goală pentru Roman? întrebă ea brusc, pe un ton mieros. Oh, dar ce proastă sunt! se grăbi ea să adauge, mai este oare nevoie să întreb? Fără îndoială că așa te-a cunoscut!

Shannon se strădui să rămână calmă.

– Nu, n-am pozat goală pentru Roman. A închiriat un apartament în casa mea. Bineînțeles, n-aveai de unde să știi. Eu însă te-am văzut ieșind de la el în fugă, într-o seară, dar eram pe terasă și nu m-ai remarcat.

De îndată ce tăcu, își dădu seama că tocmai comisese o gafă cumplită. Elleen părea că fusese lovită în creștetul capului iar fermecătorul zâmbet al lui Rome se evaporă instantaneu, ceea ce îl făcu să semene și mai mult cu fiul său. Doar Roman părea amuzat.

– Ai fost la Newport Beach în același timp cu Roman, draga mea? întrebă Rome implorând-o parcă din priviri să-i afirme contrariul.

El abia se mai stăpânea și Shannon își dădu seama că înfățișarea lui veselă ascundea de fapt același caracter înfierbântat ca al fiului său. Elleen zâmbi ușor de parcă ar fi cerut înțelegere și indulgență.

– Dar, dragul meu, știi bine că m-am dus la Los Angeles să-i fac o vizită mătușii Mary! Și nu puteam să mă duc în sud fără să trec să iau cina la restaurantul nostru favorit... Doar ai insistat să mă distrez în timp ce tu erai în Kentucky. Îți imaginezi surprinderea mea când l-am întâlnit pe Roman în restaurant! Când m-a invitat să-i văd apartamentul, nu puteam totuși să-l refuz, nu-i așa? Și apoi, se pare că-l amuză grozav ideea că are o mamă vitregă atât de tânără!

Din nou râse ușor, dar de data asta râsul parcă i se oprise în gât. Apoi continuă:

– Și mă întreb de ce nu mi-a prezentat-o atunci pe Shannon, dacă tot locuia la ea... Oare se ascundea?

Fu rândul lui Shannon să se simtă stânjenită și să roșească. Elleen povestise toate astea cu atâta abilitate! Era adevărat că ea se ascunsese când o auzise bătând în ușa lui Roman și, mai târziu, izbucnise în plâns. Incapabilă să găsească un răspuns, se mulțumi doar s-o fixeze cu privirea.

– Înțeleg, zise Rome sec.

Se vedea bine că nu putea fi păcălit. Își apucă furculița și începu să mănânce.

– Mmmm... Va trebui s-o felicit pe Carlota pentru frigăruile astea. Sunt delicioase. Nu le lăsa să se răcească, dragă.

Furia lui părea să fi trecut la fel de repede pe cât apăruse, dar Shannon avea sentimentul că Elleen nu scăpase numai cu atât. Rome începu să povestească despre călătoria lui și despre o cursă de cai la care participase; Roman și Elleen intrară imediat și ei în discuție dar comentariile acesteia din urmă erau poate un pic cam entuziaste și vioaie. Nepricepându-se nici la cursele de cai și necunoscând nici Kentucky, Shannon se mulțumi să asculte zâmbind politicos.

Când fu adusă și budinca, se simți ușurată, neavând altă dorință decât să iasă din această încăpere și să fugă în camera ei. Simțea că nu era pregătită pentru tot ce însemna un an de căsnicie cu un bărbat care nu dorea altceva decât să-și satisfacă o răzbunare. Și, pur și simplu, nu-i venea să creadă că Elleen și Rome locuiau împreună cu Roman. Era de neconceput! Trebuia să fii masochist ca să suporți s-o vezi pe cea pe care o iubești cu un altul, în propria ta casă. Poate că totuși Roman o dorea pe Elleen cu orice preț, sau poate spera s-o înnebunească?...

– Noi am făcut o călătorie lungă, zise în sfârșit Roman. Shannon?

El se ridică, îi întinse mâna și, de data asta, ea fu bucuroasă să-l urmeze. Venind lângă ea, o cuprinse de mijloc și o strânse cu un gest posesiv.

– Ești obosită, draga mea? murmură el sărutând-o pe frunte.

Shannon se enervă când își simți inima tresăltând în piept, și se străduí să-și ia la revedere cât mai natural.

– Noapte bună, Rome. Noapte bună, Elleen! zise Roman adresându-le un salut rapid din cap.

– Noapte bună, repetă și Shannon ca un ecou. Mă bucur foarte mult că v-am cunoscut.

– Și eu sunt foarte bucuros, răspunse Rome cu un zâmbet larg. Suntem încântați să te primim în familia noastră, nu-i așa? zise el întorcându-se spre Elleen.

Aceasta zâmbi crispat.

– Bineînțeles. Este o adevărată bucurie! afirmă ea, dar Shannon se înfioră la gândul că Elleen o considera dușman.

Tinerii căsătoriți urcară la primul etaj unde Roman îi deschise ușa lui Shannon. Văzând că o urmează, ea se întoarse brusc.

– Camera ta unde este?

– Camera noastră este aici, răspunse el impasibil.

– Oh, nu! În nici un caz. Vreau o cameră numai a mea. Cu siguranță va fi posibil într-o casă atât de mare... unde sunt cel puțin vreo zece dormitoare...

– Sunt șapte apartamente separate, o corectă el. Dar acesta este al nostru. Amintește-ți că ți-am cerut să te porți ca într-o căsătorie normală. Trebuie deci să împărțim același dormitor și același pat.

– Nu vreau! exclamă ea. Nu poți să mă obligi să trăiesc un an de zile aici, în niște condiții imposibile. Tu nu mi-ai dat toate detaliile. Oh! Și la urma urmei, o să-mi găsesc singură o cameră.

Îi întoarse spatele și se îndreptă hotărâtă spre ușă. El însă o prinse de umeri și o obligă să se întoarcă.

– Este chiar atât de chinuitor pentru tine? șopti el încet, luând-o pe neașteptate.

– Da! Îi replică ea ridicându-și capul cu trufie.

El fusese cel ce afirmase că mariajul lor va fi doar de fațadă. Nu-și dorea o soție adevărată și ea nu vedea în acest caz necesitatea de a împărți patul cu el. Și apoi, ea știa bine că-l dorea și constatase lucrul acesta chiar azi-dimineață, când se trezise lipită de el...

– Bine, declară el pe un ton aspru. Ai fi putut refuza această căsătorie de îndată ce ne-am întors din Mexic, dar în momentul

acela nu te interesau amănuntele. Jarod te lăsase baltă... Erai foarte disponibilă! Ai acceptat să-ți petreci un an cu mine. Crezi că acum am să te las să pleci?

– Nu-mi vorbi mie ca și cum mi-ai fi făcut o favoare, domnule Morgan! îi replică ea pe un ton tăios. Nu mi-ai făcut nici o favoare căsătorindu-te cu mine. Eu sunt cea care ți-am făcut ție o favoare, îți amintești? Nu numai eu am fost lăsată baltă!

În ochii lui licări o luminiță amuzată, ceea ce o scoase și mai mult din sărite pe Shannon.

– Și ai neglijat să-mi spui că fosta ta iubită locuiește aici, lângă tine! Nu mi-ai spus că împarți această casă cu tatăl tău și cu ea!

– Ce importanță are? zise el. De când m-am născut, am locuit întotdeauna împreună cu tata.

– Mama ta unde este? întrebă ea deodată. Nu ți-ar plăcea ca și ea să locuiască aici?

– Mama a murit când eu aveam șapte ani, zise Roman. Și tatăl meu nu locuiește aici pentru că eu aș avea nevoie de el, ci pentru că simt că am o oarecare responsabilitate față de el. Mama mi-a lăsat doar mie casa.

Shannon își simți obrajii în flăcări.

– Îmi ... îmi pare rău pentru mama ta. Cum a murit?

– Într-o seară, târziu, eu am fugit călare pe unul din caii noștri, și mama a fost înnebunită de grijă. A plecat împreună cu ceilalți să mă caute și a fost aruncată de pe cal. A murit pe loc. Tata a dat toată vina pe mine. Din ziua aceea, el și cu mine avem niște relații amestecate, de ură și dragoste în același timp. El s-a recăsătorit de două ori, aleargă după toate fustele. S-a căsătorit cu Elleen pentru că credea că eu o iubesc. Casa asta este singurul lui cămin, și decât să-l văd mereu că vine și pleacă fără încetare, i-am propus să locuiască aici cu noua lui soție.

– Oh! Roman, murmură ea prinzându-i spontan brațul într-un gest de compasiune. Tot ce-mi spui este atât de trist! Tu n-aveai de unde să știi ce i se va întâmpla mamei tale...

– Scutește-mă de mila ta, te rog.

Ea îi apăsă totuși ușor brațul, sperând să-l liniștească.

– De aceea ești atât de aspru, Roman? șopti ea, cu ochii încețoșați de lacrimi și tremurând de emoție și durere pentru băiețelul de odinioară. Cred că n-ai avut o viață prea veselă, cu ura pe care ți-o purta tatăl tău.

– Ura tatălui meu nu-l privește decât pe el. Este și el doar un biet om care a suferit. Eu îmi trăiesc viața așa cum vreau.

Brusc, o trase spre el și, mângâindu-i părul, își lipi buzele de ale ei. Shannon nu făcu nici un gest ca să-l respingă și se lăsă îmbrățișată, în timp ce sărutul devenea din ce în ce mai intens.

– Îmi pare rău, zise el încet îndepărtându-se. N-ar fi trebuit să fac asta... dar n-am putut rezista. Vezi ce mi se întâmplă când te văd atât de vulnerabilă? N-ar trebui să-ți irosești mila cu mine.

El respira puternic și Shannon încerca să-și recapete suflul. Inima îi bătea violent. Lui îi părea rău, pentru că ea nu era cea pe care o iubea. Aceasta era jos cu un altul...

Știa foarte bine toate astea și totuși era de ajuns ca el să-și lipească buzele de ale ei pentru ca ea să simtă că se pierde... De ce, în fața lui, ea era împărțită între dorință și furie? De ce simțea nevoia să se ghemuiască la pieptul lui, lăsându-l să facă din ea ce voia? Își trecu limba peste buzele uscate. Orgoliul îi cerea să-i răspundă cât se poate de dur.

– Fii sigur că n-am să-mi mai irosesc mila pentru tine, dar ai grijă și nu-ți irosi nici tu sărutările cu mine! Își plecă privirea ca să-și ascundă stânjeneala. Nu te folosi de mine ca s-o înlocuiești pe femeia pe care o iubești, Roman.

Așa! Spusese tot ce avea pe suflet. Dar, în fond, nu era asta singura obiecție? se întrebă cu un fel de groază.

– Tu crezi că nu ești altceva decât o înlocuitoare? o întrebă el încet, cu o voce tremurată.

– Da, așa cred. Mi-ai spus doar dinainte că mă aduci aici ca s-o descurajezi pe Elleen, îți amintești? Dar nu știam că vei fi atât de aproape de ea. Vreau să spun, din punct de vedere geografic... Mori de dorința de a te afișa sub nasul ei cu altă femeie numai pentru că s-a căsătorit cu tatăl tău.

– Nu-ți face tu griji de ce mor eu de dorința de a face sau nu. Joacă-ți rolul de soție iubitoare și eu am să te las în pace.

– Sper! strigă ea.

– Vrei să chem pe cineva să te ajute să-ți desfaci bagajele?

– Nu, mulțumesc. Pot s-o fac și singură. Dacă trebuie totuși să împart camera asta cu tine, arată-mi doar unde să-mi pun lucrurile.

El deschise șifonierul lat.

– Jumătatea dreaptă va fi a ta, declară el sec. Eu voi încerca să mă înghesui în partea cealaltă.

Își duse valizele în fața șifonierului și începu să-și agațe hainele în jumătatea stângă ce-i rămăsese lui.

Shannon și le despachetă pe ale ei. La un moment dat, îi atinse brațul cu cotul și imediat avu o senzație de arsură. Se simțea extrem de tulburată. Era adevărat că scena aceasta avea un oarecare iz de intimitate... Se disprețui pentru gândurile astea absurde și oftă. Anul acesta promitea să fie lung și plin de încercări...

Roman îi spuse că ea putea să folosească și cele trei sertare de sus ale comodei. Apoi, întinzându-se pe pat, o privi cu atenție aranjându-și lenjeria. Felul în care el o examina în mod deliberat o exasperă. Încercând să strecoare într-un sertar câteva slipuri în culori vii, roși ca focul atunci când îi căzu pe jos unul, tocmai cel mai garnisit cu dantele.

Roman sări din pat, îl luă de jos și începu să-l învârtă obraznic pe degete.

– Foarte drăguț, comentă el.

Recuperându-și imediat obiectul, ea îi replică tăios:

– N-ai nimic altceva mai bun de făcut decât să mă privești despachetându-mi hainele?

El făcu „nu“ din cap, cu un zâmbet larg, ironic.

– Mi se pare foarte interesant ce faci.

– Ah! Uitasem că nu ai prea des ocazia să vezi femei îmbrăcate!

– Am mai mult decât mi-aș dori, murmură el plimbându-și încet privirea pe chipul ei.

– Ești într-adevăr îngrozitor! strigă ea aruncându-i slipul în față fără să-și dea seama ce face.

Îngrozită, văzu ce făcuse abia când el îl prinse din zbor.

Cu obrajii în flăcări, își luă o cămașă de noapte și un halat și se duse în baie. Era pierdută dacă se dădea în spectacol în fața lui, și la fel va fi și dacă va împărți același pat fără să lupte.

După ce își termină toaleta, se întoarse în cameră, gata de orice ca să poată dormi singură în pat. Dar constată cu surprindere că Roman nu era aici.

După ziua aceasta grea și după noaptea nedormită, simțea că pică de somn. Se așeză pe pat, luptându-se să-și țină ochii deschiși în așteptarea întoarcerii lui Roman. Dar timpul trecea și el nici gând să vină. Poate că se hotărâse să doarmă în altă parte? Și ei îi era atât de somn! Începu să dea la o parte cuverturile, apoi îi veni o idee...

Își scoase halatul și se înfășură în cuvertură fără s-o strângă prea tare în jurul ei ca să poată dormi comod. Astfel protejată, se prăbuși pe pat, trăgând cearșafurile peste cuvertura ei scut. Câteva clipe mai târziu, adormi, crezându-se în siguranță în coconul ei. Nu-l auzi când intră. Mai întâi simți că cineva dă la o parte cearșafurile. Dar când Roman apucă de un capăt cuvertura, trăgând cu putere, ea se rostogoli afară din „cuib“. Deschise

ochii, îngrozită, și se trezi în fața lui Roman care râdea în hohote, cu capul dat pe spate. Dar brusc, redeveni serios.

– Am spus că vom împărți acest pat, și asta vom face. Vom dormi ca două persoane normale.

– Eu sunt absolut normală, îi aruncă ea. Dar de tine nu garantez! Și refuz să împart acest pat cu tine!

Înainte ca ea să aibă timp să protesteze, el se strecură alături și, ținând-o cu un braț, trase cuverturile peste ei.

– Mi-e somn, zise el imobilizând-o. Așa că, acum potolește-te.

Shannon nu mai simțea deloc nevoia să lupte. Era atât de obosită, și patul era atât de moale! Încremenită ca o statuie alături de el, încercă să-și țină pleoapele deschise care însă, trădătoare, se închiseră fără voia ei, în timp ce căldura trupului lui Roman o învăluia. De îndată ce el va adormi, ea va pleca din pat. El nu putea s-o oblige să-și petreacă noaptea aici, în patul lui!

Lumina zilei intra în valuri în încăpere când ea deschise ochii pentru a-i închide imediat la loc. Încă somnoroasă, se ghemui și mai mult sub cuvertură. Simțea pe spate o ploaie de sărutări și oftă de plăcere. O mână îi atinse sânii și ea se înfioră. În timp ce mângâierea devenea mai insistentă, o cuprinse o senzație puternică de căldură și tot corpul îi fremătă. Roman era strâns lipit de ea. Așadar, până la urmă dormise cu el! Îl privi pe furiș și constată că el avea ochii închiși. Dormea... și nici măcar nu știa că o mângâie!

Shannon suspină ușor. Se simțea atât de bine alături de el încât ar fi rămas cu dragă inimă. Dar nu voia ca el s-o găsească în brațele lui când se va trezi și nici să afle câtă plăcere simțea lângă el. Se desprinse din îmbrățișarea lui și se refugie pe marginea patului. Era prea devreme ca să se scoale și oricum nu cunoștea casa. Rămase deci întinsă aici, fără să se miște, și până la urmă adormi din nou profund.

Când se trezi a doua oară, Roman deja se sculase. Ea se ridică în coate, privi în jurul ei, dar el plecase. Ceasul deșteptător de pe noptieră arăta ora opt.

Făcu un duș și își puse blugii și un tricou roșu mulat, hotărâtă să-l poarte fără sutien. Își perie viguros părul așa cum făcea de obicei, se pieptănă și apoi se privi cu un ochi critic în oglindă.

Nu era deloc pregătită s-o înfrunte pe Elleen Morgan în dimineața asta. Evenimentele din ultimele zile, adăugate șocului provocat de lașitatea lui Jarod, o terminaseră. Se gândi din nou la cele douăsprezece luni de chin pe care le trăise și în timpul cărora se rugase fără încetare ca el să se întoarcă teafăr, și în vremea asta el era în brațele unei brune *senorita*... Voia să-l uite pe Jarod. Și totuși, datorită lui ea se afla aici. În realitate, nu-i dispărea complet din minte decât atunci când era în brațele lui Roman. Atunci, nimic nu mai exista. Își scutură capul; trebuia ca de acum să evite asta cu orice preț, pentru că mândria ei era cumplit de rănită doar la gândul că ar putea să se dăruiască unui bărbat care iubea pe alta.

Își puse o pereche de mocasini din piele moale și ieși din cameră, oarecum stânjenită în această casă necunoscută. Nici un zgomot... Nici un semn de viață, nici pe scară nici în hol. Se îndreptă spre sufragerie de unde se auzeau voci. Împinse ușa, intră și exclamă veselă:

– Bună dimineața!

Se retrase însă imediat, surprinsă, și se agăță de clanța ușii. Elleen și Roman erau în picioare lângă masă. Ea îl ținea de mijloc, își pusese capul pe pieptul lui și îi șoptea ceva la ureche. Văzând-o pe Shannon, Roman se desprinse dar deja soția lui văzuse destul... Avea acum dovada absolută că el n-o adusese aici doar în scopul de a o descuraja pe Elleen. Dintr-o dată, Shannon fu dureros de conștientă de adevăratul motiv pentru care el o voia aici. N-avea de gând să descurajeze pe nimeni ci pur și sim-

plu s-o înnebunească pe Elleen, s-o facă geloasă pe această frumusețe blondă și rece. Fără îndoială că voia să se răzbune – dar o voia și pe Elleen!

– Ești foarte matinală, zise el pe un ton dulceag, nicidecum jenat că fusese surprins în brațele lui Elleen.

– Prea matinală, îi replică ea, sau poate nu îndeajuns. Se pare că voi v-ați început bine ziua fără mine.

Buzele senzuale și roșii ale lui Elleen se întinseră într-un zâmbet arogant și ochii ei albaștri străluciră de plăcere.

– Am să-i spun Carlotei să-ți pregătească micul dejun, zise el, neluând în seamă expresia ironică a tinerei sale mame vitrege. Vino cu mine. Am să ți-o prezint.

– Nu te deranja. Am impresia că ești prea ocupat ca să ai grijă și de soția ta.

În zadar încerca Shannon să-și ascundă disperarea. Era pentru a doua oară în această săptămână când îl surprindea pe bărbatul care trebuia să fie al său în brațele altei femei. Bineînțeles, știuse întotdeauna că el o iubea pe Elleen, dar, fără să știe prea bine de ce, crezuse totuși mereu că el chiar voia să scape de ea așa cum îi spusese. Era o prostie că-l crezuse, firește, și ar fi trebuit să fie mai perspicace. Dar ce importanță mai avea? Știa că el nu se căsătorise cu ea din dragoste, iar ei nici măcar nu i se părea simpatic. Putea să iubească pe cine dorea el, puțin îi păsa... dar nu, toate astea nu-i erau indiferente deloc, și nimeni pe lume nu putea s-o ajute. În fața unei asemenea neputințe o cuprinse furia.

Observă că trăsturile lui Roman se aspriseră, și își aminti că el insistase asupra rolului de tânără soție fericită pe care ea trebuia să-l joace. Cum să facă asta dacă el n-o ajuta? La urma urmei, orice tânără soție ar fi suferit dacă și-ar fi văzut soțul în brațele alteia. Și tocmai el ceruse să salveze toate aparențele unei căsătorii din dragoste!

El își trecu un braț pe după mijlocul ei, îi zâmbi larg și îi spuse fără nici un pic de căldură:

– Vino să ți-o prezint pe Carlota, draga mea. Am impresia că te-ai întristat că nu m-ai găsit lângă tine când te-ai trezit... Ce posesivă ești! Unde ți-a dispărut zâmbetul? o ironiză el.

– Păi, îi replică ea pe un ton batjocoritor, sunt sigură că l-am văzut pe undeva acum o clipă! ah, da! era pe buzele lui Elleen. Mă înșel cumva?

Preț de o secundă, chipul lui Roman exprimă surprindere, apoi îi răspunse repede:

– Vino, dragă. Doar nu ești geloasă?

Zâmbi amuzat, în timp ce Elleen radia satisfăcută. Shannon se strădui să pară indiferentă.

– Mă măgulești, replică ea pe un ton mieros.

Îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușă, dar el o ajunse din urmă și o prinse de mână.

– Nu fi nesuferită, dragostea mea, zise el pe un ton prefăcut vesel.

Și își accentuă strânsoarea ca s-o aducă înapoi în sufragerie și s-o conducă spre bucătărie. Fără tragere de inimă, Shannon îl urmă în încăperea luminoasă unde își făcea de lucru o femeie mexicană grăsuță și cu o față prietenoasă.

– *Buenos dias*, zise ea pe un ton vesel. Ce zi frumoasă!

Shannon zâmbi crispat.

– Da, răspunse ea, este o zi foarte frumoasă.

– Carlota, ea este Shannon, soția mea, îi explică Roman. I-ar plăcea să guste ceva din delicioasele tale bucate.

– *Muy bien, senora!* Ia să mă gândesc! De ce ați avea poftă? Sau vreți să fie o surpriză? *Si*?

– Da, să fie o surpriză, încuviință Shannon gândindu-se că una în plus, una în minus... ce mai conta...

Carlota își puse mâna dolofană pe umărul ei.

– Mergeți la masă și așteptați. Eu vă pregătesc *pronto* surpriza!

Întoarsă în sufragerie, Shannon fu bucuroasă să constate că Elleen plecase. N-ar fi putut să mai înfrunte o dată aerul ei înfumurat.

Roman bău o gură de cafea și își întoarse ochii cenușii spre soția lui.

– Nu m-ai lăsat să-ți explic în legătură cu Elleen...

– Ce ai de explicat? îi tăie ea vorba. De ce trebuie să te justifici că ai ținut-o în brațe pe femeia pe care o iubești?

– Shannon...

– Uită asta, te rog. Dacă nu vezi nici un inconvenient, n-aș vrea să-ți ascult explicațiile. Dar vreau să-ți cer totuși un serviciu: când vei avea nevoie de o femeie în patul tău, ia-o pe Elleen!

Chiar în clipa aceea, intră Carlota.

– Cafea? *Con leche*? întrebă ea punându-i în față o ceașcă aburindă.

– Da, mulțumesc, răspunse Shannon.

Carlota îi zâmbi binevoitoare și ieși.

– După micul dejun, vom face împreună turul proprietății, propuse Roman.

Ea îl privi mai atent și i se păru că este mai puțin distant și mai amabil. Se simțea oare vinovat din cauza Elleenei? Nu, nu era asta... Vinovăția părea să fie un sentiment străin acestui om. Când îl surprinsese împreună cu Elleen, el nu păruse deloc stânjenit. Ar fi vrut și ea să fie în stare să afișeze acest aer dezinvolt.

– N-aș vrea să-ți creez neplăceri, răspunse ea.

El zâmbi zeflemitor.

– Ce vorbești?

Ea era pe punctul să-i răspundă când apăru iarăși Carlota.

– *Huevos rancheros*, zise ea punând în fața lui Shannon o farfurie. Sper să vă placă.

– Sunt sigură, murmură ea privind apetisanta omletă.

Gustă din ea. Pe cât era de frumoasă pe atât era de bună și o felicită pe bucătăreasă.

– Este foarte, foarte bună!

– Bine, bine, zise Carlota râzând. O să vă hrănim bine, o să vă facem să semănați cu unul dintre modelele lui Roman, *și?*

Desenă în aer un contur, le făcu cu ochiul și diapăru în bucătărie.

Pofta de mâncare a lui Shannon se evaporă instantaneu, și lăsă să-i cadă furculița în farfurie. Hotărât lucru, nu va scăpa niciodată de femeile lui Roman... Și ea nu voia pentru nimic în lume să facă parte din clanul lor!

– Ceva nu este în regulă? o întrebă Roman.

Roșind la gândul că el îi ghicise cu siguranță gelozia atunci când bucătăreasa pomenise de modelele lui, murmură:

– Nu, nu... Totul este-n regulă!

După micul dejun, vizitară casa. Aceasta era splendidă, și Shannon se extazie peste tot în afară de apartamentul lui Rome și Elleen. Ei nu erau aici dar cu toate astea, ea nu reuși să admire interiorul.

O găsiră pe Elleen făcând plajă pe veranda însorită, cu o carte în mână. Chiar dacă locul era foarte adăpostit șu cerul senin, nu era decât nouă dimineața și încă era răcoare. Fără să ia în seamă aerul rece, frumoasa blondă era întinsă pe un șezlong, îmbrăcată cu un minuscul bikini croșetat. Când se întoarse, îl privi pe Roman foarte sigură pe ea, dar acesta nu lăsă să se vadă nici o emoție. „Bineînțeles, gândi Shannon, este obișnuit să vadă nuduri, și pe acesta în mod deosebit". Dar cum putea să fie atât de indiferent în fața celei pe care o dorea? Aceștia doi jucau într-adevăr un joc periculos.

– Soarele este destul de cald? întrebă el.

Elleen zâmbi languros.

– Da. Întotdeauna mi-a plăcut să simt căldura pe piele. Dacă tot vizitați casa, de ce nu rămâneți o clipă cu mine? propuse ea

aruncându-i o privire galeșă lui Roman. Se întoarse apoi spre Shannon și continuă: Amândoi.

– Îmi pare rău, îi răspunse el. Am de lucru. Și apoi, eu nu i-aș permite niciodată soției mele să se plimbe goală cum faci tu. Sub nici un pretext!

Înconjurându-i umerii lui Shannon cu brațul, o făcu să intre în casă.

Auziră în urma lor un strigăt indignat, apoi un zgomot surd: Elleen aruncase cartea de perete. Prea stupefiată ca să mai facă vreun comentariu, Shannon se lăsă condusă în splendidul parc. În depărtare, se auzea vuietul valurilor spărgându-se de mal.

Străbătură aleile și Roman îi arătă atelierul lui, o clădire mare, modernă, cu două etaje, și ceva mai departe, grajdurile.

– După ce voi termina astăzi de pictat, am să te duc să facem turul complet. Oceanul este la doar trei sute de metri de celălalt capăt al parcului. Într-o zi, vom explora stâncile ce coboară spre mare. Sunt niște trepte săpate în stâncă și duc spre un golfuleț adăpostit.

– Va fi într-adevăr plăcut...

– Acum, te duc înapoi acasă. Îmi pare rău că trebuie să-mi neglijez tânăra soție, dar munca mea nu poate să aștepte. Tabloul la care lucrez trebuie să fie perfect până în cele mai mici detalii, și n-aș vrea să-mi pierd inspirația...

Pentru o clipă, pe Shannon o cuprinse un val de gelozie. Se întrebă cine oare îi poza pentru această pânză și ce anume avea extraordinar acest model. Își alungă însă gândul; ce-o interesa pe ea?

Întorși acasă, el i-o prezentă pe Nora, menajera, o femeie robustă cu părul cărunt și cu o înfățișare prietenoasă. Le lăsă împreună și se întoarse la atelierul lui de unde nu mai apăru nici

la prânz nici la cină. Simțindu-se cam pierdută în această casă, Shannon se refugie în camera ei cu o carte. Cum el tot nu venise deși se făcuse ora zece, făcu o baie și se culcă.

*
* *

A doua zi dimineața, când se trezi, văzu cearșafurile șifonate alături de ea. Roman dormise aici și dispăruse din nou. Shannon se întrebă iar de ce îl absorbea atât de mult acel tablou. Dar oare era într-adevăr vorba despre un tablou? Elleen lipsea atât de des de acasă... Dar Rome... Shannon se îmbrăcă și coborî fără să se grăbească în sufragerie. Văzu cu neplăcere că Elleen era așezată singură la masă și întârzia să-și termine micul dejun.

– Îl cauți pe soțul tău? gânguri ea, malițioasă. Nu prea stă mult cu tine în pat, nu-i așa?

Shannon consideră că acest comentariu nu merita nici un răspuns.

– Măcar doarme cu tine în pat? continuă Elleen cu ochii scânteind. Și își răspunse singură la întrebare, înainte ca Shannon să aibă timp să-i dea replica. Firește că da! Cu siguranță că el n-ar lăsa să-i scape ocazia să se culce cu o femeie, chiar dacă amândouă știm că nu tu ești cea pe care și-o dorește în pat. Oh, da! continuă ea cu răutate, i-am dibuit tactica! Roman mă crede proastă! Știu că s-a însurat cu tine numai ca să se răzbune pe mine.

– Nu-i adevărat! strigă Shannon.

Inima începu deodată să-i bată cu putere. Fu pe punctul de a adăuga că el se căsătorise cu ea pentru ca Elleen să înceteze să-l mai urmărească, dar își dădu seama cu tristețe că amândouă știau că nu-i adevărat.

– Roman mă iubește, rosti ea cu un aer provocator, întrebându-se cum de are curajul să facă o afirmație atât de nesăbuită.

– Te iubește? Ce proastă ești! Se folosește de tine ca să mă facă geloasă. Cum de poți fi atât de oarbă? Dar poate că nici nu ești... Poate speri să obții ceva , mai târziu, din acest aranjament? Ei bine, te avertizez, prezența ta aici mă deranjează mai mult decât apariția ta neașteptată, în seara în care ați sosit, și într-o zi îți vei da seama de ce fel de deranj este vorba. Aici nu vei obține nimic de la nimeni. Sunt destul de limpede?

Era, fără nici o îndoială, dar Shannon refuza să se lase intimidată. Se zbârlise toată când fusese făcută proastă.

– Am tot atâtea drepturi ca și tine în casa asta și poate chiar mai multe din moment ce ea aparține soțului meu, răspunse ea cu un calm surprinzător. Și aș putea să-ți dau același sfat. Ești măritată cu un bărbat și alergi după altul. Mai amenință-mă dacă vrei, și soțul tău va afla mai multe despre vizita la Roman. Sunt destul de limpede?

Descumpănită, Elleen ridică din umeri și se sculă de la masă.

– Oh, ticăloaso! îi aruncă ea. Vom vedea care dintre noi își va pune în practică amenințările!

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele, foarte enervată.

Shannon, respirând adânc, își duse mâinile la frunte. Izbucnirea de furie neașteptată a lui Elleen o tulburase mai mult decât s-ar fi așteptat. Nu cunoștea pe nimeni aici și nu știa de ce erau ei în stare.

Iar în împrejurările actuale, a fi soția lui Roman era mai mult decât incomod. Nu știa dacă va avea curajul s-o pârască pe Elleen lui Rome, în cazul în care ar fi fost nevoită, dar era convinsă că Elleen, în schimb, nu va ezita să treacă la acțiune.

Capitolul 8

Carlota se apropie de masă.

– *Buenos dias*! exclamă ea cu exuberanță. Vreți să vă aduc micul dejun? Și astăzi, încă o surpriză?

Shannon râse cu plăcere. Nu știa dacă ar mai putea suporta o altă surpriză după cea pe care i-o făcuse Elleen, dar dădu din cap afirmativ, cu convingere.

– Este amuzant, nu? zise Carlota râzând și ea.

Pornise spre bucătărie când se opri brusc și se întoarse.

– Ah! Era să uit! Roman m-a rugat să vă spun că va lucra toată ziua. Dar vă puteți duce la atelier, dacă vreți. Dacă nu, urmează să vă vedeți la prânz.

– Mulțumesc, Carlota.

Shannon se juca distrată cu șervețelul. Se va duce oare la atelier, să vadă ce anume îl ținea atât de ocupat pe Roman? Nu... Nu voia să-l vadă pictând femei goale. Pe de altă parte, ce-o să facă astăzi? Habar n-avea.

Deodată, în spatele ei apăru Roman care se aplecă ușor ca să-i atingă obrazul.

– Bună dimineața, Shannon. Ești superbă, în dimineața asta. Cum te simți?

Luându-și un scaun, se așeză lângă ea.

– Oh, bună dimineața, Rome! Mă simt bine. Este atât de târziu încât am crezut că toată lumea a mâncat. Se pare că Roman deja pictează, iar Elleen tocmai a plecat de la masă.

Evită să spună în ce condiții plecase de la masă soția lui.

– Foarte bine, zise el apropiindu-se. Asta îi va da ocazia bătrânului tău socru să vorbească un pic cu tine.

Îi zâmbi cu un aer complice și ea remarcă faptul că el avea gropițe în obraji.

– Nu ești deloc bătrân!

Zâmbi văzându-i sclipirile din ochi. Era evident că îl speria gândul îmbătrânirii, și de aceea lupta împotriva naturii cu mult succes.

– Mulțumesc, draga mea, murmură el cu o voce gravă, cu o privire învăluitoare. Este foarte drăguț din partea ta să-mi spui asta, dar am totuși aproape de două ori vârsta ta!

– Și a lui Elleen, adăugă ea.

Regretă însă imediat cuvintele rostite care aveau dintr-o dată un sens disprețuitor pe care ea nu-l dorise.

– Ah, da! zise el râzând forțat. Dar iubitoarea mea soție știe mai multe despre viață decât îți poți imagina, sunt sigur. Trebuie să ai doar cu vreo doi ani mai puțini decât ea, dar pentru mine este incredibil să te văd atât de plină de prospețime și de vitalitate!

Îi mângâie ușor obrazul. Surprinsă, ea întoarse capul. Își aminti de ceea ce-i spusese Roman în legătură cu interesul pe care tatăl său îl arată femeilor, și se întrebă ce căuta ea aici, în mijlocul acestui ciudat triunghi. Ce voia Roman de la ea? O credea atât de dibace încât să-l îndepărteze pe Rome de Elleen, pentru ca el s-o poată recupera? Era îngrozită la gândul că acest

bărbat între două vârste ar fi putut, dintr-o clipă în alta, să-i facă avansuri. Shannon crezuse într-adevăr că el o iubea pe Elleen, dar acum avea multe îndoieli în această privință. Se încruntă ușor, și mână lui Roman se retrase.

– Îmi pare rău, copila mea. N-am vrut să te sperii. Ești foarte frumoasă, și mă bucur că Roman te-a cunoscut.

Ea reuși să murmure:

– Și eu mă bucur... Suntem foarte îndrăgostiți unul de altul. Niciodată nu m-am gândit că mă voi mărita atât de repede.

Se gândi că, dacă prima ei frază era absurdă, cea de-a doua în schimb era foarte adevărată. Cu siguranță că nu se gândise niciodată că se va mărita în asemenea împrejurări. Începea să-și dea seama că intrase într-o situație fără ieșire.

– Dacă Roman are de gând să picteze astăzi, dă-mi voie mie să te conduc să facem turul proprietății. Vrei, nu-i așa?

– Călare?

– Da, călare, răspunse el râzând.

– Cred că Roman vrea să-mi arate el însuși proprietatea, zise ea, sperând să-l descurajeze. Ieri am văzut deja o parte din ea.

Rome îi zâmbi larg.

– Va putea să-ți arate mai târziu tot ce dorește. Ce zici? Mergem? Îți convine pe la ora unsprezece?

– Vine și Elleen cu noi? întrebă ea bâlbâindu-se.

– Nu, nu, zise el scuturând din cap ca și cum întrebarea îl amuza. Elleen nu vrea pentru nimic în lume să călărească. Vom merge doar noi doi.

Ea căuta o scuză în timp ce el aștepta răspunsul. Shannon se gândi că nu era cu siguranță o idee prea bună să meargă cu el, mai ales fără să-i spună lui Roman. Va încerca el oare să flirteze cu ea? Nu, în nici un caz. Ea nu trebuie să-și mai pună atâtea

întrebări pentru că imaginația îi cam juca feste. Acum nu însemna că, dacă o prinsese de mână sau îi atinsese obrazul, tatăl lui Roman va merge mai departe!

Când acesta îi puse o mână pe umăr, instinctiv ea se îndepărtă puțin.

– Shannon, zise el încruntându-se, nu-ți este frică de mine, nu-i așa?

– Nu, firește că nu! exclamă ea râzând nervos. Doar că nu prea știu să călăresc, minți ea, în speranța că minciuna o va scoate din încurcătură.

Hohotul lui de râs umplu toată încăperea.

– Oh! Despre asta-i vorba? Ei bine, scumpo, eu pot să te învăț în douăzeci de minute. Se ridică. Ne întâlnim așadar la ora unsprezece.

Shannon întârzie la masă atât cât putu. N-avea nici un chef să se plimbe cu Rome dar în același timp nu vedea nici o cale să evite acest lucru.

Se ridică în sfârșit de la masă și în timp ce își punea cizmele în camera ei, se gândi că reticența față de propunerea lui Rome venea din faptul că se temea să-l irite pe Roman. De unde această temere? Lui îi păsa atât de puțin de ea... De altfel, presupunând că l-ar fi interesat totuși activitățile ei, ce era el pentru ea? Nu mai mult decât un soț într-o farsă dar căruia îi promisese să joace cât mai bine rolul de soție iubitoare. Și în cazul acesta, era bsolut normal ca ea să și-l facă prieten pe tatăl lui.

Oftă exasperată, și contemplă oceanul prin ferestrele mari. În fond, pentru ea era foarte important ce va gândi Roman. Trebuia să recunoască asta... ce simțea ea pentru el? Era cu siguranță foarte atrăgător – întotdeauna fusese conștientă de acest lucru. Și de curând, observase că el putea să fie mai uman decât lăsa să se vadă și asta o impresionase.

Trebuia însă să nu uite că, chiar dacă îi purta numele, ea nu era aici decât un oaspete vremelnic. Viața ei lua o întorsătură atât de diferită de cea pe care și-o visase... Se gândi însă atunci la copilăria lui Roman și se întristă imaginându-și-l pe copilul singuratic și abandonat care trebuie să fi fost.

Contemplând valurile ce veneau să se spargă de mal, pierdu definitiv noțiunea timpului. Se întreba dacă va fi vreodată în stare să și-l șteargă pe Roman din suflet. Va putea oare să dispară pur și simplu, după ce el va fi terminat cu ea, și să încerce să-și cârpească la loc viața ca și cum el n-ar fi făcut niciodată parte din ea?

Auzi pași pe palier, și își învinse până la urmă acest sentiment de depresie care era gata s-o doboare. Era aproape ora unsprezece. Probabil că Rome o aștepta deja. La urma urmei, o plimbare călare nu putea să-i facă decât bine.

El o aștepta în sufragerie, dar nu singur. Elleen era de față. Shannon își dori mai întâi ca ea să vină cu ei, astfel ca Rome să nu aibă posibilitatea să-i facă avansuri, dar văzând-o pe această femeie de o frumusețe rece, atât de înfumurată și de sigură pe ea, se răzgândi. Nu va putea s-o suporte, chiar dacă și-ar fi dorit foarte mult. Elleen îi voia pe amândoi bărbați doar pentru ea și astăzi nu se interesa de călărie decât pentru că Rome îi spusese probabil că Shannon vine cu el. Era evident.

– Gata? întrebă el ridicându-se.

Shannon dădu din cap și se întoarse spre Elleen, așteptând ca și aceasta să se ridice, dar ea rămase așezată. Îi adresă lui Shannon o privire disprețuitoare și plină de subînțelesuri, care însă, ușurată că nu venea cu ei, îl urmă repede pe Rome afară.

– Să mergem! zise el luând-o de braț. Grajdurile sunt la capătul aleii.

Shannon nu-i răspunse că Roman i le arătase deja. Din nenorocire, trecură chiar prin fața atelierului.

– Vrei să-l anunți pe iubitul tău soț că mergem să călărim?

O întreba oare din amabilitate sau pentru a-l înfrunta și mai mult pe fiul lui? Shannon n-ar fi putut să spună.

– Nu, răspunse ea.

Remarcă în ochii lui o licărire ciudată, și de teamă ca el să nu-i interpreteze greșit refuzul, se grăbi să adauge:

– Nu vreau să-l deranjez.

– Ah! Din cauza asta? zise el ironic, ciupind-o de obraz ca și cum s-ar fi jucat cu o fetiță. Poate că nu vrei să știe că ești în compania unui bărbat bine în timp ce el lucrează?...

Ea se strădui să-și ascundă exasperarea.

– De ce nu? răspunse ea grăbind pasul ca să se îndepărteze de atelier.

– Așadar, îți par într-adevăr seducător? insistă el.

– Soțul meu este cel mai seducător bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, zise ea sperând să-l pună la punct. Și cum semănați atât de bine, nu pot decât să spun că ești seducător.

– Mai mult decât Roman? întrebă el, foarte serios.

Chiar dacă el continua să zâmbească, Shannon îi văzu ochii cenușii întunecându-se. În nerăbdarea lui, nu pierdea timpul ca să afle dacă o femeie era sensibilă la farmecul său, chiar dacă era vorba despre nora lui. Este adevărat că nu te puteai aștepta ca un bărbat care îi furase logodnica fiului său să-i respecte căsnicia acestuia.

Shannon se opri ca să-și elibereze brațul și-l privi drept în ochi.

– Pentru mine, nici un bărbat nu este mai atrăgător decât Roman. El este singurul care m-a cucerit într-atât încât să accept să mă mărit cu el – și asta doar la câteva zile după ce ne-am cunoscut.

Zâmbi ușor ca să întărească această declarație, sperând că el va înțelege mesajul. Vorbise pe un ton atât de sincer încât ea însăși începea să creadă.

– Evident, spui asta pentru a descuraja pe oricine care ar îndrăzni să se apropie de tine, replică el trecându-și din nou brațul pe sub brațul ei. Cu atât mai mult pe un biet bătrân prost și romantic ca mine, pentru care fiecare fată frumoasă este ca o muzică dulce.

Râse cu poftă de propria lui remarcă, și Shannon oftă ușurată la gândul că tocmai depășise un moment care putea să se transforme într-o situație foarte neplăcută. Spera că pusese punctele pe i. Nu voia să mai fie pusă vreodată într-o astfel de încurcătură. Dacă se va repeta, cine știe dacă va mai scăpa atât de ușor.

Ajunseră la grajduri unde el alese doi cai pe care-i înșeuă. Apoi îi dădu câteva explicații elementare despre călărie. Ea spusese că nu prea știe să călărească dar bineînțeles că minți se. Totuși, el era atât de competent și pasionat în relatări încât ea îi puse multe întrebări. Îi mulțumi că o ajută să se urce în șa. El îi întinse hățurile și o bătu ușor pe picior încurajând-o.

În timpul acestei plimbări, Shannon descoperi un peisaj și mai minunat decât tot ce văzuse până acum. Și înțelese de ce Roman se întorcea mereu în aceste locuri de o frumusețe tulburătoare. Când ajunseră la marginea unei faleze impresionante, el o ajută să coboare de pe cal. De aici, puteau vedea valurile înspumate spărgându-se de stânci. După un timp, încălecară din nou și merseră pe aleea ce străbătea proprietatea. Pe măsură ce se apropiau de un vechi cimitir, Shannon îl văzu pe Rome crispându-se. Cu privirea ațintită drept în fața lui, își opri calul, sări jos și se îndreptă către un mic mormânt bine îngrijit, cu o cruce simplă. Shannon așteptă lângă calul

său, neștiind dacă trebuia să-l urmeze sau nu. După câteva clipe, el se întoarse spre ea.

– Este mormântul Mariei, mama lui Roman, îi explică el cu o voce alterată. Vin aproape în fiecare zi aici atunci când sunt acasă.

Ea îl privi câteva clipe, neștiind ce să-i spună. Îi înțelegea fidelitatea față de amintirea unei ființe dragi, dar faptul că din acest lucru își făcea oarecum un merit, îi displăcu lui Shannon, mai ales că acum era recăsătorit. Își imagina ce trebuie să fi resimțit Elleen în fața acestei fantomatice rivale și gândul acesta o uimi. De ce dintr-o dată își făcea griji pentru Elleen? Ea n-avea nevoie să fie apărată. Cu toate acestea, căutând privirea lui Rome, nu se putu abține să declare cu stângăcie:

– Dacă aș fi Elleen, nu mi-ar plăcea asta.

El ridică repede capul, vizibil surprins de sinceritatea ei.

– Tu nu poți să știi cât de mult mi-am iubit soția, zise el. Nu cunoști împrejurările morții ei premature, nici cât de greu mi-a fost să pot continua să trăiesc fără ea.

Shannon îl privi cu compasiune, părându-i-se însă dăunător pentru toți faptul că această suferință rămăsese vie atât de mult timp.

– Știu cum a murit prima ta soție, zise ea calm. Și mai știu că moartea ei te-a îndepărtat de Roman.

– Și crezi că am greșit? întrebă el disprețuitor.

– Cu siguranță că nu eu sunt cea mai în măsură să judece asta. Dar îmi pot imagina cât de mult, copil fiind, a putut să fie tulburat de moartea mamei sale și de vinovăția pe care tatăl său o arunca asupra lui.

Shannon nu știa de ce vorbea astfel. Roman nu avea nevoie de nimeni care să-i exprime propriile sentimente. Ce naiba i se întâmpla? se vede că relația ei cu Roman îi transformase nu numai viața ci și modul de gândire.

– Ce încerci să insinuezi? întrebă Rome, venind spre ea, crispat de furie.

În mod ciudat, Shannon n-avu nici un chef să-l liniștească. Era adult și se comporta ca și cum douăzeci și cinci de ani de suferință îi dădeau toate drepturile.

Faptul că fiul său suferise toate consecințele nu făcea decât să-i satisfacă dorința de a-l pune pe Roman să plătească greșeala lui de copil descreierat. În ce măsură asta influențase relațiile lui cu femeile? Dar cu Elleen? Habar n-avea.

– Nu insinuez absolut nimic, răspunse ea în sfârșit, coborându-și privirea spre chipul lui frumos și palid. Nu știu ce este în sufletul tău, dar ura nu poate decât să atragă după sine ură și pedeapsă.

Cu aceste cuvinte, ea își întoarse calul și porni în galop.

El o ajunse din urmă și îi zâmbi forțat. Și în timp ce Shannon continua să se extazieze în fața peisajului, îi simțea totuși foarte bine mânia. El o conduse până la vechile fântâni, secate acum, acoperite cu o mulțime de flori în culori vii. Locul era splendid și coborâră de pe cai ca să meargă un timp printre florile sălbatice și iarba care le ajungea până la genunchi.

Rome culese o margaretă și începu să-i rupă petalele.

– Nimeni nu mi-a mai vorbit astfel până acum, zise el cu un zâmbet stingher. Crezi într-adevăr că merit asta?

Conștientă de faptul că ultimul lucru de care ar fi avut nevoie la „Casa de Sueños“ era un nou dușman, ea îi răspunse afirmativ totuși.

– Cum ar putea durerea ta să-ți justifice atitudinea? murmură ea. Moartea este soarta noastră a tuturor, dar cei care rămân își continuă viața. Și nu văd de ce cei din jurul tău trebuie să sufere pentru o pierdere, e adevărat dureroasă, de acum douăzeci și cinci de ani...

Aruncând floarea, el încălecă. Ea făcu același lucru, sigură că se vor întoarce direct la grajduri, dar el continuă drumul pentru a-i arăta proprietatea, mulțumindu-se acum să-i vorbească doar despre peisaj. Abia mult mai târziu, Shannon se uită la ceas. Începuse să-i fie foame. Era trecut de ora două și își aminti brusc că trebuia să se întâlnească acasă cu Roman pentru prânz.

– Oh! exclamă ea. Trebuia să iau masa cu Roman!

Fu sigură că, preț de o clipă, ochii lui Rome avură o licărire de satisfacție.

– Și cum ai putut să uiți de această întâlnire?

Felul în care el îi pusese întrebarea o făcu să intre în defensivă.

– Da, am uitat, într-adevăr.

Ar fi putut să adauge că este vina lui, că n-avusese nici un chef să vină cu el dar nu știuse cum să-l refuze fără să-l jignească... Oricum, asta nu mai avea acum importanță. Probabil că Roman o așteptase enervându-se pe măsură ce trecea timpul. Ce explicație îi va da?

– Nu face mutra asta atât de consternată, draga mea. Sunt sigur că Roman va înțelege.

Dar expresia amuzată de pe fața lui îi dădu de înțeles lui Shannon că nu credea ce spune. Aparent, Rome câștigase prima repriză din lupta lui cu soția lui Roman, la fel cum îl învinsese pe Roman și în războiul dus pentru Elleen. Ceea ce, de altfel, confirma ce credea Shannon despre suferința lui prelungită.

Era convinsă că el mersese voit la pas când se întorseseră la grajduri. Ea vrusese să accelereze, dar necunoscând prea bine drumul se simți ușurată când în sfârșit plimbarea asta se termină.

Nu reușea să înțeleagă de ce își făcea atâtea griji în privința acestui prânz. La urma urmei, nu-i dăduse nici un răspuns lui

Roman ea personal... Simțea însă instinctiv că asta o va costa scump, pentru simplul motiv că ceea ce o împiedicase să ajungă la timp fusese plimbarea cu Rome. Era atât de preocupată de gvndurile sale încât nici nu remarcă zâmbetul de satisfacție al socrului ei atunci când o ajută să coboare de pe cal cuprinzând-o un pic prea strâns de mijloc. Era incapabilă să se gândească la altceva decât la eventuala furie a lui Roman.

Rome întârzie mult cu caii, până îi deshămă și îi băgă în grajd și ea avu impresia clară că-i făcea plăcere s-o vadă pierzându-și răbdarea. Când în sfârșit termină, ea porni grăbită la drum fără să-i pese de mersul lui tărăgănat. Nu încetini decât atunci când el o interpelă.

– Draga mea, acum este inutil să te grăbești. Probabil că Roman s-a întors deja la atelier. Dacă te tracasează faptul că n-ai ajuns la masă, putem să ne oprim la el și să-i spunem ce s-a întâmplat.

O clipă, propunerea asta o tentă. Dar gândindu-se mai bine, consideră că era preferabil să-și înfrunte soțul între patru ochi.

– Nu cred că-i nevoie, zise ea cu o voce încordată. De obicei la ce oră se oprește din lucru atunci când își petrece ziua la atelier?

Rome izbucni în râs.

– Asta nu poți s-o știi niciodată, cu artiștii! Depinde de dispoziția lui și, adăugă cu o nuanță de cruzime în ton, de modelul pe care-l are.

– Oh! Înțeleg, murmură ea ridicând privirea spre el.

Se strădui să nu-i ia în seamă aerul ironic, dar vedea bine că stânjenala ei îl bucura.

Luând-o de mână, el o obligă să meargă mai încet.

– O să facem un popas la atelier. N-ai să te simți liniștită decât văzându-l pe Roman, nu-i așa? Oftă, ironic. Ah, tinerii căsătoriți sunt toți așa:

Shannon n-avea nici un chef să se oprească la atelier, dar se lăsă până la urmă condusă în încăperea principală de la parter, decorată cu gust, cu mobilier modern în culori calde. Cum Roman nu era aici, tatăl său urmat îndeaproape de Shannon, urcă scara în spirală care ducea la imensa încăpere de la primul etaj.

– Roman! strigă el.

În liniștea ce urmă, Shannon își auzi inima bătând. Roman, aflat în fața ferestrei care cuprindea un întreg perete al încăperii, nu răspunse. Privea domeniul, și Shannon observă că de aici, aveai o priveliște panoramică asupra unei mari părți a proprietății, mai ales asupra locurilor prin care se plimbase ea cu Rome.

– Soția ta este aici, zise acesta. Am călărit amândoi, și tocmai și-a amintit că trebuia să luați prânzul împreună.

Shannon se întoarse ca să-și privească socrul. Ar fi putut cel puțin s-o lase pe ea să-i explice lui Roman. Acesta mai continuă o vreme să contemple peisajul. Când se întoarse spre ea, Shannon fu stupefiată să-l vadă zâmbind și, preț de o clipă, fu dezamăgită.

Veni spre ea, își puse mâinile pe umerii ei și o sărută pe frunte.

– Mi-ai lipsit, murmură el, și ea îi simți degetele înfigându-i-se în carne. Fără îndoială că nu te-a anunțat Carlota.

După privirea lui rece și tonul tăios, amândoi știau că era o minciună, dar Rome se prefăcu că nu observă.

Evident descumpănit de faptul că Shannon nu era supusă fulgerelor lui Roman, Rome zise pe un ton lejer:

– Vezi, Shannon, ți-ai făcut griji degeaba. Fiul meu nici măcar n-a observat că lipsești!

Roman se întoarse spre tatăl său, cu o expresie glacială pe chip.

– Data viitoare când vei vrea să te plimbi cu soția mea, să-mi spui. Aș fi vrut să-i arăt eu însumi proprietatea. Nu-ți ajunge compania soției tale?

Expresia tristă de pe fața lui Rome o îndureră pe Shannon. Se gândi că el știa cu siguranță că Elleen făcea totul pentru a-l recuceri pe Roman, și trebuie să fi suferit mult să-și vadă propria soție continuând să-l prefere pe fiul lui. Își scutură capul ca să-și alunge aceste gânduri. Totul era atât de complex! Regreta amarnic căsătoria ei cu Roman. Nici o singură clipă nu se gândise că viața lor în comun va fi atât de încâlcită și grea, și detesta să se afle amestecată în toate aceste certuri.

– Se pare că ai terminat de pictat pentru astăzi? zise Rome pe un ton sarcastic. Am să te las acum cu soția ta și eu mă duc s-o întâlnesc pe a mea.

Cu un zâmbet trist, le întoarse spatele și porni spre ușă. În clipa aceea, Shanon îl auzi, umilită, pe Roman mormăind:

– Ai adus-o pe soția mea aici... Ia-o și pe ea acasă.

Și dându-i drumul, aproape că o aruncă în brațele lui. Rome, care era întors cu spatele, nu văzu acest gest și Shannon se simți oarecum ușurată. Strânse din dinți și ripostă:

– N-am nevoie de nimeni ca să mă duc acasă. Pot să-mi găsesc și singură drumul, dacă nu mă vrei aici!

Roman îi înțelese sensul cuvintelor și ridică o sprânceană.

– Mă îndoiesc, remarcă el sec. Ei bine, dacă-i așa, te voi duce chiar eu acasă. Este singurul mod de a ști unde te afli.

– Și unde ai vrea să mă aflu? întrebă ea cu asprime.

– Eu plec, anunță Rome. Ne vedem acasă!

Nici Shannon nici Roman nu-i răspunseră și, ridicând din umeri, Rome îi lăsă acolo.

– Ți-am pus o întrebare, insistă Shannon. Să nu crezi că poți să faci din mine ce vrei, de fiecare dată când ceva nu merge așa cum îți dorești. Am acceptat această căsătorie fără să știu că intru

într-un cuib de vipere! Tocmai am trecut printr-o dramă personală, și nu mai accept să fiu o armă pe care fiecare o folosește ca să-l rănească pe celălalt. Am uitat într-adevăr de ora prânzului, atâta tot!

Prinzând-o violent de umeri, el o trase spre sine.

– Ai uitat să vii să mâncăm împreună pentru a te duce să călărești cu Rome? Ți-am vorbit deja despre înclinația tatălui meu pentru femeile tinere. Crezi că toate astea au fost vorbe-n vânt, sau te simți chiar măgulită că te-a găsit atrăgătoare?

Shannon își mușcă buzele, refuzând să răspundă la o asemenea întrebare.

– Ei bine? insistă el.

– Nu! N-am crezut că-s vorbe-n vânt! Și nu! Nu sunt măgulită de faptul că bărbații îmi fac curte!

Degetele lui Roman se înfipseră și mai cu putere în carnea ei și lui Shannon îi venea să țipe, dar pentru nimic în lume n-ar fi vrut ca el să știe că o doare.

– Așadar, ai vrut să afli până unde va merge? Așa-i? Încă ești șocată de dispariția lui Jarod ca să simți nevoia ca tatăl meu să se intereseze de tine?

Furia lui Shannon fu atât de brutală încât o orbi și îi strigă:

– Căsătoria noastră nu există decât pe hârtie, domnule Morgan! Mi-ai spus că sunt liberă să fac ce-mi place, cu oricare bărbat s-ar ivi, atâta vreme cât... Cum ai spus? Ah, da! Atâta vreme cât voi rămâne discretă. Ce vrei mai discret decât o plimbare cu socrul meu pe proprietatea ta?

El o trase cu brutalitate și ea îl văzu pălind de furie.

– Te-a sărutat? A încercat să...?

Shannon se crispă ca să nu cedeze fricii pe care el i-o inspira în această clipă, și un fel de satisfacție perversă să-l vadă gelos o făcu să meargă mai departe decât ar fi vrut.

– De ce mă întrebi? Nu ne-ai văzut destul de bine de la fereastra ta?

– Răspunde-mi la întrebare!

– Nu! Dă-mi drumul mai întâi.

Ea făcu o grimasă de durere sub presiunea crescândă a degetelor lui.

– Răspunde-mi! îi ordonă el, cu fața foarte aproape de cea a lui Shannon. Trebuie să-mi răspunzi! Când ți-am spus că poți să ai de-a face cu alți bărbați, nu mă gândeam la tatăl meu, înțelege asta!

– Este și el un bărbat, nu? strigă ea scânteind de furie.

Brusc, el o ridică în brațe și o duse către o canapea mare bej, pe care o întinse. Apoi se culcă peste ea și, ca pentru a o pedepsi, începu s-o sărute nebunește. În zadar încerca ea să-l respingă. Deja el îi apucase bluza și trăgea de ea. Țesătura se sfâșie, dezvăluind privirii lui arzătoare rotunjimea sânilor ei pe care începu să-i mângâie cu înflăcărare.

– Încetează! Oh! Roman... încetează! șopti ea în timp ce buzele lui îi alunecau pe gât făcând-o să se înfioare de plăcere.

O străbătu un freamăt violent și inima începu să-i bată cu putere. Nu se mai gândea deloc să se zbată să scape. Înflăcărarea lui o făcea să tremure în timp ce el o strângea cu sălbăticie lângă trupul lui musculos gemând:

– Shannon... Shannon... Iubirea mea!...

Mâinile lui îi mângâiară spatele gol și, cu un gest rapid, el îi scoase de pe umeri bluza sfâșiată. Restul hainelor urmară și ele curând. Roman o ținea strâns lipită de el, căutându-i gura. Shannon își dădu seama vag că și el își scotea hainele și se gândi destul de confuz că ar trebui să-l respingă. Dar, înfiorată, nu putea decât să răspundă exigențelor lui pătimașe în timp ce trupurile lor se contopeau. Sărutul lui deveni mai apăsat, și ea îi

simți lăcomia limbii mângâindu-i conturul moale al buzelor. Gemu încet când el începu să-i muște ușor gâtul, gâfâind. Mâinile îi mângâiară iarăși sânii fermecători, apoi conturul cald al pântecului. Înnebunită, Shannon simți că buzele lui găsiseră vârful întărit al sânilor și că mâinile lui îi strângeau tare coapsele apropiind-o și mai mult de el.

Întregul lui trup musculos, nesătul, o îmbrățișa. Se arcui asupra ei; voia s-o posede și înflăcărarea lui se transformă într-o explozie de pasiune. Shannon își pierdu orice sentiment de teamă și de rușine, și își strigă dragostea, purtată de un val imens de dorință și extaz.

Când ardoarea i se mai potoli, el se rostogoli brusc pe o parte și se întinse pe spate, cu ochii în tavan.

– Îmi pare rău, zise el cu o voce gravă. N-am vrut să fac asta. Am încălcat înțelegerea noastră. Îți promit că nu se va mai repeta. Adăugă apoi mai încet: Doar dacă tu nu vei dori...

Această respingere o îngheță pe Shannon. I se păruse atât de firesc să se afle în brațele lui; mângâierile lui o purtaseră la porțile paradisului, oferindu-i o plăcere totală și până acum necunoscută ei. Era evident că el nu simțise aceeași plăcere. Și acum, după ce o posedase, n-o mai dorea... Își zise cu amărăciune că probabil el fusese decepționat. Ea nu era Elleen...

– Ai dreptate, zise ea cu o voce gâtuită.

Ridicându-se, el își trecu degetele prin părul ondulat.

– Ți-am spus, îmi pare rău. Nu pot să mai dau timpul înapoi, dar îți jur să nu mai încalc niciodată clauzele înțelegerii noastre.

Își puse pantalonii și se duse să caute o bluză în șifonier.

– Poftim. Data viitoare când am să mă duc în oraș, am să-ți cumpăr o altă bluză. Deocamdată, poți s-o iei pe asta.

El îi evită privirea. Moleșită și moartă de rușine, Shannon se întinse pe burtă și își ascunse fața în mâini.

Roman făcuse dragoste cu ea dorindu-și să fie cu altcineva, și ea, ca o proastă, crezuse că-i adevărat... Din nou se folosise de ea. Și acum, ca să pună capac umilinței, îi dădea hainele alteia. El se îmbrăcă repede, în tăcere.

– Ne vedem acasă, murmură el în sfârșit.

Plecă, lăsând-o acolo singură, întinsă pe canapea. Ea își apăsă bluza pe față, hotărâtă să nu izbucnească în plâns. Încă o dată ea îi cedase lui Roman și se lăsase ridiculizată, și încă o dată, el profitase. Dar astăzi, mersese mai departe ca niciodată. Făcuse dragoste cu ea și ea consimțise. Își dădu seama că era îndrăgostită de el, zadarnic și pentru totdeauna.

Acum, știa de ce Jarod nu fusese în stare s-o tulbure vreodată așa cum o făcuse Roman. Pentru că ea nu-l iubise niciodată cu adevărat, la fel cum nici el n-o iubise. Se obișnuiseră unul cu altul, fără să fie vreodată îndrăgostiți. Legătura dintre ei fusese plăcută și tandră, și împreună își făcuseră vise frumoase, nimic altceva. Până când să i se dăruiască lui Roman, Shannon nu știuse nimic despre dragoste.

Descumpănită, uită că trece timpul, neștiind ce să facă. Cel mai bun lucru ar fi fost să se întoarcă pur și simplu acasă la ea, de unde n-ar fi trebuit să plece niciodată, dar acum era prea târziu. Nu-l mai putea părăsi pe Roman. Era umilitor să recunoască dar acesta era adevărul. Îl iubea.

În încăpere începu să se întunece și ei să i se facă frig, dar nimic nu se compara cu frigul care-i înghețа inima. Când Jarod fugise, se simțise și atunci umilită, dar rușinea de acum era cu totul deosebită. Se întreba cum va putea să-l privească din nou pe Roman în ochi. Și totuși, el era vinovat, el era răspunzător de tot ce se întâmplase. Dacă nu s-ar fi înfuriat astfel pe ea, nimic nu s-ar fi întâmplat...

Își puse bluza, se ridică și continuă să se îmbrace în fața imensei ferestre. Ce văzuse oare Roman privindu-i de aici, pe ea și pe Rome? Dar îi văzuse oare?

Ușa de jos se deschise, și ea se trezi din visare.

– *Senora* Morgan, *senora* Morgan! Shannon! o striga cu blândețe o voce. Sunteți aici?

Ea se duse spre scară și aprinse lumina.

– Da, Carlota, sunt sus...

Văzând-o, bucătăreasa păru foarte îndoioșată. Shannon își dădu seama că probabil înfățișarea ei o impresionase, și își trecu mâna peste față și peste haine. Carlota murmură ceva în spaniolă, apoi adăugă:

– Roman vrea să veniți la cină. Are musafiri. Toată lumea vă așteaptă. Veniți acum, nu-i așa?

„Musafiri!“ gândi Shannon, disperată. „Oh! Nu... Nu în seara asta!“

– Am să vin, zise ea încet. Mergi înainte. Vin și eu într-o clipă.

Carlota dădu din cap și plecă fără să mai spună un cuvânt. Shannon rămase în capul scării, stăpânindu-și cu greu lacrimile. Așadar, Roman o voia la masă, dar nu suficient totuși încât să vină chiar el după ea. Nu mai dorea să fie singur cu ea dar prezența invitaților cerea ca ea să-și joace rolul de soție.

Plimbarea călare o umpluse de praf, mângâierile lui Roman o ciufuliseră și spaima îi era întipărită pe față. Hainele îi erau murdare și bluza nici măcar nu era a ei.

Cu un suspin, își netezi părul și coborî scara cu un mers nesigur, pornind spre casă.

Urcând încet aleea, se gândi că lucrul cel mai rău era că ea nu voia doar să joace rolul de soție ci dorea cu ardoare să fie adevărata soție a lui Roman.

Capitolul 9

Când ajunse în sufragerie, Shannon se simți stângace și prost îmbrăcată. Auzise de afară zumzetul conversației care părea foarte însuflețită. De îndată ce intră, Roman se ridică și veni spre ea.

– Iată-te în sfârșit, draga mea.

Un zâmbet cald îi ascundea expresia dură a ochilor în timp ce o luă de braț.

– Am crezut că ai adormit și ai uitat cât e ceasul. Știu că atelierul este un loc care te îndeamnă la somn.

Ea se strădui să surâdă.

– Da, am adormit. De altfel, privește-mă!

Și cu un gest nervos îi arătă bluza împrumutată, în culori vii, și blugii prăfuiți.

– Nu sunt îmbrăcată pentru cină. Am uitat complet că avem musafiri...

Toate privirile erau ațintite spre ea. O zări pe Elleen, îmbrăcată într-o elegantă rochie gen furou de culoare roz care îi accentua frumusețea. Rome, așezat în fața ei, zâmbea satisfăcut de stânjeneala nurorii sale. În dreapta lui ședea o femeie

impozantă într-o rochie de un portocaliu strălucitor, iar în față, ceva mai spre stânga, stătea un omuleț îndesat îmbrăcat la patru ace. Alături de Elleen se afla un bărbat de o frumusețe robustă, care trebuie să fi avut vreo treizeci de ani.

Elleen începu să vorbească pentru a umple liniștea stânjenitoare care se lăsase, apăsătoare, în încăpere.

– Mă tem că eu sunt vinovată pentru invitațiile făcute, gânguri ea alintându-se. M-am plictisit atât de tare azi în casa asta pustie! Rome a plecat cu Shannon la o plimbare călare, le explică ea celorlalți.

Tonul pe care spusese asta insinua că fusese neglijată.

– Știți cu toții că nu poate rezista atunci când apare un chip nou de femeie. Trebuie să-și încerce farmecul asupra întregii lumi!

Izbucni într-un râs grațios, și toți ceilalți o imitară.

– Simțeam nevoia de puțină companie. Cu atât mai mult cu cât Roman este atât de ocupat cu noul său tablou...

Shannon simți un nod în stomac văzându-i zâmbetul ipocrit. Poate că Roman nu fusese atât de iritat pe cât pretinsese numai din cauza absenței ei de la dejun. Se certase oare cu Elleen?

– Ținuta ta este perfectă așa cum e, interveni Roman, vizibil dornic s-o împiedice pe Elleen să spună mai multe. Oricum, întotdeauna ești foarte frumoasă.

Vocea îi era caldă și liniștitoare. Chiar dacă nu credea ce spune, Shannon se simți încurajată. El o conduse la masă.

– Maureen, îi zise el femeii care părea să aibă vreo patruzeci de ani, ea este soția mea... Shannon.

Îi prezentă apoi pe cei doi bărbați din fața ei.

– El este Jacob, soțul lui Maureen, și el este Ash, nepotul lor. Suntem prieteni de multă vreme. Nu trebuie deloc să te simți

jenată din cauza toaletei tale. Ei au aflat că ești aici, și au vrut să te cunoască. De aceea i-a invitat Elleen astă-seară la cină.

Maureen și Jacob răspunseră politicos la prezentare, dar Ash se mulțumi să zâmbească, examinând-o cu o privire îngândurată. Privirea lui spunea mult mai mult decât ar fi făcut-o cuvintele. Era evident că o găsea atrăgătoare, și acest gând o încurajă și mai mult pe Shannon. Roman o așeză lângă Ash, apoi se duse la locul lui, alături de Maureen.

Începu să fie servită cina, și discuțiile se reluară cu însuflețire. Shannon se simți ușurată că nu mai era ținta tuturor privirilor și începu să discute cu Ash care o întreba dacă îi place la Monterey.

– Mi se pare foarte frumos, îi zise ea apreciindu-i în gând vocea gravă și ochii căprui liniștitori. „Casa de Sueños“ este o clădire somptuoasă. Am făcut împreună cu Roman un tur prin oraș, dar mi-ar face plăcere să-l vizitez mai bine și mai pe îndelete.

– N-o să-mi spui că Roman neglijează o asemenea frumusețe pentru pictura lui?

Shannon ridică din umeri râzând ușor.

– Este foarte ocupat. Cred că are un nou model. Vreau să spun, pentru tabloul lui cel nou.

Ridicând privirea exact în clipa aceea, o văzu pe Elleen care se aplecase ușor spre ei pentru a le asculta conversația, prefăcându-se în același timp interesată de ce-i povestea Jacob.

– Nu înțeleg cum Roman să-i acorde toată atenția unui model când te are pe tine alături! remarcă Ash privind-o îngândurat. Mă mir că nu te ia pe tine drept model... Dar poate că deja a făcut-o...

– Nu. Deși trebuie să recunosc că ar fi vrut.

Elleen se aplecă un pic mai mult înspre ei și murmură cu o blândețe perfidă:

– N-ai de ce să ne spui povești, dragă, doar suntem între noi.

Preț de o clipă, Shannon rămase perplexă. Așadar, Roman îi vorbise lui Elleen despre ziua în care ea acceptase să-i pozeze... Cât trebuie să se fi distrat amândoi! Cu toată demnitatea de care mai era în stare, îi replică la fel de mieros:

– Ai perfectă dreptate, Elleen, eu n-am nevoie să spun povești. N-am pozat niciodată pentru Roman.

– Nu? zise ea cu ochii scânteind provocator.

Apoi ridică din umeri și se întoarse, lăsând-o pe Shannon să-i acorde toată atenția lui Ash. Ar fi trebuit ca Shannon să se simtă ușurată că Elleen abandonase subiectul, dar avea ciudata senzație că o va mai auzi vorbind despre asta.

După desert, trecură în salon să bea cafeaua. Ash o conduse pe Shannon, în timp ce Maureen era la brațul lui Roman. Nu-i mai dăduse atenție lui Elleen, așa că Shannon nu o văzu când plecă. Nimeni nu-i remarcă absența, și când reapăru cu o imensă pânză ascunsă sub un cearșaf, toți ochii se întoarseră spre ea.

– Este o surpriză! exclamă ea cu o voce stridentă, făcându-i semn lui Johnny să instaleze șevaletul pe care-l trăsese după ea.

Îl puse în mijlocul încăperii și, punând tabloul pe suport, îl dezveli.

– Iată! strigă ea triumfător. Iată tabloul pentru care Shannon *n-a* pozat și pe care Roman *nu* l-a pictat.

Shannon făcu ochii mari, îngrozită. Era ea, întinsă pe canapeaua lui Roman de la „Blue Haven". Privirea ei avea o expresie tristă și învăluitoare. Părul îi era prins în panglica roșie și ea era absolut goală. O clipă, nu-și putu desprinde ochii de la tablou. Într-o străfulgerare se gândi că el o surprinsese cu multă artă, cu o precizie și o îndemânare incredibile. Părea aici mult mai frumoasă decât se credea ea că este...

Cu coada ochiului, îl văzu pe Roman sărind de pe scaun, alergând spre pânză și smulgând atât de violent cearșaful din mâinile lui Elleen încât fu cât pe-aci s-o doboare. Acoperi tabloul cu un gest rapid și îl dădu jos de pe șevalet.

Mormăi ceva atât de furios încât lui Elleen îi dădură lacrimile. Aceasta se întoarse brusc și fugi repede. Roman alergă după ea, ca și cum mai avea să-i spună ceva important. Shannon îi ajunse din urmă în hol și văzu că el o ținea de umeri și ea plângea în hohote. Shannon auzi tonul iritat, tăios al lui Roman în timp ce trecu pe lângă ei spre scară.

Se încuie în camera ei, se prăbuși pe pat și își ascunse fața în mâini. Cum va mai putea da ochii cu toți ceilalți? Roman reușise așadar s-o picteze fără voia ei! Cum putuse să facă asta cunoscându-i părerea? O pictase, și Elleen fusese prima persoană căreia îi arătase pânza! De ce făcuse el asta?

Își imagina tabloul expus în cine știe ce galerie de artă, și bărbații privind-o cu poftă. După ce se văzuse astfel goală în tablou, Shannon se simțea teribil de rușinată, de vulnerabilă și... în mod ciudat, frumoasă! Acum nu mai avea ce să facă decât să stea aici, întinsă în pat, și să blesteme aroganța fără margini a soțului ei.

În ziua când se căsătoriseră, el fusese cel care le spusese lui Shirley și doamnei Angel că nu voia s-o vadă nimeni goală, în afară de el. Cum își bătuse joc de ea, și de data asta...

Auzi pași pe palier și alergă să încuie ușa cu cheia. Era sigură că este Roman și n-avea nici un chef să-l vadă.

– Shannon! o strigă el calm, din dosul ușii. Shannon!

Putea să-i rostească numele toată noaptea, ea n-o să-l lase să intre.

– Shannon! repetă el ridicând tonul.

Cum ea nu-i răspunse, el răsuci mânerul.

– Shannon, deschide ușa asta!

– Nu! Pleacă de-aici!

El răsuci mânerul cu atâta putere încât ea crezu să o să-l rupă.

– Deschide ușa asta înainte s-o sparg!

– Sparge-o! îi replică ea. Este ușa ta!

– Al naibii să fiu dacă n-ai dreptate!

Firește că Shannon nu-și închipuia că el își va pune amenințarea în practică, și când auzi bufnitura corpului lui în ușă, se repezi s-o deschidă înainte ca el s-o spargă într-adevăr.

Apăru în fața ei cu chipul schimonosit de furie.

– Îmi pare rău pentru tablou. Eu...

– Scutește-mă de scuzele tale, Roman, îi tăie ea vorba. Este a doua oară pe ziua de azi că „îți pare rău". Nu vreau să te mai ascult. Pentru nimic în lume! N-aveai dreptul să mă pictezi. Ceea ce ai făcut nu este scuzabil, și nu va fi niciodată!

Cum el făcuse un pas spre ea încercând s-o prindă: ea îi dădu o palmă răsunătoare.

Livid de furie, o apucă de umeri și o scutură cu brutalitate. Apoi îi dădu drumul și rămase în fața ei, cu privirea rătăcită, cu o expresie întunecată.

– Ce mai vrei acum, Roman? întrebă ea, în timp ce bătăile inimii i se accelerau.

El o privi, ochii oprindu-i-se o clipă pe buzele ei.

– Vreau să-ți vorbesc.

– De ce?

Simpla lui prezență o scotea din sărite. Dacă nu putea să fie iubită de el, îl va urî. Și avea toate motivele pentru asta.

– Puțin îți pasă de ce-o să se întâmple cu mine. Ai obținut de la mine tot ce-ai vrut. Nu mai este nimic de adăugat.

El făcu o grimasă de parcă ea l-ar fi pălmuit din nou. Se apropie cu un pas șovăitor, ridică mâna ca să-i prindă bărbia, dar lăsă brațul să-i cadă fără s-o fi atins.

– Shannon, ți-am spus că-mi pare rău pentru acest tablou. Eu nu...

– Iar eu îți spun că n-am ce face cu scuzele tale. Nu-mi pasă de tine! strigă ea. Mă auzi?

El își strânse pumnii și își încleștă maxilarele.

– Nu-ți pasă?

– Nu!

– Nu te cred. Nu asta mi-a spus trupul tău atunci când am făcut dragoste.

Ea îi întoarse spatele și își împreună mâinile.

– Cum îndrăznești? urlă ea. Cum îndrăznești să vorbești despre asta de parcă...

Înainte ca ea să-și sfârșească fraza, el o prinse de umeri, o întoarse spre el și îi zdrobi violent buzele cu un sărut.

În ciuda dorinței puternice de a-i ceda, ea luptă din toate puterile să nu i se abandoneze. Își adună tot curajul și bătu în retragere. Nu se va mai trăda! Nu-i va da și ultima satisfacție arătându-i că-l iubește!

– Ești mulțumit, acum? strigă ea. Se pare că ești convins că poți face din mine ce vrei! Sentimentele mele îți sunt indiferente. Când ai chef să mă pictezi goală ca să mă vadă toată lumea, o faci. Când ai chef să încalci înțelegerea noastră și să faci dragoste cu mine, nimic nu-ți stă în cale. Dar gata! S-a sfârșit. N-am să te mai las niciodată să abuzezi de mine. N-ai să reușești să mă mai rănești încă o dată!

El făcu încă un pas spre ea dar scutură din cap.

– Lasă-mă singură!

– De ce? Ca să te ascunzi aici, ca să protejezi de tot ce te-ar putea răni?

– Am impresia că tu te pricepi să faci asta la perfecție. De ce n-aș face și eu la fel?

– Ce vrea să însemne asta? tună el cu o licărire amenințătoare în ochi.

– Și tu te ascunzi, nu? Mai întâi, de vinovăția pe care o simți pentru moartea mamei tale. Apoi, de dragostea ta pentru Elleen. De toate astea! Te protejezi tot timpul și oriunde! Ai grijă să fii mereu la adăpost, rumegându-ți propria amărăciune!

Shannon era îngrozită de ce apucase să spună. Dar se gândi că n-ar fi găsit niciodată cuvinte atât de dure dacă el nu i-ar fi distrus viața în acest fel.

Roman o privi îndelung în tăcere, cu o expresie de ură pe față.

– Ce știi tu despre toate astea? întrebă el în sfârșit cu asprime.

– Știu...

– Problema nu sunt eu în acest moment, nu crezi? îi tăie el vorba pe un ton glacial. Mai degrabă ești tu și nălucirile tale! Ce vrei de la mine acum, poți să-mi spui?

– Nimic! Vreau doar să mă lași singură.

Din nou, ea îi întoarse spatele.

– Foarte bine. Nu vrei nimic de la mine și totuși există un lucru pe care ți-l dorești: Jarod.

Shannon se întoarse încet și-l privi, uluită.

– Tu crezi că... începu ea.

– Doar pe el l-ai dorit întotdeauna, nu-i așa? Ei bine, în cazul ăsta, trebuie să-l ai prin orice mijloace.

– Ce vrei să...

– Eu am destui bani ca să angajez un avocat bun. Am să trimit pe cineva în Mexic ca să-l găsească și să-l aducă. O să pun mâna pe neisprăvitul acesta și o să ți-l ofer!

Se îndreptă spre ușă. Shannon rămase încremenită, încercând să-și înlăture stupoarea. Nu-și recăpătă graiul decât după mai mult timp, și reuși să-i strige:

– Nu-l vreau pe Jarod! Nu-l vreau pe Jarod! N-am nevoie de serviciile tale!

Își stăpâni lacrimile care-i umpluseră ochii.

Jarod! Cum de era Roman atât de orb? Ce naiba să facă ea cu Jarod, când era îndrăgostită de Roman Morgan?

El se întoarse brusc, cu ochii aruncând fulgere.

– Atunci, ce vrei? Cred că, totuși, nu pe tatăl meu?

Această presupunere a lui o scoase din sărite. Era atât de furioasă încât își pierdu capul.

– Tot ce vreau este să dispari din viața mea!

Lacrimile reținute cu greu începură să-i curgă pe obraz. Abia reuși să murmure:

– De când te-am cunoscut, viața mea a devenit un infern!

El o privi amenințător, cu ochii întredeschiși, și ea crezu că o s-o lovească.

– Ah! Nu mai are nici o importanță! bombăni el aspru.

Apoi îi întoarse spatele și ieși trântind ușa.

Shannon se așeză pe pat și lăsă să-i curgă lacrimile pe obrajii în flăcări. Ceea ce spusese era adevărat. Tot ce mai dorea din partea lui Roman era s-o lase în pace. Iar el, el i-l oferea pe Jarod! Și o credea interesată de tatăl lui! Era îngrozită că putuse să-și imagineze așa ceva. Era evident că voia să scape de ea. Elleen era singura femeie pe care el o va iubi vreodată, și se convinsese probabil de asta culcându-se cu Shannon. Trebuia ca ea să plece de aici. Nu mai putea rămâne nici măcar o noapte.

Auzind o bătaie ușoară în ușă, se întoarse brusc și înăbușindu-și un suspin, strigă cu o voce disperată:

– Pleacă!

Din nou se auzi bătaia în ușă și cineva îi rosti numele.

– Shannon!

Era Rome. Shannon n-avea nici un chef să-i vorbească. Venea oare să se bucure de umilința ei?

– Shannon, trebuie să-ți vorbesc.

Ea ar fi vrut să-l refuze, dar ceva în tonul lui o făcu să-i deschidă ușa.

– Nu mai este nimic de spus, murmură ea.

– Te rog, lasă-mă să intru. Doar un minut.

Ea dădu din cap, descurajată, apoi îl lăsă să intre, fără tragere de inimă.

– Voiam să-mi cer scuze și s-o scuz și pe Elleen, zise el cu o privire îndurerată. Mă tem că eu sunt vinovatul. Știi, Elleen încă îl mai iubește pe Roman.

Shannon își feri privirea. Credea el oare că ea nu știa?

– Nu te-ai înșelat în privința mea, murmură el cu o voce plată, atunci când m-ai acuzat că-i răpesc pe alții ca să-mi ușurez sufletul și suferința. Vezi tu, după moartea Mariei, eu mi-am îndreptat toată durerea și frustrarea împotriva lui Roman. Dacă eu aș fi fost aici, în noaptea în care el a fugit călare, Maria n-ar mai fi plecat să-l caute. M-am simțit răspunzător de moartea ei, și n-am putut să recunosc asta niciodată. Am aruncat toată vina pe Roman. Chiar și căsătoria mea cu Elleen am făcut-o ca să-i iau lui Roman ceea ce-și dorea. Dar roata s-a învârtit, și acum îmi dau seama că o iubesc într-adevăr pe Elleen.

Avea o înfățișare jalnică și dădu din cap resemnat. Shannon nu știa ce să spună.

– Am vrut doar să știi că îmi pare rău că te-am amestecat în această poveste tristă.

– N-are importanță, murmură ea deschizând ușa.

De fapt, care fusese intenția lui reală? Voia ca ea să afle cât este de nefericit? N-avea decât să accepte o căsătorie fără dragoste dacă așa avea chef, dar ea, ea nu va mai rămâne aici, atâta timp cât Roman și Elleen se vor comporta așa cum o fac.

Explicația pe care o avuseseră după povestea cu tabloul, trebuie să le fi limpezit sentimentele și motivele amândurora de a se purta astfel. După ce Rome ieși, Shannon oftă și se sprijini de ușă.

Trebuia să plece. Dacă ar fi știut unde-i sunt valizele, și-ar fi făcut imediat bagajele, dar habar n-avea și nu voia să alerteze toată casa. Roman știa unde locuiește; și după o vreme, o să ceară să-i trimită lucrurile.

Mâna îi tremura când ridică telefonul ca să cheme un taxi. Va închiria apoi o mașină ca să se întoarcă acasă.

După ce dădu adresa și întrebă cât va avea de așteptat, închise telefonul și se lăsă să cadă pe pat. Gândurile îi năvăleau în minte. Se hotărâse să-l părăsească pe Roman: acest lucru era , cel puțin, irevocabil. Nu putea să suporte ca el să afle cât de mult îl iubea dar, în același timp, gândul că nu-l va mai vedea niciodată îi era insuportabil. Felul în care decurseseră lucrurile era atât de trist!

Se gândi că știuse fără nici o îndoială încă de la început că se va îndrăgosti de el, dar din cauza lui Jarod și a iubirii lui Roman pentru Elleen, nu vrusese să recunoască. Într-un anume sens, Jarod îi făcuse un serviciu înșelând-o. Pe de altă parte... Chiar dacă nu mai era supărată pe el, nu putea să nu-i reproșeze situația în care se afla din cauza lui. Ea n-ar fi avut atâta nevoie de bani ca să-l găsească. Oftă, descurajată. Fără îndoială că asta-i era soarta. Dragostea nu se poate explica.

Își luă geanta, puloverul și câteva haine, și ieși pe palier să vadă dacă drumul era liber. Holul era pustiu și porni să coboare scara. Aproape că ajunsese la ușă când Carlota intră în salon.

– *Senora*? întrebă ea, intrigată.

Privirea i se opri pe lucrurile pe care Shannon le ținea în brațe și înțelegând ce se întâmplă, făcu o figură alarmată.

– Doar nu plecați? exclamă ea. Oh, nu! Faceți o mare greșeală! Roman vă iubește, eu știu asta. Va fi atât de nefericit dacă plecați.

Shannon zâmbi trist. Carlota voia întotdeauna să le facă plăcere tuturor.

– Trebuie să plec, Carlota. La revedere.

Și ieși din casă, rugându-se ca taxiul să vină repede. Avu noroc. Abia începuse să coboare aleea în fugă când fu orbită de lumina farurilor. Urcă în mașină și îi ceru șoferului s-o ducă repede la o agenție de închiriat mașini. Apoi se sprijini de speteaza scaunului și începu să râdă în sinea ei. De ce trebuia să fie atât de speriată? Probabil că nimeni nu-i va remarca lipsa și nici n-o să se îngrijoreze nimeni, în afară de Carlota.

*
* *

Era întuneric beznă, și nu cunoștea prea bine mașina pe care o închiriase. Apăsând hotărâtă pe accelerație, se îndreptă spre autostrada ce mergea de-a lungul coastei. Continua să creadă că Roman voia cu orice preț să scape de ea. De aceea se oferise din nou să pornească în căutarea lui Jarod.

De fapt, probabil că se întreba cu îngrijorare dacă va reuși să-l găsească vreodată! Ea râse cu amărăciune. Nu înțelesese oare că n-avea decât să-i ceară și ea dispărea din viața lui la fel de repede pe cât intrase? Poate că crezuse că ea îi va cere banii pe care el îi oferise în același timp cu mariajul? Asta dovedea cât de puțin o cunoștea.

Rumegându-și disperarea, Shannon conducea în noapte. Încerca să se încurajeze zicându-și că toate se vor aranja când va ajunge la „Blue Haven“, Dar în sufletul ei știa că nu va mai putea fi niciodată la fel de fericită ca înainte. Inima ei rămăsese la Monterey – lângă Roman.

Când ajunse în zona Big Sur, încetini, amintindu-și ce-i spusese Roman despre pericolele acestui drum și regretând că nu așteptase dimineața ca să plece. Mergea aproape la pas, dar

mâinile îi tremurau, agățate de volan. Deodată, îi apăru în oglinda retrovizoare o mașină ce venea din urmă cu o viteză îngrijorătoare, luminând-o cu farurile. O clipă, se întrebă dacă nu cumva era Roman și inima îi bătu cu putere. Tresări când șoferul, furios de încetineala ei, o claxonă nerăbdător. Se uită dacă avea unde să tragă pe dreapta, dar era imposibil. Și nici nu îndrăznea să meargă mai repede, de teamă să nu se prăbușească în gol.

Se auzi încă o dată claxonul, și brusc mașina țâșni să o depășească. O altă mașină tocmai venea din sens invers, și de puțin nu se întâmplă un accident mortal. Șoferul nerăbdător trecu în fața lui Shannon aproape blocând-o. Speriată, cu mâinile tremurând, ea reuși să-l evite, dar în cursul manevrei făcute, se apropiase periculos de marginea șoselei. Paralizată de spaimă, nici nu privi înspre prăpastia ce se căsca sub ea și reuși să restabilească direcția mașinii. Zguduită de un tremur nervos, se opri în primul loc de parcare, luminat de felinare.

Opri mașina și așteptă, sprijinită de volan, ca bătăile inimii să-i revină la normal. Cufundată în gânduri, care mergeau de la Roman la „Blue Haven“ și de la acest drum îngrozitor la accidentul pe care tocmai îl evitase, pierdu noțiunea timpului. Nu mai știa deloc de câtă vreme stătea aici când auzi un scrâșnet de roți și văzu o mașină oprindu-se în spatele ei. Era totuși sigură că parcase în așa fel încât să nu blocheze drumul. se întoarse și clipi din ochi, orbită de faruri.

Un bărbat ieși din mașină, și pe măsură ce se apropia, îl recunoscu pe Roman. Ochii îi străluceau în întuneric. Îi deschise cu brutalitate portiera și se aplecă, amenințător, spre ea.

– Nebuno! îi aruncă el. Ce-a fost în mintea ta ca să faci un lucru ca ăsta?

Shannon era atât de îngrozită încât nu putea să scoată o vorbă.

– Eu... eu... Ce te interesează? zise ea, umilită la gândul că nici măcar nu putea să-l părăsească fără să se facă de râs încă o dată.

Cu un gest violent, el o scoase din mașină și o strânse la piept. Ea simți că tot corpul îi tremura.

– Ce mă interesează? întrebă el cu o voce răgușită. Shannon, n-ai înțeles că, din noaptea aceea când ai vrut să mă salvezi din apele oceanului, nimic nu mă mai interesează în afară de tine? Am vrut să ți-l redau pe Jarod pentru că am crezut că asta îți doreai, dar când Carlota mi-a spus că ai plecat, am înnebunit. Știu că iubești alt bărbat, dar am atâta nevoie de tine... Te iubesc prea mult ca să te las să pleci.

Oare auzise bine? Se îndepărtă puțin de el ca să-l poată privi în ochi.

– Pe mine? murmură ea, buimăcită. Pe mine mă vrei? Spui că mă iubești?

– Știi bine că-i așa.

– Știu? De unde să știu? Te-ai purtat atât de odios cu mine!

– Eu? M-am purtat odios cu tine? întrebă el nedumerit.

– Exact! strigă ea. Ți-ai bătut joc de mine, m-ai umilit, m-ai ridiculizat și te-ai căsătorit cu mine numai ca să provoci o altă femeie, m-ai lăsat să dorm o noapte întreagă pe un fotoliu, m-ai pictat fără permisiunea mea, și... și când n-ai mai avut nevoie de mine, m-ai alungat.

Shannon abia își mai trăgea răsuflarea de atâta furie; reuși totuși să mai spună:

– Nu știu de ce m-ai urmărit. Cum m-ai găsit?

– Ți-am spus de ce am pornit să te caut! zise el aproape urlând. Pentru că te iubesc! Carlota mi-a spus că ai luat un taxi! Șoferul mi-a indicat agenția de închirieri unde te-a condus, și am pornit în urmărirea ta, Spune-mi... de ce crezi că n-aș mai avea nevoie de tine?

– Din aceleași motive pentru care te-ai căsătorit cu mine. M-ai folosit ca să-ți atingi scopurile, să-ți iei revanșa în fața lui Elleen. Acum, nu mai ai nevoie de o pretinsă soție.

– Niciodată n-am avut nevoie de așa ceva, zise el aproape în șoaptă. N-am încercat să mă răzbun, și aș fi putut să scap de Elleen în orice clipă dacă aș fi fost atât de crud, dar speram ca până la urmă să rămână cu tatăl meu.

– Dar o iubești! strigă Shannon.

– N-ai auzit ce ți-am spus? strigă el. Pe tine te iubesc. N-am fost niciodată îndrăgostit de Elleen. Ea era cea care voia atât de mult să se mărite cu mine încât a încercat să-l convingă pe tata s-o ajute. Dar lucrurile au luat altă întorsătură, și s-a măritat cu el. Cum se pare că au găsit destule motive să se căsătorească, voiam să dau o șansă acestei căsnicii. I-am lăsat singuri și eu m-am refugiat la Newport Beach. Iar cu tine m-am căsătorit pentru că te iubesc. Ți-am spus toată povestea aia cu Elleen pentru că era singurul mijloc de a te convinge să te măriți cu mine.

– Dar te-am văzut cu Elleen, unul în brațele celuilalt, în sufragerie!

Roman scutură din cap.

– Nu. Ai văzut doar brațele ei în jurul meu, și tocmai asta voia ea să vezi. Elleen n-a abandonat niciodată lupta. Tot mai încearcă... Dar nu Elleen a fost obstacolul dintre noi ci Jarod. Tu nu te puteai gândi la nimeni altcineva decât la el. Când mi-am dat seama că pe el îl iubeai și că niciodată nu vei fi a mea, m-am gândit că va trebui să mă mulțumesc să te pictez. Era singurul mijloc de a te avea pentru totdeauna lângă mine, dar nu era de ajuns, după cum se vede. Nu pot să mi te alung din minte.

Shannon îl privea cu gura căscată.

– Dar nu mi-ai spus niciodată... erai întotdeauna atât de rece și distant. În noaptea nunții noastre...

– Crezi că mi-a plăcut să te văd dormind în fotoliu, în noaptea aceea? N-am închis un ochi și te ascultam sperând că vei veni în pat lângă mine. Cum puteam să te implor s-o faci când tu mă goneai tot timpul? Eram hotărât să-ți câștig dragostea de îndată ce ajungeam la Monterey. De aceea ți-am cerut să rămâi cu mine un an. Dar când te-am văzut cu Rome, am fost cumplit de furios. Nu puteam să suport gândul că te interesează un alt bărbat... Era de ajuns Jarod. Ah, Jarod! Aș fi vrut să nu aud niciodată numele ăsta!

– Nu-l iubesc pe Jarod, murmură ea. Credeam că tu o iubești pe Elleen, și este singurul motiv pentru care te-am lăsat să crezi că-l iubeam. Chiar m-am căsătorit cu tine știind că ești îndrăgostit de Elleen. Dar, după ce am făcut dragoste, nu mai puteam să rămân cu tine, știind că iubești o altă femeie. Și când ea a mai și arătat tabloul acela cu mine, mi-a venit să mor. De unde știa ea că mă pictaseși, dacă nu vă vedeați în secret?

– A venit la atelier în timp ce tu te plimbai cu Rome, și a văzut că lucram la tabloul tău. Când mi-a spus unde erați, tu și cu Rome, am urcat imediat la primul etaj ca să privesc pe fereastră. După aceea, n-am mai pictat, nu mai eram în apele mele. Probabil că Elleen a luat tabloul când a plecat. Eu nu m-am gândit la el, iar după ce am făcut dragoste, m-am simțit atât de abject că m-am purtat ca o brută cu o femeie care-l iubea pe altul, încât nu mai doream decât un singur lucru: să fug din atelier.

Shannon puse un deget pe buzele lui Roman.

– Te iubesc, Roman. Mi-am dat seama cât sunt de îndrăgostită de tine când m-ai făcut soția ta. Astăzi.

– Mă iubești? întrebă el, neîncrezător.

Rămaseră tăcuți o clipă. Nu se auzea decât vuietul valurilor în depărtare.

– Mult, șopti ea abia auzit.

– Oh, draga mea! gemu el. Am pierdut atâta timp făcându-ne unul pe altul nefericiți, când am fi putut fi...

– ... am fi putut fi ce? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Se strânse în brațele lui și îl privi șăgalnic.

– Spune-mi.

Fără să mai aștepte răspunsul, Shannon își lipi buzele de ale lui. De data aceasta, sărutul fu ca o blândă mângâiere ce deveni din ce în ce mai intensă. El își încolăci brațele în jurul ei și o strânse cu putere.

– Să ne întoarcem acasă, Shannon, murmură el. Acasă la noi, la „Casa de Sueños". Rome și Elleen vor pleca definitv de acolo. Vom face în așa fel ca această noapte să fie noaptea nunții noastre...

– Dar mașina...

– O să trimit pe cineva s-o ia de aici.

O prinse strâns de mijloc în timp ce o conducea spre mașina lui.

– „Casa de Sueños"... mumură ea.

– Da, casa visurilor, zise el cu o voce gravă, strângând-o posesiv lângă trupul lui musculos.

Shannon știa că acesta era exact numele ce se potrivea casei lui. Cu Roman alături pentru totdeauna, toate visurile ei se vor realiza.

Sfârșit